

GROOVE

Nummer 4 • 2002 | Sveriges

*Tom
Waits*

Alec Empire

Pet Shop Boys

Breakmecanix

& Timbuktu

Marit Bergman

Politisk musik med Herbert och Phonem • The Story of Arden • Ten-brink • Magnus Carlson

The Story of Arden	sid. 7
Tre frågor till Magnus Carlson	sid. 7
Hatar festivaler	sid. 7
Ten-brink	sid. 8
Mamma klarar skivan	sid. 8
Pet Shop Boys	sid. 9
Ett subjektivt alfabet	sid. 9
Alec Empire	sid. 11
Politisk elektronisk musik	sid. 12
Breakmexic & Timbuktu	sid. 14
Tom Waits	sid. 16
Marit Bergman	sid. 20
Bokrecensioner	sid. 22
Albumrecensioner	sid. 25
Vinylrecensioner	sid. 26
Demorecensioner	sid. 28

Ingen panik, alla på en gång

Som musiklyssnare kräver jag att utbudet är stort, varierat, men ändå överskådligt, för att tillfredsställa min bottenlösa hunger. På våren blir mina krav tillgodosedda. I alla fall släpps det mycket musik just nu. Svenska artister ger ut rock- hiphop-, ragga-, pop- och hardcor-skivor av skiftande kvalitet i parti och minut – och även om denna störtflod nästan skapar syntax error i skivköpartarmen är det ändå ett lyxproblem.

För det enda som skrämmer mig är den likriktning som musikbranschen i sig ofta uppmanar till. Band som blir framgångsrika plagieras fortare än du hinner säga karbonpapper eftersom de bevisligen har en publik, dessutom slås skivbolag ihop och köps upp för att öka avkastningen till sina aktieägare. Utöver detta skapas nu CD-skivor med kopieringsskydd som istället kraschar datorerna de spelas i, samt att upptäckarandan på internet stryps – kort sagt befinner sig musikbranschen (och jag som lyssnare) i en orolig period som inte främjar mångfald och experimentlusta.

Lösningen är att man börjar se musikkonsumenter som individer, även om det kan synas svårt. Vi blir hela tiden fler, vilket innebär fler åsikter och fler preferenser att ta hänsyn till. Självklart blir även gruppen slölyssnare som bara använder musik som ljudkuliss större, men även många av dem kan lockas att vidga sina horisonter. Om man bara orkar försöka. Får man bara folk att komma i kontakt med olika sorters musik är det självklart att de väljer att spendera mer pengar på skivor. Och då blir alla nöjda. Det är bara en fråga om inställning.

Gary Andersson
chefred@groove.st

Alec Empire

sid. 11

Phonem

sid. 12

Timbuktu

sid. 14

Marit Bergman

sid. 20

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.st

Skivredaktör
Per Lundberg Gonzalez-Bravo, info@groove.st

Bokredaktör
Dan Andresson, da@groove.st

Bildredaktör
Johannes Giotas, foto@groove.st

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.st

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser
Per Lundberg G.B.

Distribution
Karin Stenmar, distribution@groove.st

Web
Ann-Sofie Henricson, Henrik Ragnevi

Groovearbetare

Mats Almegård	Per Lundberg G.B.
Dan Andersson	Björn Magnusson
Gary Andersson	Thomas Nilson
Kerstin Björk	Jens Nordström
Sarah Connor	Mia Olsson
Jonas Elgemark	Tove Pålsson
Mattias Elgemark	Daniel Severinsson
Fredrik Eriksson	Magnus Sjöberg
Moa Eriksson	Peter Sjöblom
Torbjörn Hallgren	Mathias Skeppstedt
Annica Henriksson	Henrik Strömberg
Peter Jernberg	Evalisa Wallin
Robert Lagerström	

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855

Elpost info@groove.st

<http://www.groove.st>

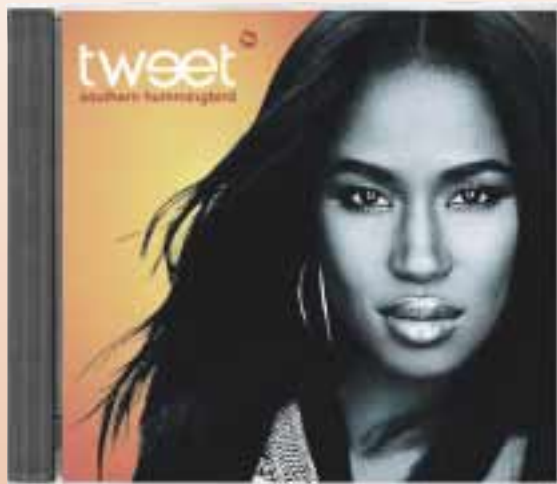
Omslag: Tom Waits av Jean-Baptiste Mondino

För icke beställt material ansvaras ej.

Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck Geson Skandiatryckeriet AB
Upplaga 75 000 ex.

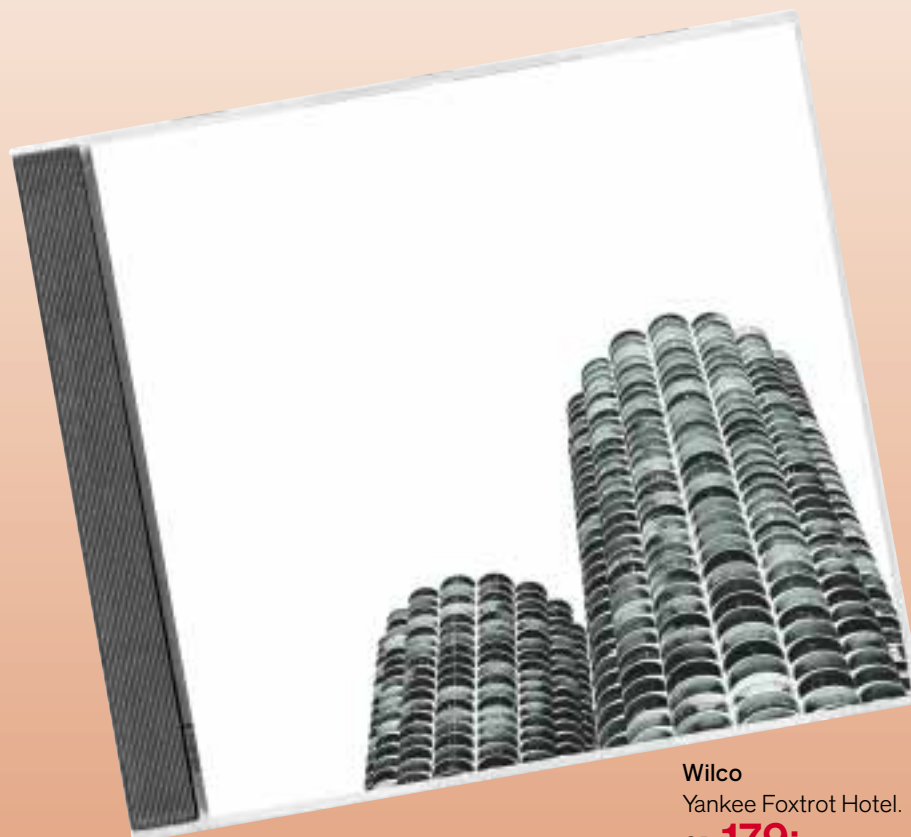
ISSN 1401-7091

Tweet
Southern Hummingbird.
CD **179:-**

Goo Goo Dolls A Boy Named Goo. CD **179:-**

Wilco
Yankee Foxtrot Hotel.
CD **179:-**

Nyheter!

Erbjudandena gäller t o m 5/6, så länge lagret räcker.

Ett hus, tusen möjligheter.

...nytt album med Torsson

FFFF

"Den Torssonanhängare finns inte som blir besviken på det här"
David Edvinsson/Östersunds-Posten

"Så ska det låta"
David Stark/Arbetsbladet

"Gamla Torsson-fans blir knappast besvikna på bandets femte album"
Håkan Stern/Aftonbladet

4

"Ingen gör låtar som Torsson gör"
Lasse Johansson/Kinda Postern

...i din skivbutik nu

...alltid steget före

BURDER
MUSIC

www.burder.se tel: 031-191000 fax: 031-191199

ALL YOU EVER WANTED AND MORE...

AFTER FEED-BACK
THE FIRST EMOTION

Den nya Nu-Metal sensationen från Spanien. Sex killar som gör sitt jobb minst lika bra som LINKIN PARK, LIMP BIZKIT och P.O.D. ...om inte bättre?!

NU METAL RECORDS

ELEGY
PRINCIPLES OF PAIN

Ett av de mest solida banden inom den progressiva power metal scenen. Här finns allt från smäktande ballader till grymma låtar med dubbla baskaggar... som sagt, lysande.

LOCOMOTIVE

ETERNAL OATH
RIGHTEOUS

Sprillans nytt album från Svenska metal-gotharna, med medlemmar från Mörk Gryning och Hypocrite. Mörkt och mäktigt.

GREATER ART RECORDS

PARAGON
LAW OF THE BLADE

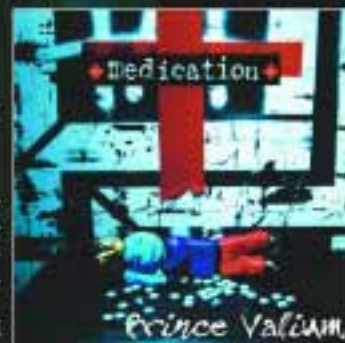
Här är 5:e albumet från ett av Tysklands bästa power metal band.. Här är albumet som Judas Priest skulle ha gjort efter "Painkiller".

REMEDY RECORDS

MEDICATION
PRINCE VALIUM

Äntligen kommer fullängdaren från detta allstar-band, men folk från bl.a. UGLY KID JOE och MACHINE HEAD. Modern tung rock i samma anda som ALICE IN CHAINS och LINKIN PARK.

LOCOMOTIVE

EASY RIDER
REGENERATOR

Hög kvalitativ metal av och med mycket begåvade musiker, bl.a. Patrik Rondat som spelat med Jean Michel Jarre.

LOCOMOTIVE

MALTE X
VARNING!

Varning. Han är tillbaka! Efter en bejublad turné med Backyard Babies kommer nu 1:a smakprovet från det kommande albumet. En kraftig käftsmäll utan dess like.

VOICES OF WONDER

LOST IN TEARS
DIALOGUE WITH MIRROR
AND GOD

Bandets 1:a album "ad Mortem" blev vald till ett av de bästa albumen 1999. Med tre gitarrister tar dom hela goth-soundet till en helt ny dimension.

LOCOMOTIVE

V/A
MORBID ANGEL TRIBUTE

Grym hyllnings platta till ett grymt band! Medverkar gör bl.a. ZYKLON, VADER, ANGELCORPSE, KRISIUN, BEHEMOTH, INFERNAL, SOULREAPER och LUCIFERION.

HELLSPAWN RECORDS

Distribueras av: VME AB, Vintertullstorget 72 nb, 116 43 Stockholm.
Tel: 08-714 37 90 / Fax: 08-714 37 99 / E-mail: inf@vme.se.

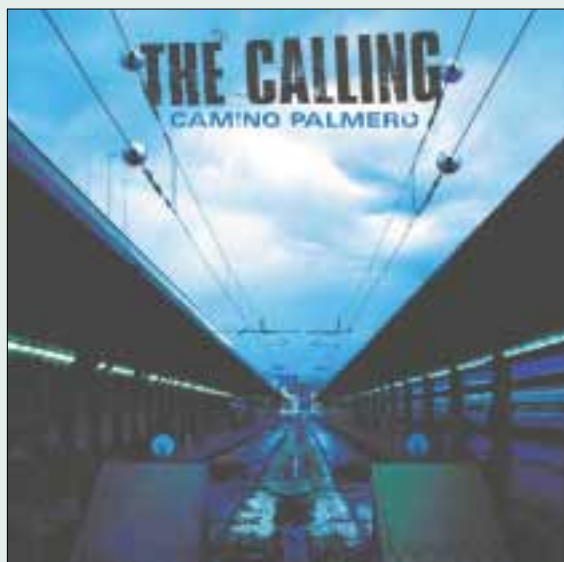
THE COOPER TEMPLE CLAUSE
SEE THIS THROUGH AND LEAVE

THE COOPER TEMPLE CLAUSE

SEE THIS THROUGH AND LEAVE

The Cooper Temple Clause har höjts till skyarna i hemlandet England. I mitten av maj görs två Sverigespelningar – 9 maj Stockholm och 10 maj Göteborg.

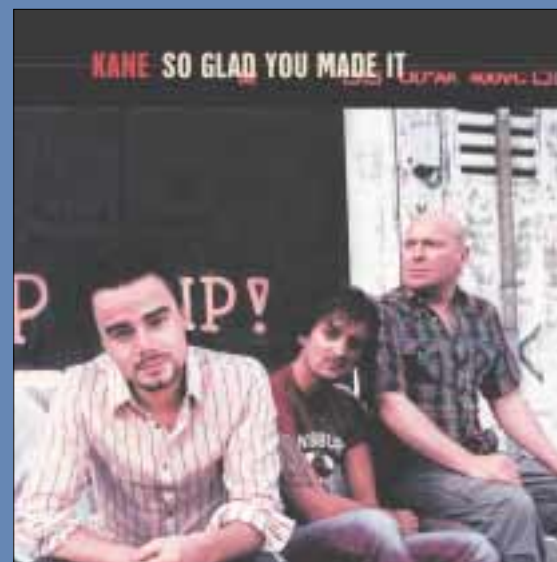
BMG
SWEDEN

THE CALLING

CAMINO PALMERO

Innehåller hitsingeln "Wherever You Will Go".

KANE

SO GLAD YOU MADE IT

Hollands största rockband Kane gjorde nyligen en bejublad spelning på Klubben i Stockholm. "So Glad You Made It" är gruppens andra album.

BMG
SWEDEN

The Story of Arden

text: Peter Sjöblom
bild: Mattias Elgemark

Osalig folkrock

The Story of Arden har efter bara ett par år som grupp hittat till något som jag trodde var försvunnet: en engelskt klingande folkrock som inte hörts sedan, ja, 70-talet. Utan att de själva vet hur det gick till! När jag nämner band som Fairport Convention och Steeleye Span eller mörkare, mer obskyra grupper som Comus och Spriguns skakar alla sex på huvudet. De har ingen aning om vad jag snackar om. Hoppas bara att skivbolagen har en aning om vad The Story of Arden snackar om.

– Men vi har inte skickat runt demon så värst mycket, berättar basisten Anders Carlqvist.

– Den spelades in i all hast, vi skulle vilja göra det mer noggrant, fyller sångerskan och pianisten Alexandra Pajuluoma i.

– Göra det mer luftigt, fortsätter Martin Berglund som är gruppens gitarrist.

Anders säger att femlåtarsdemon låter för mycket hemstudio. Men det lätt primitiva soundet, tillsammans med Anna Anderssons cello, numer med ytterligare stråkhjälp av Sara Olofssons fiol, ger musiken en speciell karaktär. Och, bör det tilläggas, med en originell touch. Det låter dunkelt oroligt,

lite farligt. Något ondskefullt lurar därute. En stämning som The Story of Arden tänker utveckla till vad de kallar en "visuell konsert" på Vår teater i Farsta.

– Musiken står i centrum, förklarar Alexandra, men den ska visualiseras med dansare och bilder till en liten berättelse. Vi har fått hjälp av en som skriver manus.

Alla detaljer är inte klara ännu, men det är en mörk historia om flickan Cordelia som flyr undan ondsinigheter och till sist kommer till en hög klippa där det hela utspelar sig. Till uppsättningen som är preliminärbokad till 12 och 19 oktober har The Story of Arden fått pengar från Kulturförvaltningen. För som alltid är finanserna en hämsko för oetablerade band.

Den begränsade budgeten gör det också svårt att säga när gruppen tar steget från demo-band till skivdebutanter. Nye trummisen Olle Torpman spekulerar i vilken marknad det kan finnas för bandet, men det finns en värld därute, inte minst bortom Sverige, som ropar efter osalig folkrock. I den världen bör The Story of Arden ha en plats. Det måste de bara ha.

Lyssna redan nu på Story of Arden på www.mp3.com/the_story_of_arden, eller kontakta dem på thestoryofarden@hotmail.com.

tre frågor till....

Magnus Carlsson, från Weeping Willows som spelar live ofta under våren och sommaren.

Hur har turnén gått?

– Jättebra. Vi spelade i Helsingfors för ett tag sedan, det är min favoritstad. Vi är råkult i Finland. Annars är det kul att komma till städer som hyser ett genuint musikintresse, som Göteborg och Bergen i Norge.

Hur känns det inför festivalsommaren?

– Festivaler kan vara fantastiska, men tidpunkten för spelningen är viktig – klockan tre på dagen fungerar vi sämre. Vår musik blir större på kvällen, ordet night finns ju dessutom i varannan låt! Som åskådare blir jag rastlös på festivaler, man kollar bara en kvart på varje band eftersom dom är så många.

Vilka lyssnar på Weeping Willows, vilka köper era plattor?

– Vi gillar att nå dom som bara köper en skiva per år. Äldre tanter gillar oss, en tant jag träffade sa att vi påminde om Simply Red. Det tog jag som en komplimang.

Gary Andersson

Hatar festivaler

Första gången jag åkte till Hultsfred var på min födelsedag året då jag fyllde sjutton. På kvällen var jag så full att jag låg och hånglade i ett dike med en pojke vars namn eller utseende jag inte hade den blekaste aning om dagen efter. Sen på kvällen när jag ville komma in i mitt tält fick jag inte vara där för att min kompis hade ett strul där. Så jag fick sova i ett tält hos några tjejer jag knappt kände (som i sin tur körde ut mig). När jag väl fick komma in i mitt tält igen, låg jag där och ångrade bittert att jag inte stannat hemma hos mamma och pappa och ätit tårta istället.

Men trots denna vetskap har jag under årens gång ändå åkt på minst en festival per sommar. Fråga mig inte varför eftersom dess fördelar långt ifrån uppväger dess nackdelar. Jag hatar att ligga i tält och frysa i fyra lager tröjor. Jag hatar att duscha i iskallt vatten. Jag hatar att vakna upp med mascarakladd över hela ansiktet och någons färska spyta precis utanför tältöppningen.

När det gäller konserter får jag oftast se dem ensam eftersom mina kompisar hellre sitter vid tältet och dricker sig aspackade. Eller så stämmer man möte med folk och får tillbringa halva tiden med att springa fram och tillbaka till de olika scenerna. Och sen står man där framför scenen och ser knappt ban-

det eftersom man måste anstränga sig för att inte bli nertrampad av bajslyktande dräggpunkare. På kvällen är man livrädd för alla kåta, frustrerade killar med för mycket promilje i blodet som skriker obscena grejer efter en på tältområdet. Jag förstår inte hur man överhuvudtaget kan vara kåt på festival. Fuktiga sovsäckar, kyla och bajamajsodör är inte direkt det bästa afrodisiakumet. Går man sen backwards får man trängas med diverse vidriga b-kändisar som bara åkt dit för att visa upp sina nya Dolce & Gabbana-kläder.

Egentligen är det slående hur lite festivaler egentligen handlar om musik. De yngre åker dit för att dricka HB och hånгла och de äldre åker dit för att göra reklam för sig själva och

hånгла. Men trots allt detta verkar ju de flesta ha kul där. Och visst finns det ljuspunkter. En dag när solen skiner och man sitter i gräset och ser ett bra band, så kan det vara precis så därt mysigt och kul som det ska vara.

Moa Eriksson
moa@groove.st

Ten-brink

text: Daniel Severinsson
bild: Sarah Connor

Från innehåll till yta

Johan Tenbrink ser inte ut som en äkta skalle. Långt svart hårdocks-hår, jeansjacka och Levi's 501:or brukar ha den effekten på en kille.

– Jag tycker hiphop är en musikgenre, de andra delarna är inte viktiga för mig. Men folk stör sig, de klagar till och med på att jag har för tigt t-shirt i videon till *Rappakalja*, förklarar han lugnt.

Konservativa hiphopare brukar också ogilla att Johan utgör ena halvan av kommersiella eurotrance-duon Undertrack. Samma människor har dessutom haft svårt att acceptera att Ten-brink i princip byggt upp hela sin karriär på hemsidan www.tenbrink.nu. Kritiken mot internet har dock tystnat i takt med att allt fler inser hur billigt och enkelt det är att distribuera där. Fast det finns naturligtvis en baksida med att ge bort musik gratis.

– Tusentals personer har laddat ner mina låtar men ingen vill köpa min tolv, berättar Johan och låter sur innan han kommer på att inte han heller köper särskilt mycket skivor.

Nu 20-åriga Johan började rappa på allvar under sina tidiga tonår och han spelade in sin första riktiga Ten-brinklåt 1998. Låten hette *Borås vs. Hiphop* och beskrivs av Johan själv som en pinsam

historia. Andra tidiga låtar som *Snut*, *Höger eller vänster* och *Röd allians* var tydligt politiska. På senare tid har Ten-brink istället börjat fokusera på att texterna ska ha flerstaviga rim och flyta bra. – Jag skriver hellre en rad som är språkligt avancerad och inte säger så mycket än något enkelt med budskap, förklarar han.

Alla gamla fans kan dock glädja sig åt att mera samhällskritiskt material är på väg, till exempel låten *Polis*.

skivor från USA och Europa än att köpa den japanska utgåvan. Detta leder till att skivbolagen, som i det flesta fall när man följer näringskedjan rakt till källan ägs av ett japanskt bolag, tvingar banden att för den japanska marknaden ha extralåtar med på sina skivor. Det är oftast b-sidor, överblivna låtar, eller vad som börjar bli mer och mer vanligt: vanliga låtar som under inspningen speciellt sparas för den japanska marknaden. Sen har vi Australien, jag har inte lyckats luska ut varför, men när band turnerar i Australien så släpps en speciell CD, en Tour-edition, för att säljas under konserterna. Denna CD har i de allra flesta fall en hel bonus-CD, en live-upptagning, en B-sides-samling, covers eller bara överblivna låtar.

Men vart är det jag försöker komma? Jo, anledningen till att man hostar upp de surt

Ten-brink är definitivt en talangfull rappare men det är ändå under producentnamnet Illusionen han firar sina största triumfer. Johan gör, oftast utan att använda samplingsar, smått futuristiska beats med mycket melodier. Han tycker själv att hans produktioner är så bra att han inte vill ge bort dem, annars hade Illusionen säkert varit ett namn på många fleras läppar.

förtjänade pengarna för Manics grymt underskattade *Know Your Enemy* är att Japan-utgåvan har tre extra låtar som är bättre än 50% av låtarna på skivan, varav en är den alldeles briljanta *The Masses Against the Classes*. En annan anledning är att Lou Reeds bästa skiva på 15 år (*Magic & Loss* undantaget) *Ecstasy*, på Australien-utgåvan innehåller *A Perfect Night*, en live-upptagning från London med 15 låtar, som i sig själv är värd CD-priset. Eller att Nick Cave inför senaste Australienturnén gav ut EP:n *Love Letter* med fyra extralåtar. Sen är det ju i och för sig alltid schysst att få texterna på både engelska och japanska.

Fast det finns ett akut problem med själva import-prylen, det är ju inte alla album som finns att få tag på. Jag menar i morgon släpps senaste Kentskivan på import i USA och den ser jag fram emot, men Thåström då? Det

Vad gäller framtidsplaner hoppas Ten-brink kunna få ut en fullängdare så snart som möjligt. Dessutom jobbar han på en kassett med Alkoholiks-tolkningar tillsammans med P-Jazz under namnet Onykterhetsrörelsen och lite andra grejer med projektet A-Laget.

Du gillar sprit va?

– Ja, hiphopare vill dricka Heineken och se häftiga ut. Det är roligare att dricka sprit, bli skitfull och ramla omkull.

finns ju absolut ingen anledning att släppa hans nya i USA. Det är då mamma kommer in bilden. Förhoppningsvis ligger den på posten redan nu och har jag tur har hon också skickat med lite salt godis. Hur slår man det, nya Thåström och en påse Salt och Blandat?

Mathias
Skeppstedt
mas@groove.st

Mamma klarar skivan

Så vad är det som gör att vi betalar så mycket pengar för importskivor? Jag menar, i vissa fall är det helt uppenbart. När Einstürzende Neubauten släppte sin väldigt ojämnt *Ende Neu* så tog det ett och halvt år innan de fick distribution här i Nordamerika. Ett och halvt år. Och det finns fler exempel, Young Gods senaste mästerverk *Second Nature* har fortfarande inte släppts, Hellacopters senaste släpptes förra veckan, nya Backyard Babies har inte släppts än, Manic Street Preachers *This Is My Truth* tog nästan två år, Strokes som är ett amerikanskt band tog sex månader innan den släpptes här i USA. Men vad är det som gör en Japan-utgåva av Manics *Know Your Enemy* värd det hutlösa priset av 300 spänn?

I Japan är det billigare att köpa import-

Pet Shop Boys

text: Thomas Nilson
bild: 4-feet

Bitchiga gamla gubbar

Efter arton år i popbranschen och ett oräkneligt antal hitsinglar fick Pet Shop Boys äntligen vara med i Bingolotto. Groove tog spårvagnen för att träffa Neil och Chris.

Man undrar om de egentligen vet vilket slags program de ska medverka i. Pet Shop Boys promotionresa för nya albumet *Release* har tagit dem till Göteborg. Neil Tennant och Chris Lowe sitter i logen och dricker champagne som skickats till dem av den svenska leksaksdiscottrion Alcazar medan de väntar på att få uppträda framför ett tättligt snurrande hjul.

Även om man bortser från sammanhanget de befinner sig i har Pet Shop Boys onekligen blivit lite äldre. De har slutat göra dansmusik. De har gjort en musikal. De avskyr de flesta av dagens tonårsstjärnor. Neil säger att han inte ens lyssnar på popmusik längre – förutom Alcazar då – och att nästan allt var bättre förr.

– Popmusik måste åtminstone vara lite sexig och kittlande. När Kylie gjorde *Better the Devil You Know* var det sexigt och kittlande. Medan Britney Spears singlar inte känns ett dugg upphetsande. Det kanske är för att jag blivit äldre, men jag uppskattar dom inte alls. Dom har något cyniskt över sig, även om det inte är hennes avsikt, och det är något med soundet och hennes sexiga framtoning som känns väldigt skapat, väldigt oäkta.

Har inte popmusiken alltid handlat om att skapa illusioner?

– Jo... det har den. Jag antar att jag helt enkelt inte tycker att hennes låtar är särskilt bra. Det är inte svårare än så, skrattar Neil.

Med *Release* överger Pet Shop Boys dansmusiken för vuxenpop och betydligt fler gitarrer än vanligt.

– När vi startade i början på åttiotalet var dansmusiken mer underground, säger Neil. Nu gör alla dansmusik. Och det kändes bara inte så inspirerande längre, det verkade mer originellt att göra någonting annat. Dessutom är det nog första gången vi presenterar oss själva som musiker. Den ursprungliga

idén med albumet var att vi skulle producera och spela allting själva. Vilket vi gjorde ända till slutet av inspelningarna då vi insåg att gitarrspelandet kunde bli lite bättre och ringde Johnny Marr.

Kommer ni ha fäniga dräkter i någon kommande video?

– Nej, vi har inte det den här gången, säger Neil. Men naturligtvis har inga av våra dräkter någonsin varit fäniga.

Nej, naturligtvis inte. Ursäkta mig. Hur åldras man med värdighet i popbranschen?

– Det gör man inte, säger Chris Lowe. Det är hela poängen med att vara med i en popgrupp.

– Åh, jag tycker att Pet Shop Boys är det klassiska exemplet på hur man åldras med värdighet i popbranschen, invänder Neil. Vi har ägnat hela vår karriär åt att undvika att göra saker som vi känt oss obehäva med eller som känts pin-

samma och vi har lyckats till ungefär åttiofem procent. Dessutom låtsas vi inte att vi är yngre än vad vi är.

– Jag såg Steven Tyler i Aerosmith vid poolen på ett hotell i Miami, avbryter Chris. I spandexbyxor...

Chris börjar skratta.

– Och så hoppade han ner i poolen med spandexbyxorna och den där grejen han har runt halsen och allt.

– Jag gillar den åldrande rockstjärne-looken, säger Neil. Jag tycker att det är toppen när rockstjärnor är rynkiga.

– Alice Cooper på golfbanan?

– Yeah...

– Bono, säger Chris och skrattar okontrollerat åt sin egen kommentar.

– Bono? Åh Gud, grimaserar Neil.

Bono?

– Inte för att vi försöker bitcha oss, ler Neil. Men han ser ju inte yngre ut än vad han är...

ett
subjektivt
alfabet

d

DIDDLEY, BO

Ellas McDaniel, alias Bo Diddley, är bortom alla tvivel det mest spännande som klämts in i en skotskrutig kavaj och ett par hornbågade glasögon, inte minst tack vare det arvegods av självhävdelse han efterlämnade åt rapmusikern. Med ändlösa variationer av barnvisan *Hush Little Baby*, anpassade efter veckans bandwagon, satte McDaniel rekord i påhittiga sätt att arbeta in sitt eget namn i titeln – gärna om hur bra eller "dålig" han var. Under några månader i brytpunkten mellan blues och rock'n'roll erövrade han det vita Amerika. Sedan kom Chuck Berry. DA

DECCA

Skivbolag som hade sin riktiga storhetstid vid tiden för rockens och popens genombrott, bland annat genom Bill Haleys *Rock Around the Clock* 1954. Dick Rowe var bolagets talangscout i början av sextiotalet, och blev världskänd genom att 1962 neka Beatles ett skivkontrakt med den klassiska kommentaren att "gitarrband är på väg ut". Rowe får väl anses ha omvärderat sin inställning och revanscherat sig genom att året därpå ha knutit Rolling Stones till Decca. MS

DISTORSION

Ända sedan 50-talet när Paul Burlison i Johnny Burnettes Rock'n'Roll Trio tappade sin gitarrförstärkare i golvet och Link Wray stack håll på membranet i sin med en blyertspenna, har distorsion (överstyrning) varit en av de mest använda effekterna i rockmusiken. Dist hör till rock som salt och citron till tequila, och har gett flera gitarrister sin speciella ton – ta bara Neil Young.

Disten har en nära släkting i fuzz som ofta har ett kraftigare, rundare ljud. Fuzz kan höras på inspelningar med Jimi Hendrix, Cream och SRC, och blev vanligt igen på 90-talet i och med stonerrocken. Den första basist att använda ett överstyrt ljud var Paul McCartney i Beatles *Think for Yourself* från 1965, men bruket av distorsion är betydligt vanligare bland gitarrister. PS

På www.groove.st kan du vinna bra skivor.

I detta nummer lottar vi ut
**Marit Bergmans, Lauryn Hills,
Timbuktus och Alec Empires**
senaste alster.

Svara på några enkla frågor
och du kan bli en vinnare.

HULTSFROD2002

festival **131415** juni

ÅBRO

**NEW ORDER [UK] | THE CHEMICAL BROTHERS [UK] | RAMMSTEIN [GER] | SLAYER [US]
SONIC YOUTH [US] | A CAMP | bob hund | PETTER | WEEPING WILLOWS | LOK | ESKOBAR
RÖYKSOPP [N] | BLACK REBEL MOTORCYCLE CLUB [US] | TURBONEGRO [N] | HIM [SF]
T.O.K. [Jam] | ED HARCOURT [UK] | BILLY BRAGG [UK] | MILLENCOLIN | TIMBUKTU
FATTARU | ENTOMBED | DOKTOR KOSMOS | DOCENTERNA | MUSTASCH
BAD CASH QUARTET | THE BEATNUTS [US] | DANKO JONES [Can] | BOB LOG III [US]
AGNOSTIC FRONT [US] | HUNDRED REASONS [UK] | HANSON BROTHERS [US] | SOIL [US]
LOSTPROPHETS [UK] | THE DISTILLERS [US] | LOCK UP [S/UK/US] | ARCH ENEMY
SOPHIE ZELMANI | RANDY | THE (INTERNATIONAL) NOISE CONSPIRACY | THE PERISHERS
ISOLATION YEARS | WITCHERY | DAVID & THE CITIZENS | DERRICK MAY [US]
FRANÇOIS K. [Fr] | OXIDE & NEUTRINO [UK] | JON CUTLER [US] | AFRICANISM SOUNDSYSTEM
ft. DJ GREGORY & DJ YELLOW [Fr] | NORMAN JAY [UK] | RALPH TEE & RICHARD SEARLING [UK]
PETE from BBE & KYRI from R2 [UK] | KERRI CHANDLER [US] | DENNIS FERRER [US]
OSUNLADE [US] | CLUB MASSIVE ft. DJ EZ, ALF TUMBLE & MC VIPER [S/UK]
KAAH | S.U.M.O. SESSIONS | JOEL MULL & PETER BENISCH | KOOP
INKFISH | PHYSICS | ZEN GUERRILLA [US] | JOHNNY DOWD [US]
ZMRZLINA [US] | HAMELL ON TRIAL [US] | GEMMA HAYES [IrI]
THE COOPER TEMPLE CLAUSE [UK] | THE PROMISE RING [US]
LOVE AS LAUGHTER [US] | SUPERHEROES [DK] | SWAN LEE [DK]
CADILLAC [N] | THE ELECTRIC SOFT PARADE [UK]
THE CATHETERS [US] | CHILLY & LEAFY | ISON & FILLE
MONEYBROTHER | GENOCIDE SS | LOG | TEENAGE IDOLS
THE MO | JACK BROTHERS | MARIT BERGMAN**

...fler artister tillkommer,
totalt ca 140 st.

INFO: www.rockparty.se
ticnet.se 077-170 70 70
alla ATG-ombud
Julius Biljettservice 046-280 45 45

SJU SCENER | FRI PARKERING OCH CAMPING | ÖLTÄLT | BIO | ALL VÄRLDENS MAT | DUSCHA VARTM | KLART TILL HALVKLART VÄDER

A ClearChannel Entertainment Company

Alec Empire

text: Gary Andersson
bild: Mia Olsson

Mångsidigheten har ett ansikte, kompromisslösheten också. Du ser det här bredvid. Och även om det ser blekt ut finns det mycket värme hos mannen som oftast låter som ett skadeskjutet lejon.

Hur är läget?

– Bra. Jag förbereder mig inför turnén och så remixar jag en ny Primal Scream-låt som heter *Miss Lucifer*. Den är riktigt bra. Annars hade jag aldrig jobbat med den, jag får väldigt många förfrågningar, hahaha.

Alec Empire skrattar ofta. Han bryter på tyska och skrattar. Men även om han verkar nästan jovialisk så är hans musik stenhård. Hans låtar smeker lyssnaren mothårs. Alecs musik är antingen bestämd som en tegelvägg eller udda som en ensam socka i torktummlaren. Jag minns exempelvis konserten på Fanclub-festivalen utanför Stockholm 1998 när Alecs band Atari Teenage Riot attackerade oss alla i tältet med volym och nonstop-stroboskopaction. Den konserten gjorde fysiskt ont. Men jag stod kvar för att energin var så intensiv, det kändes som man inte visste vad som kunde hända härnäst. Förutom att man skulle dra på sig nedsatt hörsel förstås.

Vad som händer med Atari Teenage Riot vet han i dagsläget inte, tragedin med Carl Cracks självmord ligger ännu för nära i tiden.

– Ja, det kom som en chock för oss, jag kunde inte göra något i flera månader. Kanske använder vi inte alls dom låtar vi redan gjort, allt utom Carls partier är färdiga och plattan släpptes i Japan, men jag tror att vi måste titta framåt istället.

Nu har Alec Empire gjort en dubbel-CD kallad *Intelligence & Sacrifice* där han är minst lika genreöverskridande som vanligt. Ena plattan innehåller hans patenterade industritechno med skenande gitarrugg medan den andra speglar hans nyfikenhet på elektronisk lyssningsmusik. – Jag måste konkurrera med så mycket musik så det kändes bäst att släppa en

sån här dubbel-CD. Den öppnar dörrar till olika grupper av människor som kanske kan börja lyssna på annan typ av musik också.

Tänker du redan nu på ny musik du vill göra?

– Ja, så är det alltid med musik. När jag producerat en platta så är den borta. Det är som ett ögonblickskort på vad man gjorde just precis då, vid det tillfället. Jag planerar redan mitt nästa album, men innan dess ska jag göra en mini-LP.

Tar du aldrig semester?

– Hahaha – det här är semester! Att vara musiker är semester, hahaha.

Men åker du aldrig ner till Rhodos för att vila upp dig på stranden?

– Hahaha! Nej, det gör jag aldrig, hahaha. Hahaha! Jag är inte sån. Men ibland

åker jag bort från Berlin – en vecka till Paris till exempel – och går omkring och skriver texter. Ibland är det bra att vara borta från allt och bara vara sig själv. Och göra sin sak, fokusera.

Efter de långa och slitsamma turnéerna med ATR landade Alec våren 2000 i ett Berlin han inte kände igen.

– Det kändes desillusionerat, som om något var avslutat – var är friheten nu? De stora bolagen hade tagit över efter att muren revs och politikerna var totalt korrumperade. Dessutom hade dom två åren innan varit väldigt dåliga musikår generellt sett.

Denna känsla triggade honom att spela in *Intelligence & Sacrifice*, en intensiv platta han hoppas folk ska *lyssna på*, inte bara konsumera.

Från Berlin med kärlek

Man skulle kunna tro att Alec med sitt politiska engagemang och radikala åsikter hatar pojkband och vad de står för, men så är inte fallet. Han anser bara att det är ett tecken på ett ofritt samhälle när det inte finns någon annan musik att tillgå. Valfriheten är extremt viktig för oss, därför gör han musik och även intervjuer där han försöker flagga för alternativ till listornas likriktning.

Vill du förändra världen? Kan man det?

– Det jag upplever är det som driver mig. Folk kommer fram till mig efter konserter och är förvånade över hur mycket positiv energi jag genererar fast låtarna ofta handlar om förstörelse, många blir euforiska. Folk vill ha hopp – det passar bra för jag är likadan!

Pengarna eller etiken

Traditionellt sett har elektronisk musik varit anonym. Instrumental musik i abstrakt förpackning. Har producenterna haft någon politisk ståndpunkt så har den inte förmedlats via musiken eller omslagen. Därför blir man överraskad när det nu släpps flera plattor med tydliga politiska ställningstaganden.

Matthew Herbert släpper under namnet Radioboy plattan *The Mechanics of Destruction*, kaliforniska Ultra-Red gör musik av ljuden från demonstrationståg, och Phonem tar på Ilisu upp Turkiets förtryck av kurderna. Phonem har också gett ut en tolv på amerikanska Beta Bodega Coalition, ett kollektiv/skivbolag som trycker politiska texter på sina skivomslag.

Matthew Herbert menar att detta bara är toppen av isberget. Producenter av elektronisk musik har alltid haft politiska ståndpunkter, men det har bara inte varit trendigt att gå ut med dem. Är det då händelserna den 11 september som ökat intresset att ta ställning?

– Jag hade forskat om kurderna och Ilisu-dammen i två-tre år, säger Phonem,

för mitt eget höga intressets skull, men sedan insåg jag att jag kunde kombinera att släppa skivor och att öka folks medvetande, förhoppningsvis. Om jag kan få folk att upptäcka sådana här saker genom att spela in skivor så vill jag utnyttja den möjligheten.

– Musiker har tidigare totalt misslyckats med att ta upp dessa ämnen, menar Herbert. Jag var på turné i USA förra hösten, och vi skulle spela i New York den 11 september. Så vi var där, och en av sakerna vi sa den dagen var att det här kommer bli intressant, det här kommer stärka hiphop, få hiphoppare att äntligen sluta snacka trams om bilar och pengar. Men jag har bara hört en referens till 11 september än så länge. Det kanske finns fler, men det har inte skett någon förändring – det är fortfarande bling-bling som gäller. Och tittar man på elektronisk musik, som man kan tro är subversiv och på gränsen, så är den lika eftergiven och utmanar ingenting. Folk tror de är subversiva bara för att de tar droger.

Phonem tror att en orsak till musiker- nas flathet i politiska frågor beror på en rädsla för att göra bort sig.

– Att tala om politik i ens musik är väldigt riskabelt, man hamnar direkt på dis-sekeringsbordet.

Insikten att bara för att man är musiker så kan man inte lika mycket som experterna, alltså. Eller är musikerna rädda för att sälja färre plattor om de blir stämplade som politiska aktivister? Herbert tror att om han sålt sitt Radioboy-album på vanligt vis skulle han tjänat på att inte ventilera sina åsikter. Plattan har 15 spår som tar upp 15 olika ämnen, såsom Nike, Coca Cola, Henry Kissinger, Hollywood och Rwanda.

– Det har tagit mig tio år att inse att alla saker i världen jag hatar och som gör mig arg också skapar ljud. Om man tittar på hiphop och dansmusik så samplar man saker man tycker om och gör ny musik av det, det är aldrig en process som förvandlar skit till något bättre.

Låtarna på plattan finns tillgängliga för gratis nedladdning från www.themecanicsofdestruction.com.

– Det skulle inte kännas bra att tjäna pengar på något där jag kritiserar andra för att tjäna pengar. Och det finns ett spår på skivan där jag använder ljuden från en anti-kapitalistmarsch, och om jag skulle ta ljudet av någon som ropar "Ner med kapitalismen!", göra musik av det och sedan sälja det – det skulle vara ganska elakt.

Medan Herbert tar upp så mycket som möjligt har Phonem valt att fokusera

på ett enda ämne.

– Jag skulle kunna sitta här hela dagen och bli upprörd över saker jag läser om, men man måste kunna prioritera. Det är så mycket som överskuggats av 11 september, folk får inte glömma att det händer andra saker också.

Herbert och Ultra-red gör sin musik av samlingar av aktivister eller förstörandet av ett hamburger-meal. Phonems Ilisu är däremot nästan helt gjord som vanlig elektronisk musik. Det gick nämligen inte att få tag på material – de turkiska myndigheterna tillåter inte folk att spela in i området. I framtiden ska han bara arbeta med källmaterial.

– Just nu arbetar jag med en sak tillsammans med Beta Bodega, det handlar om Puerto Rico, USA:s 51 stat som de använder för att testa bomber. De bombar ön Vieques varje dag och det är så lätt för politikerna att säga "bry er inte om det, titta vad som händer i Afghanistan istället".

Läs mer på...

www.ilisu.org.uk – mer om Ilisu-dammen
www.democracynow.org – Phonem rekommenderar

www.betabodega.com

www.morrmusic.com – Phonems skivbolag

www.fat-cat.co.uk – Ultra-reds skivbolag

NY SMAK
DANDELION APPLE

Breakmecanix & Timbuktu

text: Björn Magnusson
bild: Jens Nordström

Bakom Timbuktu står musikmakarna Breakmecanix. Deras basgångar och beats är alltid lite svängigare. Groove åkte söderut för att titta skaparglädjen i vitögat en vanlig dag i JuJu-land.

Måns Asplund står vid sin dator i JuJu Records nya gigantiska studio. Datorn hackar och Måns klickar ivrigt. Allt fler ansluter, Timbuktu har blivit lovad att få höra lite skisser på beats. Cigaretttändarna går varma och kvällens dryck är billig konjak. Plötsligt flyter ljudfilerna smidigt och det känns som att ordet skaparglädje med ens förkroppsligas. Jag vaggar flyhänt till de funkiga kaskader som väljer ur högtalarna medan de flesta dansar eller hänger över Måns för att få höra sitt favorit-beat. Lagret i fetburken, som datorn kallas, verkar aldrig sina men allt används inte trots hög kvalitet.

– Vissa beats har man som aldrig blir något av, som ingen annan hajar och det är oftast dom låtarna som är lite konstiga, förklarar Måns. Första låten [på *Wått's dö madderfakking diil*] var en sådan, alla tyckte att den var fet men ingen har lyckats göra något av den förutom Timbuktu.

Tillsammans med Mårten Sakwanda från Spotrunnaz utgör Måns Breakmecanix, Sveriges funkigaste beatmakare. Meritlistan börjar bli lång. Första skivan de medverkade på var med Timbuktus tidigare grupp Excel. Men de allra flesta har hört Promoes *Government Music* och Sedlighetsroteln där Breakmecanix står bakom flitigt radioanmälda *Ring snuten*.

Timbuktu som just släppt sitt andra album får kläda på tungan av att höra tvärsnittet ur fetburken. Men han får lugna sig.

– Jag och Spotrunnaz har alltid bråkat om beatsen, sedan har det fixat sig men jag är orolig när andra artister ska börja spela in här. Jag hörde ett beat i går och är lite orolig för att jag inte ska få det. Jag har alltid försökt boka beats men Måns säger bara ”kanske det”.

Nyligen släpptes Timbuktus *Wått's dö madderfakking diil* som fått samtliga i

kulturetablissemangent som hört minst en hiphop-skiva att prata om bra ”flow” och recensenter att förvånat utbrista ”klassiker”. Men Måns och Timbuktu vill avdramatisera cirkusen kring skivsläpp. *Wått's dö madderfakking diil* var klar redan i slutet av förra sommaren och väntan har blivit lång. Just nu skulle de helst göra en ny skiva och bara släppa den, inga singlar eller videor som ska komma den och den veckan. De arbetar snabbt och spontant, det som blir bra sparar de, resten läggs åt sidan.

– Vi brukar göra en låt på en dag, sedan är man färdig med den, förklarar Måns.

Måns är ordningsmannen som ser till att saker händer. Som att Timbuktu är hemma när det är dags att spela in och att det alltid finns en studio. I höstas flyttade de tillbaka söderut till Malmö från Årsta utanför Stockholm och huserar numera i en jättelik lokal där kreativiteten flödar. Måns och Timbuktu har känt till varandra sedan de var knattar. Uppväxta

i samma område i Lund som de beskriver som ”fritt” med hippies och nudister runt knuten. Måns pappa spelade gitarr med Peps Persson och Måns provade sig tidigt fram bland pappas instrument innan han fastnade för trummor. I ett av de tidigare banden spelade Måns bästa polare gitarr och Timbuktu rappade.

– Helt plötsligt en dag dök Måns upp i svart kostym och började styra upp hela grejen och så har det varit sedan dess, säger Timbuktu.

Då var det punk och rock och där började de också med trummaskiner. Måns som vill ha koll läser gärna manualer och Breakmecanix har lärt sig att utnyttja effekter och boxar till fullo även om varje nytillskott välkomnas.

– Breakmecanix har alltid klagat att dom inte haft bra utrustning, det är nog en av anledningarna till att dom gör hungrig musik, säger Timbuktu. Desperation är viktig för oss alla. Hade jag haft pengar och mått bra hade jag inte skrivit en låt.

Så vad ÄR dealen?

Wått's dö madderfakking diil stakar ut nya vägar och låter inte som någon annan svensk hiphop, eller musik som de båda föredrar att kalla det. Akustiska gitarrer har fått en mer framträdande plats. Framförallt på *Gott folk*, en typ av låt Timbuktu gärna velat göra fler av. Båda vet att förändringar krävs för att hiphop inte ska bli ett stelt betongfundament. Utan att titta alltför djupt i kristallkulan tror de att liveinstrument kommer att bli en ingrediens och utanför studion står elgitarrer uppradade.

Måns lyssnar aldrig på hiphop privat utan fyller helst öronen med reggae. Nyligen var han i Sydafrika och spelade in artisten Ranto Buko som förhoppningsvis kommer till Sverige för att avsluta den tilltänkta skivan. Men vad det är han gillar hos en musiker eller en producent har han svårt att sätta fingret på.

– Jag vet att det är en tautologi, men det som är fett är fett.

galaxen presenterar stolt

Arvikafestivalen

11 • 12 • 13 juli 2002

The Cure [uk] • Primal Scream [uk] • Ohgr [can]
Orbital [uk] • KMFDM [us] • Timo Maas [d] • Luke Slater [uk]
Weeping Willows • 22 Pistepirkko [sf] • Nationalteatern
Bo Kaspers Orkester • Mustasch • The Plan • Eskobar
SI Futures [uk] • Anthony Rother [d] • Seabound [d]
Tiamat • Pluxus • Miss Kittin & the Hacker [d/f] • Fattaru
Infinite Mass • Bad Cash Quartet • Icon of Coil [n]
The 69 Eyes [sf] • Deathstars • Talamasca [uk] • Ticon
Dj Mark Allen [uk] • Doktor Kosmos • Stabb
The [International] Noise Conspiracy • Zensor [n]
Puss • M Hederos & M Hellberg • David & the Citizens
Assemblage 23 [us] • Phrank • Svenska Akademien • Sparzanza

Mer artister tillkommer kolla www.galaxen.se för senaste listan!

över 100 artister på sex scener under tre dagar

Biljetten kostar 730 kr exkl serviceavgift och finns att köpa på
BiljettDirekt, telefon 077 - 170 70 70, <http://www.ticnet.se>.

I Norge kostar biljetten 650 norska kronor exkl serviceavgift och
finns att köpa på BillettService, +47 81 53 31 33, www.billettsservice.no

www.galaxen.se

EMATELSTAR

Med reservation för ändringar!

Labels.vision

FREE DVD SAMPLER WITH
THE PURCHASE OF ANY ALBUM IN THE SELECTION!

Köp något av
följande album
till **SPECIAL-
PRIS** och du får
en fullspäckad
DVD på köpet!

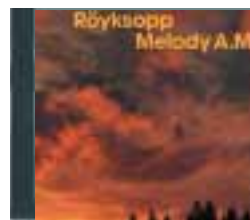
B.R.M.C.

HAVEN

GONZALES

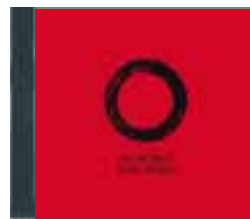
RÖYKSOPP

SONDRÉ LERCHE

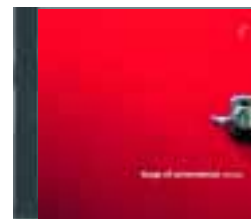
LAMBCHOP

THE NOTWIST

DAN THE AUTOMATOR

KINGS OF CONVENIENCE

ÖVRIGA TITLAR:

ARPANET • THE BEES • COPARCK • DIV. ARTISTER/DIMITRI FROM PARIS
DIV. ARTISTER/CRYDAMOURE PRESENTS WAVES • MAXWELL IMPLOSION • PLAYGROUP • SIMIAN
YANN TIERSEN

SKIVHUGGET

FOLK Å ROCK
Lund • Malmö • Bristolberg

ginza.se

Tom Waits

Välkommen till livets teater!

Santa Rosa, Kalifornien. En inte alltför stor stad på den amerikanska västkusten där flådiga villor trängs med nedgångna ruckel. Där man inom hundra meter kan stöta på allt från Nils Lofgrens scenarbetare till folkilskna tupper som helst av allt vill jaga allt människolikt till nästa kvarter. Det kan verka som ett märkligt ställe, men egentligen är det en helt naturlig plats för en träff med Tom Waits.

Intervjun sker på Flamingo Resort, ett rätt glassigt hotell med pool, i Santa Rosas östra utkanter, som utmärker sig längs vägen genom en stor rosa pelare med en stiliserad flamingo i toppen. Utanför entrén står en halvannan meter hög ko i plast, dekorerad med en blomsterkrans kring halsen. I lobbyn hörs rungande applåder innan dörrar öppnas och ett hundratal storvuxna amerikanska farmare i kepsar och cowboyhattar börjar mingla på den inte särskilt väl tilltagna golvytan. The Dairy Council of California har konferens. Man kan lätt undra om det här är en del av den kaliforniska charmen som lockade Tom Waits att flytta tillbaka efter några års vistelse i New York.

Efter en karriär som varat i över trettio år har Tom Waits gjort sig ett namn som såväl artist som skådespelare, lika säregen inom båda gebiten. Och även om han hyllats för sina skådespelarinsatser, så framhäver han att det är musiken som är det viktigaste.

För tre år sedan återkom han från en tids bortavaro till det musikaliska ramp-ljudet med den hyllade *Mule Variations*, ett album som i många stunder visade upp en mer tillbakalutad och lantligt ljudande Waits. För alla som väntat på mer kommer nu två nya album, *Alice* och *Blood Money*. Båda består av låtar som Tom Waits ursprungligen skrev för pjäserna *Alice* och *Woyzeck* när de sattes upp av Robert Wilson 1992 respektive

2000. Allt är nyinspelat, och även om låtarna är tagna från teaterpjäser betonar Tom Waits att de bara ska ses som låtar, det är ingen mening att läsa in pjäsernas budskap eller handling i dem. Det är bara vanliga skivor, antingen gillar man dem eller inte.

– Du skulle kunna ta ett helt slumpmässigt urval låtar, säga att det är låtar som Jacqueline Kennedy gjorde dom sista fyra timmarna innan hon dog. Om du lyssnar på dom, så kommer du till slut att tycka att det hänger ihop. Om det är den enda information du har om låtarna, kommer du att tolka dom utifrån det: ”hmm, det där måste handla om John”... och så vidare.

Alice hade premiär för tio år sedan och det är först nu som musiken kommer ut. En av anledningarna är att låtarna varit bundna till pjäsen.

– Jag gav bort dom. Precis som en låda kläder man ger bort till Frälsningsarmén. Jag fick tillbaka dom och lyssnade och tyckte att dom var OK. Dom är gamla, men du har aldrig hört dom. Om jag sa att dom var inspelade 1939, skulle du vara tvungen att tro mig.

En stund in i samtalet serveras Waits en hamburgare eftersom han inte hunnit med att äta något tidigare på dagen. Mellan tuggorna, och de många ursäkterna till att han äter under samtalet, berättar han att han beundrar teater, speciellt tyska pjäser, med deras ofta bisarra inslag. Men att det blev just *Woyzeck*

som han nyligen kom att skriva musiken till var enbart på grund av Robert Wilson, att han bett Waits. Hade han satt upp en annan pjäs, hade han förmodligen gjort musiken till den.

– Wilson kan lyckas skapa den där känslan av att öppna ögonen under vattnet efter en kapsejsning, där bråte och drivved flyter omkring, och du undrar ”vad sjutton var det där?”. Det är väldigt stimulerande när man skriver. Tystnad är egentligen musik det också. Annars skulle man inte få någon andhämtningspaus. Utan tystnad skulle det inte finnas musik.

I samband med diskussionen om integration av musik och berättelse nämner han Dennis Potter, mannen bakom *Pennies from Heaven* och *Den sjungande detektiven*. Han talar sig varm för scenen när Bob Hoskins öppnar munnen och ljudet från en gammal grammofoonkiva kommer ut, som en av de mest förtrollande saker han hört. Han berättar att de ibland har försökt ha med ljudet från knastrande gamla skivor på skiva eller på scen, och sedan försökt göra till rösterna så att det ska låta som en gammal skiva. – Det kan vara mycket arbete. Men det är vad opera betyder, opera betyder arbete.

Tom Waits har samarbetat med Robert Wilson tidigare i uppsättningen av *Black Rider* som hade premiär i Hamburg 1990. Musiken släpptes också på skiva, men fick inte den framgång den förtjänade. Om det är en av orsakerna till att Waits inte gärna vill prata om teater-

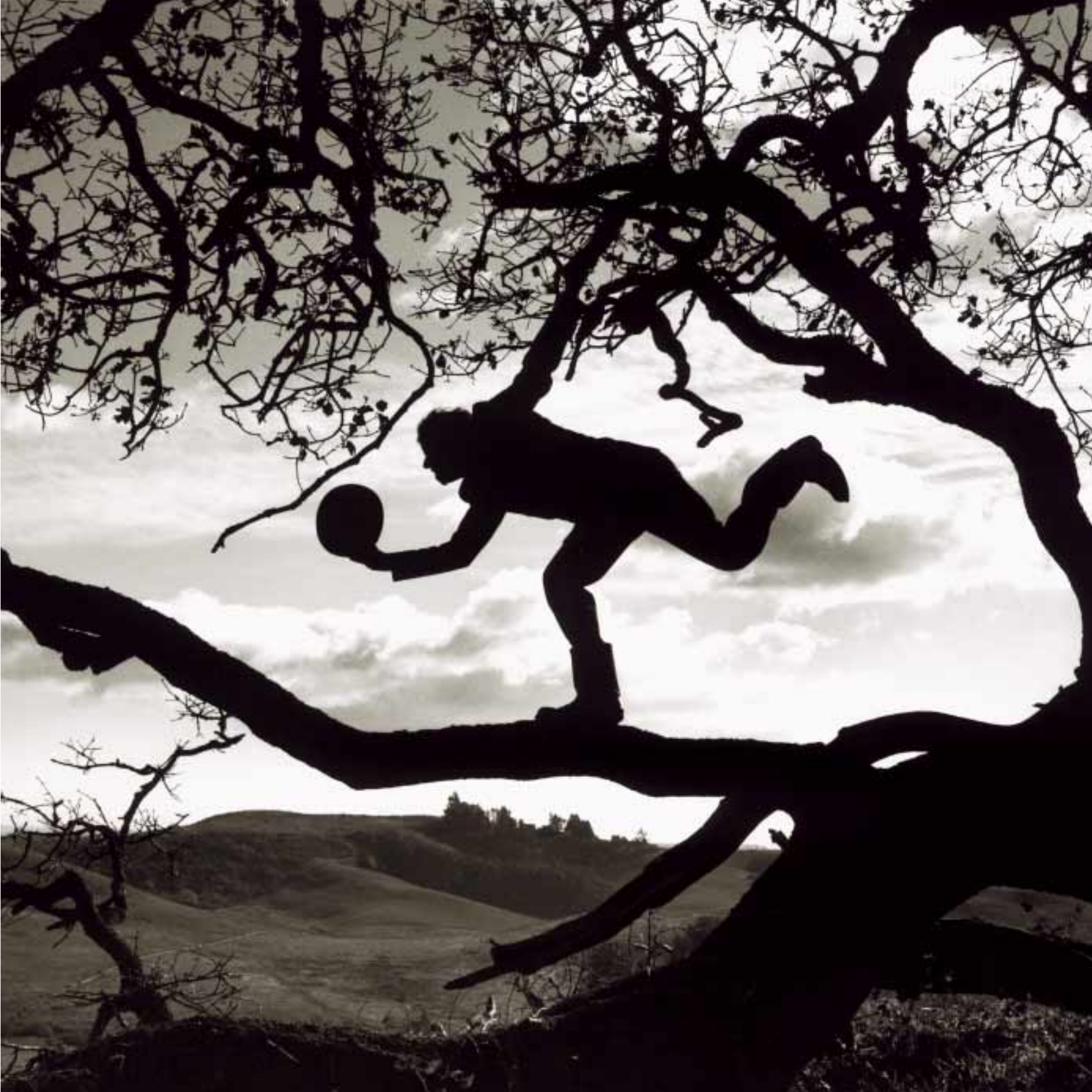
pjäserna ska vara osagt, men gång efter annan poängterar han att låtarna fungerar på egen hand. Ändå undrar man hur pass mycket av pjäserns handling som fanns i bakhuvudet när han skrev låtarna.

– Hade jag sagt att det var allt jag tänkte på, så skulle du tro att det var det rätta svaret. Men om jag sa att jag inte tänkte på det alls, så skulle det vara det rätta svaret. Jag skulle kunna säga att det bara är ett antal gamla låtar jag hade liggande och plockade fram. Att vi egentligen åkte till Hawaii och hade kul och råkade glömma att vi skulle göra musik till det här, och av en slump så råkar texterna till de här låtarna handla om pjäsen. Låtarna är om pjäsen, samtidigt som de inte är det. Dom måste fungera på egen hand. Du kan inte låta en pjäs bäras upp av en låt.

Många av de drag man förväntar sig att Tom Waits ska inneha stämmer. Han sitter med en lite märklig kroppshållning när han svarar på frågor, en lite haltande gång när han går mot kylskåpet för att erbjuda en Dr. Pepper. Hans ögon plirar ofta misstänksamt. Och framför allt verkar han trivas med vetskapen om att han kan svara precis vad som helst på en fråga. Ofta poängterar han att han skulle kunna säga si eller så, och att ingen skulle veta vilket som var sant. Och det är också ett av Tom Waits kännemärken, att det ofta kommer en liten berättelse eller ett osannolikt faktum som svar på en fråga, att man alltid bör ta allt han säger med en nypa salt.

◀◀ Tom Waits

– Här är ett intressant faktum: När spindelhannen gjort klart sitt bo och vävt sitt första nät, lägger han ut fyra trådar från nätet och slår an dem. Det ackord som uppstår attraherar spindelhonan. Vad är skillnaden mot det jag gör? Ingenting. Jag har ju redan min spindel. Men jag spelar ändå.

Inte långt efter debuten 1973 spreds myten om Tom Waits som bohemisk beatnik, identifierad med utanförskap och excentricitet, och med en röst hårt sargad av cigaretter och whiskey. En myt som det visserligen fanns korn av sanning i, men också något som blivit långlivat, trots att han idag är både rök- och alkoholfri. I början av karriären ville han framför allt komma bort från småstadskänslan och komma till ställen där man var uppe hela natten – ett stort party, intressanta människor. Han ville inte jobba på en bensinmack hela livet. Han poängterar att det är något som kan hända de flesta artister, något som gör att de känner sig annorlunda, på ett mindre bra sätt. De skrattas åt, får skamkänslor. – Vid någon tidpunkt anpassar man sig till det och tänker ”alla skrattar åt mig - det kanske finns något sätt att tjäna pengar på det här”. De extrema fallen skulle vara typ korta människor, skäggiga damen. Men det finns sångare och författare också som är lite sära. Jag kan identifiera mig med dom.

Tom Waits tycker det är svårt att lyssna på sina gamla låtar, men de flesta från 1980 och framåt kan han lyssna till utan problem. Det är omkring den tiden som han och hans fru, Kathleen Brennan, började producera skivor på egen hand. Situationen innan dess beskriver han som att vara delaktig i ett plantagesystem, med markägare och arbetare. Han vaknade upp en dag och trodde sig vara miljonär, när det i själva verket visade sig att allt han hade var 20 dollar i fickan. Efter att ha turnerat i tio år hade han nått vägs ände.

– Alla låtar jag gjort mellan 1973 och 1980 tillhör en kille som heter Herbie. Jag fick börja plantera igen. Du vet – om

din skog brinner ner helt och hållet så måste du plantera på nytt.

Han blev trött på att andra bestämde hur det skulle låta. Det blev en liten källa till inspiration: han började fundera på hur *han* ville att det skulle låta. Något eget, något han själv ville göra. Kathleen föreslog att han skulle producera sin egen skiva, men det var lättare sagt än gjort.

– På den tiden gav inte skivbolagen några pengar till artister för att göra en skiva. Dom trodde antagligen att du skulle sticka iväg till Mexiko och göra av med allt på droger. Vi frågade mitt skivbolag om vi fick producera ett album själva. Skivbolaget sa åt mig att göra tre låtar och komma tillbaka och spela upp dom.

Vi gjorde det och dom sa att ”du har en liten publik redan, du kommer att tappa dom också”.

De fick dock kontakt med ett annat bolag som var intresserade. De tre låtarna som spelades in var *Shore Leave*, *Underground* och *Dave the Butcher*. Alla är med på *Swordfishtrombones*.

Tom Waits ger intryck av att ha stor integritet, både som person och i förhållande till musiken. Till viss del kan det bero på situationen han var i under de tidiga åren: det skiner ofta igenom en bitterhet när han pratar om dem. Det finns också en känsla när han pratar om sin musik, att den för honom är mer än bara låtar. Att han lagt ned så mycket av sig själv i dem att de är heliga för honom.

För några år sedan var han också inblandad i ett stämningsmål där en tidigare manager, tillika publicist, licensierat ut en av Waits låtar i reklamsyfte. Waits vann, och hans ståndpunkt vad gäller hans musik och reklam har inte ändrats. Han beskriver hur man kan ha en viss relation till en låt. Man tar in den på så många nivåer och när den fastnat på ett speciellt ställe inom en, så vill andra använda den för att sälja saker. Toalett-papper, bilar, Levi's, Coca-Cola eller cigaretter. Han tycker det är manipulativt och att det också på sätt och vis förstör låten. För att åskådliggöra detta börjar Tom Waits sjunga *Don't Let Me Be Misunderstood*, för att strax efteråt byta ut refrängens text mot ”buy a Chevro-

Jean-Baptiste Mondino

let". Som ytterligare exempel nämner han Beatles *Revolution*. Att det är så vi revolterar idag, att revolution egentligen är att köpa skor av ett visst märke.

– Vissa människor bryr sig bara inte, det handlar bara om pengar. Det är ju groteskt. Om man också gillar musiken blir det nästan hädiskt.

Det är inte bara låtarna på skivorna som förlänat Tom Waits ryktet som stor underhållare och historieberättare. Alla som någon gång sett honom live vet att det också bjuds på mängder av guldkorn i snacket mellan låtarna. Allt från osannolika berättelser till märkliga fakta, ofta om gnagare eller insekter. Har man aldrig haft möjligheten att se en livespelning, finns tyvärr inte många officiella utgåvor. Under de trettio år Tom Waits varit i rampljuset har bara *Nighthawks at the Diner* och *Big Time* varit officiella liveutgåvor. Han tycker att livealbum är svåra att göra. Det är svårt att få med hela den stämning som uppstår, det blir inte samma sak. Precis som när man ser en teaterpjäs på video: när man är där, på teatern, kan allt vara fullständigt fantastiskt, men när man ser det på video kan det kännas som rena skiten. Det är svårt att få det i rätt form, att få det att fungera. Han är heller inte speciellt förtjust i alla bootlegs som finns, men försöker att låta bli att tänka det.

– På en viss nivå får man väl ta det som en hyllning, att folk vill höra mer. Och det är ju svårt att kontrollera nu när allt är digitaliserat. Vem som helst kan ju smuggla in en mikrofon och en bandspelare under hatten eller något.

Livespelningar har dock inte alltså varit ett nöje för Tom Waits. Under 70-talet var han ofta förband åt andra artister och det kunde vara riktigt påfrestande. Han berättar att han kände sig som en ändtarmstermometer när han öppnade åt Frank Zappa, att han var som en narr som fick gå ut och känna av publiken. Där kunde han få sitta och försöka spela medan publiken kastade grönsaker och ölburkar på honom. Men just då tyckte han ändå att det var rätt OK, han var ju i showbiz. De som varit förband åt

honom på senare tid har nog inte upplevt det på samma sätt han gjorde då, och på senare tid har han inte haft något förband.

– Dom tar bara av min tid. Och jag behöver det inte för att sälja biljetter, vilket väl är en av anledningarna till att dom finns.

Det mesta musikskapandet de senaste tjugo åren har Tom Waits gjort tillsammans med sin fru. Av allt att döma är det också hon som varit en stor kraft bakom Waits utveckling, både privat och musikaliskt.

– Vårt samarbete fungerar på samma sätt oavsett vad det gäller. Du diskar, jag torkar. Du håller träbiten, jag klyver den. Vi gör allt på samma sätt när vi samarbetar. Antingen är det ett framgångsrikt och meningsfullt sätt, eller så fungerar det inte – man grälar och håller nästan på att slå ihjäl varandra. För oss fungerar det. Och det är en rätt intim sak att dela, musikskapande. Jag litat helt och hållet på henne och lyssnar alltid på hennes råd. Hon är min tvillingsjäl. Jag skulle vara död om det inte varit för henne, jag skulle ha varit död för länge sedan. Hon räddade mitt liv. Jag skulle inte haft någon karriär överhuvudtaget. Jag hade i bästa fall spelat på små klubbar för 30 dollar per kväll, jag skulle inte ha suttit och pratat med utländska journalister.

Och när det gäller orsakerna till varför han flyttade tillbaka till Kalifornien från New York ler han bara.

– Allt är mycket tystare häromkring. Och tystnad är en del av musiken. Men jag blir avundsjuk på dig, att du blivit jagad av en tupp. Jag har bott här i tio år utan att det hänt mig. Exakt var träffade du den här tuppen? Kan jag få träffa den?

text:
Magnus Sjöberg
ms@groove.st

VINYL RULES

BOB HUND - 10 år bakåt & 100 år framåt 3Lp. Trippel-Lp i begränsad upplaga 1200 ex. Två Lp 's med samlat från singlar mm som inte finns på album sedan tidigare. En Lp live från London 2001. Snycgt utvikbart omslag. Behöver vi säga mer?

The Wannadies - Before & After Lp. Äntligen nytt kanonalbum. Begränsad upplaga 500 ex. Snycgt utvikbart omslag.

Caesars Palace - Love for the Streets Lp. Aven nu på vinyl. Begränsad upplaga 500 ex. Snycgt utvikbart omslag.

Broder Daniel T-shirts - Svarta eller vinröda med vitt tryck i olika storlekar. Vi har dessutom Bob Hund, The Plan, The Ark, Nicolai Dunger, Thåström och mycket mer. Kolla hemsidan för senaste nytt.

ANDRA EXKLUSIVA VINYLER HOS HOT STUFF:

Nicolai Dunger - "Sweat her kiss"
Mustasch - "Above all"
Peter, Bjorn & John - "Falling & Passing"
Ep's Trailer Park - "Picturebook"
Köp direkt av oss eller hos välsorterade butiker som handlar med oss.

www.hotstuff.se

HOT STUFF
mailorder

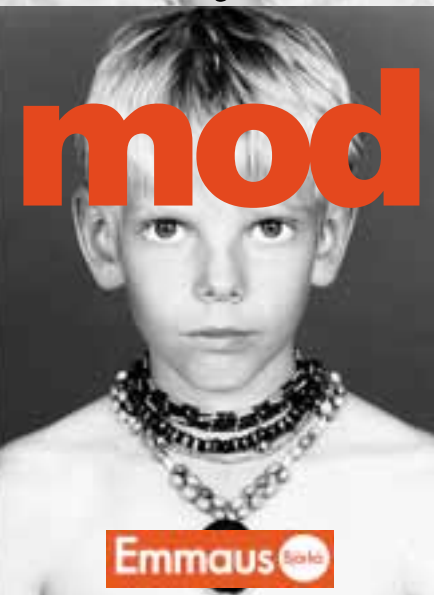
Box 147, 343 22 Älmhult, 0476-10449, mailorder@hotstuff.se

stolt

Emmaus Björka

Återanvändning & Solidaritet

mod

Emmaus Björka

Emmaus Björka

www.emmausbjorka.se

Marit Bergman

text: Evalisa Wallin
bild: Mattias Elgemark

Mer av allting hela tiden

De senaste veckorna har en glad popslinga snurrat i radion. En röst sjunger om att inte slösa mer tid. När jag ringer upp sitter hon beredd i rökrummet på sin arbetsplats.

- Jag ska snart sluta mitt jobb och hoppa av alla mejlinglistor, förklarar Marit Bergman och berättar hur mycket tid det tar med den kommande skivan och allt runt omkring. Samtidigt innebär den kommande solodebuten *3:00 A.M. Serenades* inte någon omvälvning för Marit.
- Det kanske är annorlunda om man är sjutton år och slår igenom stort. Även om det går rätt så bra med skivan så kommer det inte bli någon jätteförändring i mitt liv. Musik har jag ändå alltid hållit på med.

Samtidigt verkar hon förvånad över att det gått så bra för singeln *Waste More Time*.

- Det är helt... oj. Jag hade verkligen inte väntat mej nänting överhuvudtaget.

Marit har tidigare spelat i punkbandet Candysuck som släppte två skivor, men lades ner för fyra år sedan.

- Mina låtar blev mer och mer poppiga och det blev svårt att spela dom med det bandet.

Hon berättar hur hon efter Candysuck började skriva låtar med förhoppningen om att någon skulle vilja släppa hennes skiva direkt.

- Så blev det inte och jag är glad för det, jag vet inte om jag hade kunnat stå för en skiva som jag släppt för två år sedan. Det är så himla mycket jag i låtarna på *3:00 A.M. Serenades*. Jag har skrivit massvis med bra låtar som jag kasserat eftersom dom inte passar mitt uttryck, även om dom varit bra.

Marit berättar att även om soloskivan och det hon gjorde med Candysuck låter väldigt olika så strävar hon hela tiden efter att vara ärlig. Och tror att hon är bättre på det nu. Varenda ord på skivan är fullkomligt sant förutom ett ljug om en bil - hon sjunger om killen som kunde ta pianot och bilen och dra. Fastän det i verkligheten inte fanns någon bil och Marit inte har körkort.

Plattan släpper Marit på egna bolaget Sugartoy Recordings.

- Det enda ett skivbolag skulle kunna göra just nu är att sno mej på pengar, säger hon. Vi har luskat fram pengar på andra sätt så då finns det inget behov av att ligga på en major.

Namnet Sugartoy har med godis, Candysuck och Marits norska mamma att göra. Marit förklarar att det egentligen inte betyder något men att det var sött.

Och eftersom det egentligen inte finns så gav det inga problem med registreringar.

För de som tycker att namnet Marit Bergman klingar bekant kan en anledning vara tidningen Darling. Även om hon där använder sitt fullständiga namn, Liv-Marit Bergman.

- Min tanke var aldrig att bli journalist utan jag bara hoppade på Darling för att det var en bra idé.

Men hon ska sluta skriva för Darling, i kommande nummer publiceras en slags avskedskrönika.

- Det är roligt, men det är inte tillräckligt kul. Musik är mycket roligare.

När jag frågar henne om hon gör musik under namnet Marit för att separera sina karriärer berättar hon att det bara är ett fåtal av henne vänner som kallar henne för Liv-Marit.

- Eftersom den här skivan är väldigt jag så vill jag att dom som hör skivan ska

känna som att jag är deras kompis. Och då vill jag vara Marit med dom.

Vad en popstjärna är tycker hon är svårt att definiera, hon känner sig inte heller som en. Det finns en massa olika anledningar till att hålla på med musik.

- Det är ju först och främst en sån himla njutning. Sen så vill man ju självklart ha bekräftelse på att det man gör är bra.

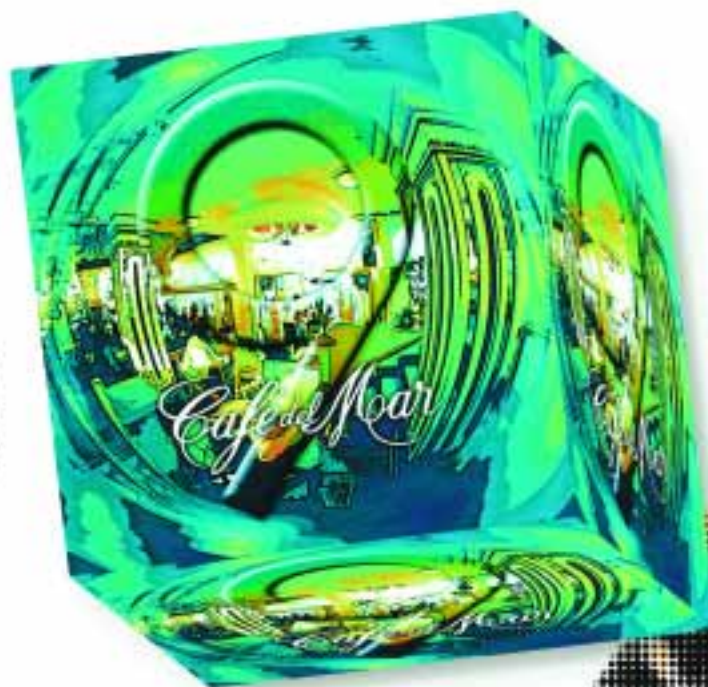
Marit sprudlar av energi och orden forsar ur telefonluren. Liksom många av låtarna på kommande skivan. "This is the year it all will happen/It's finally here I have been waiting all my life .../This year is mine/I'm leaving tonight". Raderna är från det inledande spåret *This is the Year* och kanske förutspår de framtiden.
- Jag är så himla nöjd med skivan och spelar med så dödligt bra människor. Sen så vill man ha bara ha mer av allting hela tiden förstås.

CHILLY & LEAFY

UNDA DAWG ENTOURAGE

Svensk reggae och ragga när den är som bäst! Chilly & Leafy som har hörts i alla möjliga och omöjliga sammanhang kommer med ett otroligt starkt album som garanterat kommer att sätta ny standard inom branschen. Allt från hårda dancehall-rytmer till gungande rootsdängor och vidare till hip hop-inspirerade beats. På gästlistan finner vi Sai Sai, Papa Dee, Spoonhead, Looptroop och Sugar Minott!

CAFÉ DEL MAR 9

Cafe Del Mar är utan tvekan den mest framgångsrika och mest kända serien inom chill out/lounge-genren. Lagom till sommaren kommer nu den nionde volymen, denna gång kompillerad av Cafe Del Mar's DJ Bruno Lepretre. Cafe Del Mar vol 9 är det ultimata soundtracket till sommaren och hängmattan med tillbakalutade och soldränkta spår från eliten av artister inom chill out-genren!

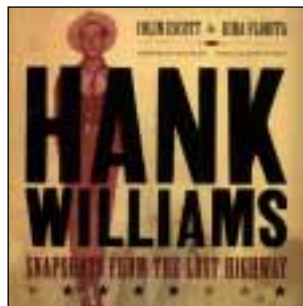
BEIRUT CAFÉ VOL 2

Uppföljaren till den kritikerrosade första volymen är nu här och precis som föregångaren bjuds vi på en musikalisk resa genom Libanon, Italien, Grekland och vidare genom Medelhavet. Beirut Cafe vol 2 innehåller musik från Coco & Stonebridge, Luciano & Sebastian Ingrosso, Microman, Afterlife, Eric Prytz, Rune Lindbeek m.fl.

Böcker

Av rent (o)praktiska omständigheter, likväl som en lust att experimentera med formen, ser Grooves boksida den här gången lite annorlunda ut. Redan när beslutet om den faddades förra året, visste vi att vi ville göra en mångsidig och omväxlande sida som, liksom tidningen som helhet, inte bara behandlade musik stöpt i en särskild genre eller form. Vi vill täcka ett brett spektrum. Därför har vi den här gången, förutom ytterligare en hyllning till countrykonen Hank Williams, valt att skriva om två mer akademiskt inriktade böcker.

Dan Andersson/bokredaktör

“Hank Williams – Snapshots from the Lost Highway”

COLIN ESCOTT & KIRA FLORITA

Da Capo Press

Om countrylegenden Hank Williams levde ett kort och turbulent liv, så var det inget mot hans plågsamt utdragna postuma, men i högsta grad levande, karriär. Endast timmar efter hans död i baksätet av en Cadillac på nyårsafton 1952, 29 år gammal, inleddes plundringen av Williams kvarlåtenskap med att mamma Lillie gömde bilen i fråga från nyblivna änkan Billie Jean. Därmed inleddes en cynisk kamp om sångarens efterlämnade egendom och rättigheterna till både hans utgivna och utgivna låtskatt, en kamp i vilken ingen av de inblandade drog sig för något. Segrande ur striden steg i första hand Lillie och Williams första fru, den ohöjlt ambitiösa Audrey Williams. Hanks syster, Irene, hamnade inte sällan mitt i tumultet. Men efter att stormen dragit förbi lämnades väldigt lite utöver en imponerande samling personliga artefakter, utkast till texter, korrespondens och några fotografier, till henne. Och även om Hank Williams Jr tonsatt ett flertal av faderns texter, har omvärlden genom åren erbjudits väldigt lite ur Irenes digra samling.

Strax innan hon avled i slutet av 1990-talet, medan Colin Escott och Kira Florita sammanställde boxen *The Complete Hank Williams*, började Irene gradvis sälja av den skatt hon suttit på i alla år. Nu släpper Escott och Florita så gott som alltihop, tillsammans med material ur Hank Jr:s och Jett Williams privata samlingar, som *Hank Williams – Snapshots From The Lost Highway*. Över 300 fotografier, en imponerande mängd personliga brev och handskrivna utkast till 30 publicerade låtar ryms på 200 sidor inbundna i en sällsynt påkostad utgåva som komplement till Escotts egen *Hank Williams: The Biography*. Och visst är mycket intressant. Samtidigt drar en hel del av materialet, inte minst lätttexten som föll ur Williams döende hand, åt det morbida, och det är däri problemet ligger – det vilar hela tiden lite för mycket morbid fascination över projektet, lite mer frimärks-samlaranda än önskvärt. För visst är det fortfarande fråga om gravplundring. Och vem lägger egentligen sina pengar på vad som, hur man än vänder på det, bara kan beskrivas som någon annans familjealbum?

Dan Andersson

“Musikjournalistik”

FREDRIK POLBACK

Musikjournalist.se

Enligt tidigare Groovejobbaren Fredrik Polback kan den moderna svenska musikjournalistiken brytas ned i tre grundläggande praktiska frågeställningar – hur man intervjuar en artist, hur man recenserar en skiva eller konsert, samt frågan om för vem man skriver. Det är utgångspunkten för *Musikjournalistik*, en drygt 160 sidor lång grundkurs i förhållningsätt gende-

mot i första hand artister och skivbolag, som egentligen aldrig är pålitligare än hästförsäljare. Men vem kan musikskribenten lita på? Kollegorna, tydligen. Det är nämligen de, åtminstone de 13 som blivit intervjuade för boken, som får svara på de problem som ställts upp.

Utformad identiskt med Stig Hanséns och Clas Thors lärobok *Intervjua*, som Polback själv omnämner som “suverän”, inleds *Musikjournalistik* med några grundläggande tips och råd, följt av 120 sidor intervjuer med

mer eller mindre namnkunniga journalister av kalibern Jan Gradvall, Karolina Ramqvist och Andres Lokko. Hur man lyckats undvika Mats Olsson, som flertalet av de intervjuade nämner som förebild och som faktiskt, oavsett vad man tycker om honom, är den svenska musikjournalistikens fader, förblir ett mysterium. Men vad skulle han bidragit med? Så gott som samtliga, med undantag för DN:s Ingmar Glanzelius, ger nämligen samma pliktskyldiga svar på samma frågor om att, jovisst, i första hand är det väl läsarna man skriver för. Å andra sidan följer Polback upp sina frågeställningar konsekvent. Visst får läsaren svar på frågorna – tolv gånger om.

Dan Andersson

“Sounding Out the City”

MICHAEL BULL

Berg

I en studie om personliga stereos – alltså Walkmans eller freestyles som jag tror de flesta kallar dem – har Michael Bull gjort en djupdykning i användarens inre. Michael Bull är mediaorakel vid Universitetet i Sussex och *Sounding Out the City* har för avsikt att analysera det vardagliga användandet av freestyles. De fyller flertalet funktioner men i de flesta fall utgör de en gräns för en persons personliga sfär. Spektrat av användare och användningsområde för freestyle är stort och Bull konstaterar bland annat att en del tjejer till och med har sin freestyle som ett slags skydd mot tjuvar och banditer.

Baksidans text låter påskina att boken skulle kunna vara ämnad för flertalet, vilket måste betraktas som en lögn. *Sounding Out the City* håller i sina bästa stunder dig halv-vaken. Språket utesluter ganska omgående de som inte har engelska som modersmål genom att vara torrt och akademiskt. Även om man bortser från detta finner sig hos mig aldrig något intresse, ens för innehållet. Citat ur intervjuer där personer hävdar att “Jag hamnar helt i min egen värld och ibland blir det jättetokigt när någon frågar mig något på gatan, jag är liksom helt innesluten” vrids och analyseras i det oändliga.

För vanliga dödliga liknar *Sounding Out the City* läskigt mycket självspåk och riktar sig till en smal publik, i första hand studenter och kollegor, vars liv jag näppeligen sukter efter att dela.

Björn Magnusson

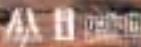
Kerstin Björk

EMINEM

THE EMINEM SHOW

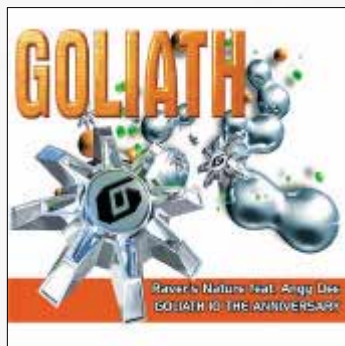
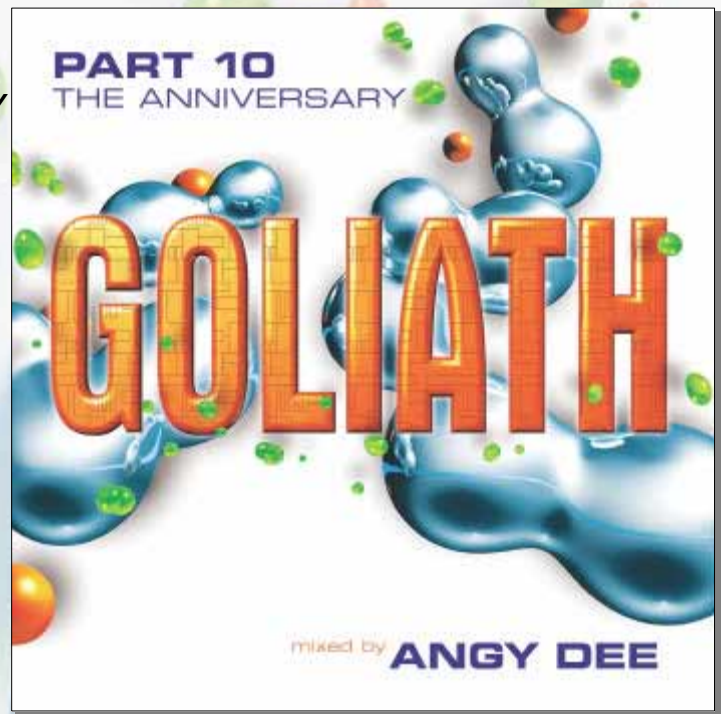
NYTT ALBUM!
MED HITSINGELN "WITHOUT ME"
BEGRÄNSAD 1:A UPPLAGA MED BONUS DVD

ANGY DEE
GOLIATH Vol.10
THE ANNIVERSARY
(DJB 011CD)

Med sina endast 19 år dominerar Angy Dee med sina två skivspelare. Här på Goliath volym 10 har hon mixat ihop bl.a Ravers Nature, Cosmic Gate, Marc Dawn, DJ Pure, Sonic Inc, och Dave 2002. Tidigare har hon varit med och mixat bl.a. "Goliath 7", "Live At Goliath 8", "La Pequinita" och "Future Dome" Höga listplaceringar runt om i Skandinavien & Europa.

ANGY DEE vs RAVERS NATURE
GOLIATH (DJB 015CD)

DJ STIGMA- INTERNATIONAL
DJ'S AT GOLIATH (DJB 012CD)

ROCCO-EVERYBODY
(DJB 014CD)

DJ SIMPEL TRIGGER
(DJB 013CD)

V/A - WICKED TRAXX Vol.2
(DJB 010CD)

RAVE OLYMPIA

(553267CD)

TRANSCAPE 5

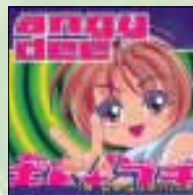
(5332662CD)

DJ PURE

(538160CD)

ANGY DEE

(DJB 009CD)

FUTURE DOME

(DJB 005CD)

CDON.COM

din skivbutik på nätet

Maj är här och isen börjar släppa sitt grepp. En strid ström av skivor svämmar över redaktionen och fastän vi utökade recensionssidorna så var det mycket som inte fick plats. På www.groove.st kan du bland annat läsa om Lok, El-P och Wannadies.

Per Lundberg G.B./skivredaktör

Album

HANS APPELQVIST

"Tonefilm"

Komplott/www.komplott.com

Hans Appelqvist målar upp filmer i lyssnarens hjärna med tonerna i sin musik. Det som gör att *Tonefilm* känns extra fräsch är att de samplade rösterna är på svenska. Jag har alltid trott att det skulle låta löjligt, men det funkar ypperligt. Jag skulle säga att skivan är cool om musiken inte varit så fylld av värme. Vackra akustiska gitarrer samverkar självklart med elektroniska instrument. Bäst är den geniala *Bakfyllero*, med det grälände paret dagen efter. "Varför ska du hålla på och skämmas för att jag inte är så himla perfekt alltid?" Precis.

Henrik Strömberg

ASHANTI

"Ashanti"

Murder Inc/Universal

Etta på albumlistan. Etta och tvåa på singellistan. Det går ganska bra i staterna för 21-åriga Ashanti Douglas just nu.

Ashanti är den nya stjärnan på Murder Inc – underetikett till klassiska Def Jam – och det är Murder Inc:s hysteriskt framgångsrika producent Irv Gotti som haft huvudansvaret för hennes debut. Dessutom medverkar superstjärnan Ja Rule på skivan (och det är Ashanti som sjunger på Ja Rules jättehit *Always On Time* – här håller man saker inom familjen).

Det känns ändå inte som en självklarhet att Ashanti skulle bli så framgångsrik. Hon är en begåvad sängerska och albumet är bra men det brister i originalitet i båda fallen. Fast det kan man kanske ha överseende med när hon gör bedärande r'n'b-hits som singeln *Foolish* med sin sampling från DeBarges *Stay With Me* (som även användes på Notorious B.I.G:s klassiker *One More Chance*). Och åttiotalssamplande konservativ r'n'b är ju alltid mycket roligare än det monster av överproducerad och melodifattig r'n'b som Timbaland skapat.

Thomas Nilson

MARIT BERGMAN

"3.00 A.M. Serenades"

Sugartoy Recordings/Border

Det är väl egentligen den här skivan som man gått och väntat på utan att veta om det. Jag hade ingen aning om att världen skulle behöva Candysucks sängerska. I och med *3.00 A.M. Serenades* så har en önskan gått i uppfyllelse och ett hål täppts till. Sverige har saknat en kvinna som blöder och får en att känna att det är på allvar. Marit blöder riktigt blod och får en att känna äkta känslor och salta tårar. Tänk dig att i samma ögonblick stå stilla fast du samtidigt rör dig i rasande fart uppåt, nedåt och åt sidan. I Marits musik händer en massa saker hela tiden och nya saker kommer fram varje gång du lyssnar. I inledande *This is the Year* knockas du första gången av den vackra refrängen. Nästa gång så golvas du av det

snygga blåsarrangemanget. Fast det handlar om vanlig popmusik så tar låtarna nya skepnader, ibland i form av tröstande armar, ibland av en spark i röven. Det här kan vara den viktigaste svenska skivan under 2002 och att *You Did Not Love Me at All* är låten som får alla att inse vad livet handlar om. Tack!

Per Lundberg G.B.

CAPTAIN BEEFHEART & THE MAGIC BAND

"Dust Sucker"

Milksafe/Border

Detta är egentligen den mytomspunna *Bat Chain Puller*-plattan som legat outgiven sedan 1976, när Beefheart underkände Frank Zappas produktion, för att sedan spela in den på nytt 1978 som *Shiny Beast*. Men detta verkar inte vara någon auktoriserad utgåva. Förpackningen är tafflig med bristande information, bonusmaterialet ett hopkok, och att detta skulle härröra från några masterband tror jag inte på. Sannolikt är det till stor del ett duplikat av en tidigare bootleg.

Musikaliskt är det dock ypperlig Beefheart, och *Bat Chain Puller* förtjänar en vederhäftig utgåva. Tills dess får *Dust Sucker* duga.

Peter Sjöblom

BLACKALICIOUS

"Blazing Arrow"

Quannum Projects/Universal

Efter framgångarna med independentsläppet *Nia* för två år sedan har Blackalicious signat med jätten MCA och man kan gissa att kraven är höga. Av detta hörs dock ingenting på *Blazing Arrow*. Istället för att försöka med samma vinnande koncept igen har Gift of Gab (MC) och Chief Xcel (producent) gjort en platta som är ännu mera lös i konturerna, faktiskt lite åt flumhållet. Bara av det faktum att flera låtar är över sex minuter långa förstår man att Blackalicious är en grupp med vissa pretentioner. Musikaliskt är soul- och funkinfluenserna tydligare än någonsin med gästspel av bland andra Gil Scott-Heron och mycket sång i refrängerna, ibland samplad och ibland levande. Gift of Gab kör på som vanligt med varierat flow och abstrakta texter, och i *Purest Love* gör han klart en gång för alla att "I'm not a preacher or a scholar/I'm merely just a rapper".

Jag gillade verkligen *Nia*, men eftersom den var en smula ofokuserad har jag svårt att uppskatta *Blazing Arrow*. Det är ett bra album men jag hade gärna bytt sega spår som *Brainwashers* med Ben Harper mot någon självklar hit som *The Fabulous Ones*. Kanske borde någon från det stora bolaget spikat upp ett plakat med regler i lekstugan/studion. Fast då hade det säkert inte blivit någon nio minuter lång *Release* som går från att låta hetsig independent med Zach de la Rocha till finstämd spoken word-rap med Saul Williams till funkig old school-hiphop med Lyrics Born.

Daniel Severinsson

THE BREEDERS

"Title TK"

4AD/Playground

Systrarna Kim och Kelley Deal har åter låtit Steve Albini dra på sig producentoverallen i samband med en Breeders-platta, vilket innebär att det nu låter mer som 1990 års lågmälda och stötiga *Pod* än senaste, färgglada *Last Splash* från 1993 som till och med innehöll en hit, *Cannonball*. *Last Splash* är en fantastisk popplatta med många soliga melodier men Breeders är mycket mer intressanta när de gör denna typ av osynkad och, ja – gåtfull, musik.

Kim har skrivit de flesta låtarna, men ändå påminner de om vad syrran håller på med i sitt superickekommersiella band The Kelley Deal 6000. Tempot hos trummorna är nyckfullt och ofta neddraget, plockande gitarrer hälsar på ibland och stämsången lägger sig som spunnet socker runt hörselgångarna. Det är vackert, skruvat och vackert igen. I låtar som *Off You* befinner man sig dessutom väldigt nära bandet. Och det vill man fortsätta med. *Title TK* är helt enkelt alternativrock av finaste märke.

Om det finns någon rättvisa i rockvärlden borde Kim Deal bli en stor stjärna (förutsatt att hon vill det). Hon var ju dessutom med i ett inte helt okänt rockband från Boston på 80-talet...

Gary Andersson

CHILLY & LEAFY

"Unda Dawg Entourage"

Unda Dawg/Goldhead

Chilly & Leafy var grymma live i Hultsfred -99, de skickade ut bastonen som fick knäskälarna att skalla. Då var det svårt att tänka sig att det skulle dröja tre år innan ett album landade. Men duon har hela tiden varit aktiva och Chilly har som Kekke Kulcha gästade bland andra Sedlighetsroteln, Timbuktu och Looptroop. Nu har en av Sveriges unika reggaeduos tagit saken i egna händer och *Unda Dawg Entourage* är debuten som pissar in ett helt nytt territorium.

Mest är det hård ragga men ibland lägger Chilly & Leafy några mjukare papper emellan vilket känns skönt. Bajsnödighet som delvis får genren att kännas gapig lämnas helt åt sidan. *Unda Dawg Entourage* är lika delar knutna nävar som Rizla-konfetti och är genomgående stark. Ett dussin högklassiga låtar, en handfull nästintill omistliga gör *Unda Dawg Entourage* till ett svenskt unikum. Lejonparten är sprungen ur Chilly & Leafys egna händer men de har också lånat in förstklassiga knappskrivare. Vladi från Black Moses har mixat det mesta och *Vilka är dom* får oss DJ Embee-junkies att skutta med höga knän. Är för tillfället barnsligt förtjust i kärlekstrassel-dängan *Lovar O svår* och blir inte den en hit finns ingen rättvisa. Hur var det låten gick – "Vi ses i Hultsfred".

Björn Magnusson

CINEMATIC ORCHESTRA

"Everyday"

Ninja Tune/Playground

Den här skivan kom till när CO skulle göra en livespelning som soundtrack till en gammal rysk stumfilm. Och det låter verkligen filmiskt, coolt och rökigt. Här får man sju spår med atmosfärisk jazzig triphop och det är bara att flyta med. Allra bäst blir det i *All Things to All Men* där Roots Manuva greppar micken och låter en skön rap bita sig fast i den sväpande ljudbilden. Men egentligen går det inte att välja ut en låt. Det här är en skiva som ska lyssnas på rakt igenom. Jag kan tänka mig att den passar alldeles utmärkt till en svartvit stumfilm.

Mats Almegård

THE COOPER TEMPLE CLAUSE

"See This Through and Leave"

Morning/BMG

The Cooper Temple Clause påminner en hel del om Oasis. Dels sjunger Ben Gautrey på samma skitnödiga och struphesa sätt som Liam Gallagher, dessutom påstår de sig vara Guds gåva till rockvärlden. Kanske måste man skrika högt för att höras, men då är det också bäst att man backar upp de stora orden med en fantastiskt debutplatta. Och det gör sextetten från Reading – nästan.

See This Through and Leave inleds med loja rytm- och klangexperimentet *Did You Miss Me?* som efter en stund ökar i fart och intensitet, en perfekt inledning där bandet visar upp sin bredd med en gång. Efter detta följer *Film-maker* och *Panzer Attack*, två stökiga poplåtar iklädda rockkostym, som håller vad bandet lovat. Fast i *Film-maker* hörs det kanske lite väl tydligt att producenten Paul Corkett tidigare jobbat med Placebo. Nästa höjdpunkt låter vänta på sig ett par spår, episka *Digital Observations* greppar tag i mig och håller greppet i drygt sju minuter. Även *Let's Kill Music* uppvisar en obändig vilja och kraft. The Cooper Temple Clause är bra på att ta plats – låtarna har vassa armbågar och stora egon vilket gör dem svåra att väja sig för. Vilket jag för övrigt inte vill.

See This Through and Leave innehåller popharmonier, distade gitarrer och överdådiga refränger – i övermått. Pompöst – javisst! Britpoptråkigt – Ånej!

Gary Andersson

ELVIS COSTELLO

"When I was Cruel"

Island/Universal

Äntligen ett riktigt Costelloalbum. För även om samarbetet med Burt Bacharach bitvis var bra, är det mer upplyftande att höra Costello själv. Och det verkar som att han själv tycker så, för det finns ett lite starkare bett i sång och låtar här än på länge. Låtarna är mer intensiva än de senaste albumen, och det känns

Vinyl

Mysrockiga **Ep's Trailerpark** kör på singeln *Picturebook* (Silverfox) skön retro popcountry som i varje fall jag har svårt att inte famna om. Baksidan är hemligare och lantligare, men smakfullt vacker.

På en fyrlåtars 7" EP via bolaget **Outnow!** levererar **The Big Architect In the Sky** postpunk med emocoriga tendenser. Sångaren rör sig i trakter kring Daniel Johnston på ett inte alls otrevligt sätt. På hela taget en härlig skrammelfest.

Fredrik Eriksson

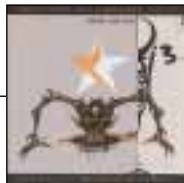
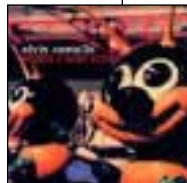
Tredje släppet från Hemmalaget är **Highwons** EP med den passande titeln *Beats, rim & gendish*. Alla fyra spåren är charmiga vardagsbetraktelser där Ison, Fille, Sabo, Ju-Mazz och Hoosam rappar som om de satt och snackade med polarna om vad de gjort i helgen. De har säkert haft jättekul i studion men ibland låter det faktiskt lite väl oseriöst. Det kan visserligen vara kul att höra nya varianter på gamla rim och teman, men inte i så här stora doser. Produktionen är också halvljummen med undantag för Sekken Thautz beat till *Babblish (Ingen respekt)* som är enda låten som hade platsat på Ison & Filles EP *Tillbaka till gatan*.

Jag har aldrig varit särskilt imponerad av **Houman Sebghati**, men med *Intoxikerad poesi* (\$howmethemoney) har han lyckats riktigt bra. Titelspåret är en OK historia om att det är jobbigt ibland, och på B-sidans *Kom igen* hettar det till ordentligt. Beatet av D Slagbrand och W Holmström hade passat på ett medeltida gästabud och sätter sig på hjärnan som tuggummi gör i håret. Sedan kommer absoluta höjdpunkten i sista versen när Houman helt oväntat börjar härma Timbuktu, Petter, Dogge och några till.

Daniel Severinsson

Daydream Valley från Norrköping debuterar med singeln *Stay the Same* (Rev/Vega Records). Deras indie rock med ett mindre psykedeliskt anslag kan möjligen bli något, men känns alltför jämntjock ännu. Mer dynamik skulle behövas. *Somewhere Behind the Light* har bättre idéer, men i gengäld alldeles för många och blir en smula rörig. Sången skulle kunna vara starkare också. Det är inget problem varken **The Mutants** eller **The Cannibals** har på sin splitsingel (Black Juju), då bägge banden spelar instrumental garage-rock. Bäst är **Mutants** släpiga *Monster Mutant*, trevligt berikad med slagverk. **Cannibals** i sin tur kan också gesterna, men trots att de öser på känns deras tre låtar märkligt tama. De är inga Punchdrunks om man säger så.

Peter Sjöblom

ofta som att han egentligen skulle vilja göra ett *This Year's Model* eller *Armed Forces* igen. Det är snarare små tendenser än stora åthävor som indikerar detta, för helhetsintrycket talar mer om en medelålders man som fortfarande är arg, men som lärt sig det musikaliska hantverket för bra för att kunna vara musikalisk rebell. Men det till trots är *When I was Cruel* ett bra album. Här finns många snärjiga sångharmonier, intensiva ballader och kärvt smarta texter, och i *Cruel2* en av de bästa låtarna Costello gett oss de senaste tio åren.

Magnus Sjöberg

CRADLE OF FILTH

"Lovecraft & Witch Hearts"

Music for Nations/Zomba

Mästerliga **Cradle of Filth** släpper en Best of med 24 låtar och två häften. Men bara med Music for Nations-låtar, alltså inga alster från *The Principle of Evil Made Flesh* eller *V Empire* som gavs ut av Cacophonous Records. Det räcker gott ändå.

Känner du inte till dem så är det så klart en fantastisk möjlighet att upptäcka en av de mest spännande black metalgrupperna från England. Men ha tålmod, det är långa låtar. Och suggestiva. Varje gång cellopärtiet i *Lord Abortion* tar slut trycker jag på rewind för att höra det igen, igen och igen. Alla mina tre favoriter är med; *Her Ghost in the Fog*, *Saffron's Curse* och *Lord Abortion*. Men, when has ONE been able TO separate the THREE?

Torbjörn Hallgren

DANKO JONES

"Born a Lion"

Bad Taste Records

Allas våra **Danko Jones** är tillbaka ännu en gång med andra debutskivan. Det låter konstigt men tydligen var den tidigare skivan bara på låtsas.

Deras häftiga svänganden på höfterna kan få vem som helst att brista ut i extatiska skolflicksskrik och deras genomslående och röjande rock'n'roll kan användas som pacemaker på alla Sveriges ålderdomshem på samma gång. Den som inte får vilda hjärtklappningar av det här är troligen inte ens kvar. Nej, jag vet inte hur jag ska beskriva denna gigantskiva. Man måste helt enkelt höra det själv för att förstå hur tacksam du ska vara över att Danko Jones hade snälla föräldrar som lät dem banka på riktigt i garaget dagarna i ända istället för att nedvärderas till plasttrummor och luftgitarr. Tack, tack, tack...

Tove Pålsson

DAT POLITICS

Plugs Plus

ChicsOnSpeeds/Border

Att Berlin dominerar den europeiska electro-danspopen är väl knappast någon nyhet. I den tyska huvudstaden gillar man uppenbarligen kombinationen av obskyra filtersvep och pop-

melodier. Dat Politics avslöjar sig kanske mest via sin tacklista: Kid 606, Lesser, Matmos och förstas sitt skivbolag. Lägg till ett knippe melodier av yttersta klass, kraftigt dolt i knirk och knak och du har en ganska bra bild av hur det låter. Oerhört underhållande och bekymmerslöst. För är det någonting jag numera inte väntar mig av samtida berlinsk musik är det en fortsättning på det mörka och kärva åttio-talet. Nej, här blåser det friska vindar med en lätt ironisk, lite blasé hållning. Plus att det ibland alla laptopalgoritmer faktiskt svänger.

Fredrik Eriksson

DIVERSE ARTISTER

"4 Vini - Forever Young LP"

Botchit & Scarper/Border

Det krävs att man åstadkommit en del för att tillägnas en tribute-platta. I många fall rör det sig om välkända och etablerade artister, men ibland kliver fru Justitia in och ser till att även andra får den äran. Serbiske underground-sambahjälten Suba blev förärad nyligen och nu har turen kommit till en bortgången innovatör inom breakbeat.

Vini Medley var med och drev det legendariska drum'n'bass-bolaget S.O.U.R. och startade även två av de bolag som var banbrytande inom breakbeat-genren – Botchit & Scarper och Botchit Breaks. Tillsammans med Adam Freeland's skivbolag Marine Parade och Rennie Pilgrem's TCR skapade han genren nu skool breaks. Om man är med och skapar en subkultur så ska man ha en tributeskiva! Eller tre, som i detta fall.

4 Vini - Forever Young LP är en trippel-CD med 50 låtar, varav 39 är exklusiva mixar och osläppt material inkom för detta projekt. Första CD:n är chill out-baserad, den andra fokuserar på breaks och den tredje på hiphop, garage och drum'n'bass. En nödvändighet för att kunna täcka in de områden där Vini var aktiv under sin tid på jorden. Att börja rabbla berömdheter som är med känns onödigt. Vad som däremot kan nämnas är att den vackraste låten under våren och sommaren 2002 är med. Elisabeth Troy 4 Vini *Forever Young* remixad av en herre vid namn MJ Cole. Denna platta är en nödvändighet. Låt tårarna flöda.

Peter Jernberg

DIVERSE ARTISTER

"Battleaxe Warriors II"

Battleaxe/Border

Först och främst måste det poängteras att kanadensiska **Battle Axe** är ett riktigt bra skivbolag för oberoende hiphop. Senaste tunga släppet var **Swollen Members** *Bad Dreams* och bästa låten på samlingen är *Poker Face* från den plattan. Annars är tyvärr *Battle Axe Warriors II* inte alls lika intressant som ettan, vilket säkert delvis beror på att det var första gången jag hörde flera av artisterna. Med undantag för **Son Doobie** som känns väldigt

malplacerad i sammanhanget är det nästan exakt samma uppställning här, men det är ändå en stor skillnad. På föregångaren lät det som om alla gav sitt allra yttersta medan de flesta nu bara verkar ha slängt med någon låt som ändå inte platsar på kommande album.

Daniel Severinsson

DIVERSE ARTISTER

"Bip-hop Generation v.5"

www.bip-hop.com

Det här är **Bip-hops** femte samling med ny elektronisk lyssningsmusik från världen över, och det är den bästa hittills. En imponerande uppryckning från den irriterande fjärde volymen. Fokus ligger denna gång på långa verk i clicks+cuts-genren. Innehåller tveksam pling-plong-musik av **Accelera Deck** (USA), sub-basmatad och suggestiv ambient av **Andrew Duke** (Kanada), organiskt brusig microhouse av **Mikael Stavöstrand** (Sverige), sparsmakat snygga Snd-liknande blips från **Tonne** (UK), elaka men bra metalliska rytmer och trumpet-äventyr från **Rechenzentrum** (Tyskland), och sist tre korta spår från **Pan Sonic**-emulerande d'Iberville (Frankrike). Låtar som tar tid på sig, men som vinner i längden.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER

"Framåt - För Palestinas befrielse"

Border

Det är inte ofta man får en samlingskiva i sin hand som är riktigt genombra. Ofta lyssnar man på ungefär hälften av alla låtarna. Så är det dock inte i detta fall. Att lyssna på det här är bokstavligen talat som ljuv musik för öronen. Aldrig hade jag väl trott att en skiva för Palestinas befrielse kunde dra så många av våra begåvade musiksvenskar på samma gång. Med en blandning av allt från **Fattaru** och **Nabila** till **Hoola Bandoola Band** och **Stefan Sundström** så får alla vara med oavsett om man har stora brallor och sprejburk som närmaste vän eller en gammal långhårig proggar. Eller bara vem som helst. Precis så solidariskt som det ska vara när vänstern slår ett slag för mänskligheten. Eller i alla fall på en del av den... Alla ska köpa. NU!

Tove Pålsson

DIVERSE ARTISTER

"I'm a Good Woman - Funk Classics from Sassy Soulsters"

Harmless/Goldhead

På tredje samlingskivan under detta tema återfinns bland annat **Glady's Knight & The Pipers**, **Chaka Khan** och **The Pointer Sisters**. Men trots att dessa damer är de mest kända på plattan så är det bara förstnämnda som lyckas leverera en riktig schysst dansrökare i *Got Myself a Good Man*. Och eftersom **Glady's Knight** aldrig tillhört mina favoriter känns det extra bra. **Jeannie Dee** fixar upp stämningen med slöfunktiga *Two Heads are Better Than*

One och Margie Alexanders distade sång i *It Can't Last Forever* värmer upp vilka stelfrusna tår som helst. Bäst groove har Mary Jane Hooper i *I'm in a Lovin' Groove* såväl som Anna King i *Mama's Gotta Bag of Her Own* där hon ger James Brown och hans coolhet en knäpp på nosen. Sängkammarspåret *Shoo-B-Doop and Cop Him* bjuder Miles Davis fru Betty på. "I'm gonna move it slow like mule" stönar hon och tjejkören hejar på: "Go on, move it girl!" *I'm a Good Woman* är en trevlig samling, men inte i närheten av förra volymen.

Annica Henriksson

DIVERSE ARTISTER

"Jakten på under-orden III"

Gallery Music/Streetzone

Tredje gången gillt heter det ju, men det gäller tyvärr inte för den här plattan. Läser man i fodralet får man visserligen veta att meningen *inte* var att göra den "ultimata svenska hiphop-samlingen" eftersom man då skulle samla "de bästa, de tightaste och de grymmaste rapparna och producenterna" och det skulle bli "NRJ Radio av hiphopen". Istället vill man lyfta fram nya artister. Problemet är tyvärr att många bidrag är så usla att man blir irriterad och vill stänga av. Om man rensade bort hälften av de 40 spåren på den här dubbel-CD:n skulle det dock återstå en intressant introduktion till den underjordiska scenen. Imponerar gör C.K. som med *På rosa moln* befäster sin ställning som Sveriges mest originella rappare och Ebola med hetsiga bouncelåten *Glid-ish*.

Daniel Severinsson

DIVERSE ARTISTER

"The Song Ramones the Same"

White Jazz/MNW

Jag känner mig lite blåst. Jag hade stora förväntningar på denna samling, det är delvis mitt eget fel. Förhandssnacket om vilka artister som skulle medverka gav mig gåshud. Inser först nu, lite fartblind, att hur i helvete ska man tolka Ramones på ett personligt sätt utan att få det att låta Ramones? För mig är att tolka andras låtar att göra en egen grej. Raka motsatsen tycker jag många av artisterna på *The Songs Ramones the Same* gör. Som att tjuvkika på bänkrannen under matteprovet och ändå skriva fel. DAD, Whale, Backyard Babies och Mary Slim är några exempel på hur man inte tolkar andras låtar. Medan Sahara Hotnights, Nomads, Per Gessle, Hellacopters, Sort Sol och Danko Jones lyckas. Allra bäst är Jesse Malins version av *Questioningly* – det är just sånt som får Joey att le i sin himmel.

Per Lundberg G.B.

DIVERSE ARTISTER

"Trojan Skinhead Reggae Box Set"

Trojan/Border

Den brittiska etiketten fortsätter med sin Jamaicauskimmission. När det nu är dags för skinheadrörelsen, som dokumenteras med 50

låtar på tre skivor, är det förstås inte senare tiders högerinriktade bråkstakar som står i fokus utan modemedvetna arbetarklassungdomar från förr.

Skinheadvägen startade 1967 i Storbritannien som en slags förlängning av modsrörelsen och en motreaktion på peace, love, psychedelia och flummeri. Och den hårdare och snabbare reggaeen, som utvecklades ur rocksteady-musiken på Jamaica, passade arbetarklasskidsen som foten i kängan. Rörelsen växte så det knakade och under några år var skinheads det som gällde.

Materialiet i boxen kommer från 1968 till 1972 och täcker förstås in en hel del. Här finns låtar som *Skinhead Train*, *Skinhead Speaks His Mind* och *Skinhead a Message to You* och fina artister som The Dynamites, The Upsetters och The Soul Rhythms, The Viceroy och Derrick Morgan. Hela sista skivan tillägnas brittiska delen av musiken med band som The Pioneers, Symarip och Claudette & The Corporation.

Boxen är väl värd sitt lågpris även om jag fortfarande tycker att rocksteady- och ska-boxen är det första man bör inhandla.

Robert Lagerström

DOVES

"The Last Broadcast"

Heavenly/Capitol

Hur gick det här till? Doves debutalbum *Lost Souls* var visserligen bra men det var ingenting i närheten av det här. *The Last Broadcast* är om inte den bästa så i alla fall den mest inspirerade skivan ett brittiskt rockband gjort det senaste året. Det är storslagen och vacker rockmusik som har lämnat alla regelböcker långt bakom sig. Jag vet inte ens om jag borde kalla det för rock. Förutom de ständigt närvarande influenserna från uppväxtens hjältar The Smiths och New Order verkar Doves ha låtit sig influeras av all möjlig och omöjlig musik – en King Crimson-cover ska nog räknas till den senare kategorin – och resultatet blir stundtals väldigt svårt att sätta en genrebetäckning på.

Doves kommer aldrig att bli ett nytt Coldplay eller Travis. Det är de alldeles för intelligenta för. Och den enda hit de någonsin kommer att få fick de redan för nio år sedan med husetolvan *Ain't No Love* under namnet Sub Sub. Istället har Doves blivit ett av Englands intressantaste band. *The Last Broadcast* är vårens mest oemotståndliga brittiska rockmusik.

Thomas Nilson

ALEC EMPIRE

"Intelligence and Sacrifice"

Digital Hardcore/MNW

Ingen skiva att ha när man bjuder svärmor på ingefärsdricka direkt. AE fortsätter där Atari Teenage Riot slutade. Det är hårt, hårdare, hårdast. Och det låter mycket ATR över det hela, fastän Alec själv sagt att soundet är annorlunda. Han jobbar med ett riktigt band

med riktiga gitarrer nu och det skulle göra ljudbilden mer organisk. Jag har svårt att se det. Det är fortfarande stenkrossarmusik med tydlig technosjäl. Alec är fortfarande arg på allt och alla. Och det märks. Favoriter är *Killing Machine* och *New World Order*. Det är bästa och tyngsta rocken just nu. AE kör över spolingar som The Strokes med en bulldozer.

Fast det är bara halva sanningen. Det vill säga första skivan av de två. Den andra innehåller mer ljudexperimenterande i stil med gamla *The Geist of Alec Empire* eller sidoprojektet Nintendo Teenage Robots. Dessa låtar är instrumentala ambientlandskap med en klart lekfull men samtidigt hård ton.

Efter att ha lyssnat på denna dubbel-CD rakt igenom känner man sig nedbröttad av en japansk sumobrottare. Aggressiviteten och hårdheten som känns fräsch i början blir snart enformig och monoton. Jag tror faktiskt att jag kommer att lyssna mer på CD 2. Där varierar ljudbilden mer.

Mats Almegård

LAURYN HILL

"MTV Unplugged No. 2.0"

Columbia/Sony

Ensam på scen i två timmar med bara en akustisk gitarr och ett stort antal nya låtar, vissa icke namngivna ännu, presenterar sig Lauryn efter att ha hoppat av framgångståget med mästerverket *The Miseducation of Lauryn Hill*. Hon har fött barn och hittat tillbaka till sig själv efter att ha känt sig tillfångatagen av sin egen framgång, sitt eget kändis-skap. Naturligt då att strippa ner musiken till det rent grundläggande: sång och gitarr.

Med Yankees-kepsen på sned och en innerlighet man både hör och ser trolldinder hon publikens som samlats runt den lilla scenen. Låtarna är långa, texterna voluminösa och när hon börjar rappa på *Freedom Time* får jag stäpås. Hennes stora humanism tränger igenom hostandet och den lite kraxiga rösten som en lans genom en papperssköld. Jag försöker komma på någon samtida musiker jag har större respekt för, men ger upp.

Nu ser Lauryn sig själv inte som en artist utan bara som en person som lever med musiken, men visst känns hon fortfarande angelägen – kanske mer nu än någonsin i en värld som är på väg att krascha ner i kapitalismens kalla fångelsehåla. Efter detta uppträdande är i alla fall jag mer hoppfull.

Gary Andersson

DAVID HOLMES

"Come Get it I Got it"

13 Amp/BonnierAmigo

David Holmes är frisören från Belfast som inför sitt andra album *Let's get Killed* tog LSD och gav sig ut på New Yorks bakgator med en DAT-bandspelare. Resultatet blev en skruvad och svängig hybrid. Och efter den två

år gamla *Bow Down to the Exit Sign* har David startat eget skivbolag där han bland annat kan gräva i sitt digra vinylförråd. *Come Get it I Got it* är en mixad samling som han snyggt vävt ihop med dialoger och elektroniska breaks. Som sig bör är det mesta obskyrt och ljusskygga blues-, soul- och folksångare (långt ifrån Aretha, James och allt vad de heter) får några minuters strålkastarljus i ögonen. *Come Get it I Got it* är en dammsugarpåse fylld med guldkorn: lika skön för nördar som masturberar till skivnummer som kvalitetsmedvetna musik-konsumenterna.

Björn Magnusson

JOHN HOLT

"One Thousand Volts of Holt"

Trojan/Border

Jag är ledsen, John Holt. Men det finns ingenting som slår det du gjorde med det underbara rocksteadybandet The Paragons på 60-talet. Absolut inte den här smöriga plattan från 1973 där du bland annat gör smetiga reggae-versioner av kända låtar som *Mr Bojangles*, *Girl from Ipanema* och *Help Me Make It Through the Night*. Men det finns ändå en sak som gör att det här albumet är köpvärd. Förutom originalmaterialiet medföljer också åtta låtar i Jamaica-mixning, det vill säga tyngre, bättre och utan stråkpålägg. Dessutom ingår en extra Holt-samling med 25 låtar från den tidiga karriären. Då känns allt betydligt bättre! Men den som vill bekanta sig med Holt i högförm väljer hellre en samling med kungarna The Paragons.

Robert Lagerström

THE HONEYS

"The Honey Collection"

Collectors' Choice/Border

Det är svårt att tänka sig att vokaltrion The Honeys någonsin uppfattades som särskilt intressanta, eller ens bra. I början av 1960-talet, när systrarna Diane och Marilyn Rovell tillsammans med Ginger Blake bildade gruppen, rädde inte direkt brist på kalifornisk surfpop. Men The Honeys hade något extra – regerande strandpojken Brian Wilson. I första hand hade Wilson amorösa intressen i gruppen men producerade också några av det fåtal singlar, däribland briljanta *The One You Can't Have* och *He's a Doll*, de hann släppa innan Marilyn blev Mrs Wilson och The Honeys somnade in. Därför kan man inte annat än imponeras över det omfattande material man samlat ihop till *The Honey Collection*. 26 låtar sträcker sig från The Honeys första inspelningar 1963, hemdemos och sångpålägg åt bland andra Gary Usher och Glen Campbell, till återföreningen för Rhino 20 år senare. Tyvärr har väldigt lite överlevt med nämnvärd värdighet. Istället är intresset i gruppen knutet till Wilson och frågan ställer sig själv: är det inte dags för en omfattande samling av den rikedom av singlar han

Det har svällt. Aldrig kunde jag ana att det finns så mycket musik med potential, och framförallt så mycket som är dåligt. Denna månad har det säkert trasslat sig in sextio skivor varav hälften var direkt olysningbara. 90% habit men trist och en exklusiv klick som jag tycker är förbannat jättebra. Och det är det sistnämnda som avhandlas här.

Baslöst är bra. Det passar utmärkt att som **Alex Face** stöka runt i smutsiga bluesmarker utan någon direkt botten. Dock lär en bas var integrerad i dagsläget. Jag hoppas att det inte förstört deras sköna Fat Possum-stänk med fantastisk Tom Waitsig bröströst. På pricken slafsigt och med en befriande lantlig karaktär.

Mera halm och tomma buteljer finner jag hos **Metal Heart**, om än i lite mer polerade former. Amerikanskt så det förslår med steel guitar och munspel, men extremt bra låtar. Särskilt *Roadkills* skulle kunna bli en radiodänga av gigantiska mått. Hela tiden på rätt sida om vuxenrocken.

Väldigt mycket mindre moget är **Nicko-kick** som med sitt hjärtliga lofi-skrammel slår an nostalgiska strängar hos mig. Snirkliga instrumentalpartier och lagom desperat sång-röst, inte särskilt långt ifrån Archers of Loaf eller tidiga Pavement. Fast många gånger mer finessrikt än influenserna den knastriga inspelningen till trots.

Omgångens soligaste bidrag **Mano and the Tears** toklirar trallpop på det charmigaste och varmaste sätt. Störtskönt blås förgyller, likaså den energiske sångaren och hans inranning av flickkör. Säkert ett gjutet kort på en livescen någonstans med mycket sprit och glada vänner.

Mindre väbenägen blir jag efter att ha myst i sällskap med **The Winston Solution**. De lyckas faktiskt hålla intresset uppe genom hela nio låtar på skivan *Nine Wrong Songs* vilket är ovanligt när det gäller ledsna killar med gitarr. Genretroget och vackert spelat. Mer Elliott än Drake och inte alls årstidsbundet.

Sist en katt i hermelinfällan. Inte alls en demo utan en CDR-utgivning från bolaget Push the Button Records. **Chaos Through Programming** lyckas göra intressant laptopknaster med mycket hjärna. Betydligt mer intressant än mycket annat från det elektroniska Sverige. Spännande och livfullt.

För kontakt:

Alex Face: alexface@passagen.se
Metal Heart: info@metalheart.net
Nicko-kick: nickokick@mail.com
Mano and the Tears: mattias.bergkvist@pluslicens.se
The Winston Solution: jonas.lundvall@telia.com
Chaos Through Programming: info@pushthebutton.cbj.net

Fredrik Eriksson

producerade åt andra artister i början av sin karriär? Ovan nämnda spår skulle stå sig bättre i dylikt sammanhang än som enda guldorn på *The Honeys Collection*.

Dan Andersson

KENT "Vapen & ammunition" BMG

Tigern på omslaget till Kents nya skiva säger mycket om hur deras nya sound låter. Det är långt ifrån en aggressiv tiger utan snarare en sensuellt spinnande som med avsmalmande ögon betraktar en. Men det är också en åldrande tiger som inte längre orkar göra utfall mot betraktaren utan i stället cyniskt konstaterar: "vi är bara instinkt, bara djur och allt är lögn" och "vi skulle ha kommit längre men räckte inte till, vi blev som dom andra". Jag vädrar en smärre trettioårs-kris men också en och annan insikt. Jocke Berg sjunger inte längre om oralsex utan istället om den stora kärleken då man förundras över att någon verkligen älskar en: "Du blev min räddning, så obegripligt stort att du vill vara min." Musikmässigt är det mer synthigt än förut. Det är inte så många slående refränger som malande ljud som sätter sig på hjärnan. En vissling, en synthslinga som får en att stanna upp och försjunka i ett nära på meditativt tillstånd. Då är det riktigt bra som i *Dom andra* och *Sundancekid*. Däremot håller inte allt. Jag tycker fortfarande att Kents alla första skiva är deras överlägset bästa. En hel del av enkelheten som fanns där har under åren gått förlorad och mycket låter numera överproducerat. Det är lätt att man som i *Duett* får skrämmande svensktoppsvibbar. Men det finns förstas även riktiga pärlor som (äh) *Pärlor* som innehar en fantastisk popkänsla. På skivans sista spår *Sverige* (där för övrigt den närapå legendariska Jojje Wadenius spelar akustisk gitarr) får man omslagsgåttans svar. Tigern är ingen annan än ett skamset Sverige.

Moa Eriksson

ANGELIQUE KIDJO "Black Ivory Soul" Sony

Jag har inte varit övertygad om Angelique Kidjos storhet. Har tyckt att tidigare album bestått av en eller två riktigt bra låtar där resten nästan fyllt funktionen av sömnmedel. *Oremi* innehöll exempelvis den utmärkta versionen av *Voodoo Child*, men inte mycket mer att yvas över. Och när Kidjo dessutom ger sig på att söka släktskapet mellan den afrikanska och den brasilianska musiken, känns det som att det lika gärna skulle kunna gå helt överstyr. Men det är skönt att ens fördomar kan raseras. Här finns de ingredienser man förväntat sig, lite sambasväng och lite afroytmer, men det är gjort med en känsla och intelligens som undviker alla fällor och klyschor. Om Kidjo någon gång närmar sig musikaliska klyschor

är det närmast västerländska sådana, via europeisk schlager och softjazz. Visst är det även här så att en låt står över de andra. Andra spåret, *Tumba*, har alla möjligheter och är värd att bli den första riktigt stora afrikanskt inspirerade världshiten sedan Mory Kantés *Yeke Yeke*. Ett utmärkt bevis på att världsmusiken som man kände den vid 1990-talets början ännu inte lagt sig ned att dö.

Magnus Sjöberg

BILL LASWELL "Sussan Deyhim – Shy Angels" Crammed/Border

Bill Laswell fortsätter att undersöka musik från diverse olika kulturer. Den här gången har han omtolkat albumet *Madman of God* där Sussan Deyhim sjunger och läser kärleksdikter av persiska sufister. Självfallet är det frågan om gammalt som möter nytt där traditionell sång vilar på en grund av breakbeats, djup bas och svävande syntar. Stämningfullt, rekreativt och funktionellt.

Robert Lagerström

LOS DE ABAJO "Cybertropic Chilango Power" Luaka Bop/Virgin

Kan man annat än tycka om ett band som propagerar för friheten att vara sig själv, ha koll på sin identitet och sina rötter samt att alla är jämlika? Los de abajo bildades för tio år sedan i Mexiko och tänkte från början hålla sig inom genren latin-ska. Men de upptäckte hur svårt det var att hålla sig till en mall och experimenterade därför ihop salsa, punk, hiphop och en drös andra influenser till något som resulterat i att de utger sig för att spela tropi-punk. *Cybertropic Chilango Power* är deras "andra manifest av musikalisk galenskap och revolutionär poesi". Bandnamnet är hämtat från en roman om den mexikanska revolutionen och de uppträder ofta i politiska sammanhang.

Den mix de åstadkommit känns i skivform som en blandning av Manu Chao och till viss del kollektivet Bran Van 3000. Svängande latino-rytm, kaxiga trumpeteter, småpoppiga gitarrer och inledande ljud från verkligheten ger en ljudbild som ibland sticker i öronen. Men även när den lugnar ner sig kräver den uppmärksamhet på ett sätt som få band lyckas med konsekvent på en hel platta.

Evalisa Wallin

MASAYAH "UNI" Swing-a-Ling/MNW

Problemet med att göra soul på engelska istället för svenska, där det onekligen behövs fler aktörer, är simpelt men undvikligt. Antingen är det bra för att det är bra, eller bra för att vara svenskt. Debuterande Masayah är såpass skådespelaren som gjort ett flertal vokala inhop. Nyligen på Petters *Tar det tillbaka* och Timbuktus *Vin, kvinnor och sång* vilket

säkerställer att de flesta hört hans väna stämma. På *UNI* har han tagit hjälp av bland andra Kaah och Oskar Skarp med ett förflutet i Fjärde Världen. I detta nu finns ingen tillgänglig information om vem som gjort respektive spår men det spelar inte så stor roll. *UNI* är faktiskt bra för att den är bra och står sig i jämförelse med internationell soul, även om jämförelser som D'Angelo i mina öron blir helt befängda. Masayah väjer obekymrat från att ramla i de uppenbara fällor genren är nedludad av och känns genomgående uppriktig. Produktionen är fet och sammanhållen trots att stilarna varierar. Jag är särskilt tacksam att slippa över-sköljas av ballader och är förtjust i de spår som träffar rakt i fotsulorna. *Gotta Have U* luktar Kaahfunk lång väg och punchigt uppstudisiga *One Dance* som finns i två versioner lägger ribban högt. Båda bör sätta dansgolv i omloppsbanor. Björn Magnusson

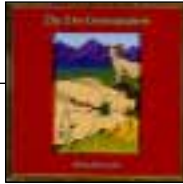
MISDEMEANOR "Misdemeanor" Muse Entity/GMR

Jag gillar Misdemeanor. Det är cool, enkel och modig musik. Om inte *Let Me Know* blir en hit så är det illa ställt med Sverige. Eller skivbolagets marknadsföring. Eller, okej då, mitt ödmöde.

Det låter Black Sabbathsound på många ställen, och i vissa riff. Liksom Helmet. Fjärde spåret *Mastery* är som hämtad från Helmetsskiva *Betty*. Och det här är säkert helt kontroversiellt för de ortodoxa men när Vera Olofsson tar i låter hon som Anthony Kiedis en gång gjort. Lite trist är ändå gitarrlicket på *Parashoot*, som om old school-wrestlaren Hillbilly Jim kommit in i replokalen och tokat till det med guran. Men so what? Tryck bara fram nästa låt, och kanske nästa igen, så är CD:n en eller två låtar kortare men fortfarande liksom intakt. Det är ingen skitbra platta, snarare bra utan prefix. De bästa låtarna är *Let Me Know*, *Not the One* och *The Beer Hunter*. Synd bara att man inte får några texter till sleeveen, för Misdemeanor verkar ha vettiga saker att säga. Torbjörn Hallgren

MOBY "18" Mute/Playground

Moby försöker med *18* göra en varm platta som folk ska bli förälskade i, och jag tror att han lyckats. Problemet är bara att man även riskerar att bli uttråkad. Många av låtarna är nämligen rejält saggiga med sina släpiga beats, mjuka basgångar och svepande syntmattor – det känns som det inte händer så värst mycket på plattans 71 minuter. Men på pluskontot finns skivans intima och uppriktiga känsla, på det sättet påminner många låtar om materialet på braksuccén *Play* där Moby samplade gammal folkblues. Även på *18* använder han samplad sång där det passar in, men konstigt nog är

spår som *Signs of Love* och *Sleep Alone*, där Moby sjunger själv, bland de starkaste.

Sammantaget är *18* en vacker och lågmäld historia med hög mysfaktor som skulle må bra av lite högre tempo i några låtar. Men Moby har blivit äldre och verkar vilja luta sig tillbaka i fätöljen och titta på gamla Simpson-avsnitt. Jag är mer nyfiken på hur Moby kommer att låta i framtiden, när kommer reaktionen mot denna mesighet?

Gary Andersson

VAN MORRISON "Down the Road" Polydor/Universal

Det är lite sorgligt, men under de senaste åren har Van Morrison känts mer och mer som en slentrialmässig upprepning av sig själv. En flyktigt skugga av det musikaliska hantverk som en gång resulterade i *Poetic Champions Compose*. Men där de senaste albumen bara utstrålat tristess och avsaknad av inspiration, känns *Down the Road* som ett litet steg i rätt riktning. Det är inte de traditionella tio spåren av meditation, här finns även ett par utflykter utanför den patenterade Van Morrison-musiken. Nu är det i och för sig inga nyskapande saker, en del är till och med riktigt släta, men det viktiga är att de finns där och bryter av. Visserligen dominerar de vanliga Van Morrisonska utflykterna i meditativ soul och blues, men även i dessa stunder verkar det finnas en gnista det var länge sedan man hörde. Absolut inget mästerverk, men ett tecken på att man inte bör räkna bort Van Morrison än.

Magnus Sjöberg

THE MOVIES "In One Era Out the Other" Houston Party/Border

Timothy James, Charlie Wadhams, Brian Cleary och Jessica Gelt har gjort den ultimata skivan. En tyst och lugn punkplatta. Här hörs ekon från The Fall, Joy Division och Talking Heads. The Movies kommer från Los Angeles som egentligen är en näst intill gudlös plats. På 27 minuter visar The Movies att mer inte behövs för att skriva musikhistoria. De tio låtarna är korta och koncisa. Vackra och levande. Ändå svävar postpunkandan som en välsignelse över varje spår. Piano, gitarr, bas, trummor och Timothys röst räcker så långt. När sen Jessica tar över mikrofonen i *Truth Knocking* så undrar man om det kan bli mycket bättre. Denna vår kommer det inte att finnas skivor som matchar *In One Era Out the Other* – så är det bara. Musik byggs definitivt utav glädje. Halleluja!

Per Lundberg G.B.

THE NEW PORNOGRAPHERS "Mass Romantic" Matador/Border

Sex musiker har strålat samman från olika band, till exempel Limblifter, alla med basen i Vancouver. Resultatet blir ovanligt vild och

melodisk pop. Det är genomgående ett hårt beat och det sprudlar av energi. Produktionen påminner om Phil Spector, det är stort och mycket men utan att förlora i dynamik. Det finns låtar som man egentligen inte alls vill vara utan. *The Body Says No* är en sådan full av popmagi, *Mystery Hours* är en annan med en dödligt giftig refräng. Det är fullt av idéer och musiken sprutar, men tack vare all charm så är det svårt att inte falla. Om det finns någon rättvisa så borde The New Pornographers bokas till varje festival i sommar. För om det glöder så här på skiva, kan man bara misstänka hur det låter live.

Jonas Elgemark

AUGUSTUS PABLO "Skanking with Pablo 1971-1977" Trojan/Border

Trojan har verkligen ryckt upp sig och börjat leverera förtroendeingivande utgåvor. Detta är en av deras bästa hittills. Men så var ju Augustus Pablo en av reggaens mest originella artister också. Med sin melodica gav han musiken en så djup mystik att man måste lyssna med själen lika mycket som med öronen. Urvalet på *Skanking with Pablo* är nästintill osvikligt, från klassikern *East of the River Nile* till mer ovanliga Lee Perry-producerade spår. Detta är absolut essentiell lyssning, både för reggaefansen och de som väjer för genren.

Peter Sjöblom

DAN PENN "Blue Nite Lounge" Dandy Records

Att konstatera att en artist passerat bäst-föredatum är inte förutsägbart, bara tråkigt. En gång i tiden blev artister bättre med åren. Hantverk och uttryck premierades och artister som rönt framgångar över decennier fick sällan, om någonsin, höra att de var "bättre för". Men i och med att medlemmarna i The Beatles och The Rolling Stones närmade sig 30-strecket blev attityd, eller avsaknad av, viktigare än förfinandet av uttrycket. När rynkorna började lämna avtryck i vinylen slog cynismen över på full effekt. Men hur gör man med någon som inte passar in i modellen? Någon som representerar en så gott som utdöd hantverksmässig distans, som i en handvändning producerar mästerverk som James Carrs *The Dark End of the Street* och The Box Tops *Cry Like a Baby*? Någon som efter 35 år som producent, låtskrivare och artist på en handfull underskattade album, fortfarande angräper musiken med samma kärlek och respekt? Någon som Dan Penn? För givetvis är det lätt att avfärda *Blue Nite Lounge*, en samling demos från 1997 och 1998, med att det var bättre förr. Det var det. 1967 hade Penn aldrig kommit på tanken att utforma *Superliner* som en demonstrationslinga till en Casiokeyboard. Men han hade heller aldrig kunnat skriva *Holding on to God*,

en gospel framförd med endast kyrkorgel. Och det hade varit en förlust.

Dan Andersson

PHANTOM PLANET "Phantom Planet Was Here" Sony

Ja, ni har väl säkert hört låten *California* skrålats ut på både ZTV och MTV av dessa rufsiga pojkar med Converse skor och för små byxor så det både räcker och blir över. Och visst, man kan säga att den här musiken är överskattad, vilket den till viss del är. Men något som ingen, inte ens suraste tanten i tvättstugan, kan förneka är att detta faktiskt är något av den ultimata lyckohormonkuren. Även om texterna kan vara lite hundögons-sorgsna så spelar det liksom ingen roll. I alla fall inte för mig, jag har fullt upp med att spela luftgitarr framför spegeln. Lite chockad är jag, för jag tycker inte riktigt om sån här distad tonårsrock'n'roll. Inte egentligen. Men varken jag eller någon annan kan göra någonting åt det. Till och med katten har börjat chocklöpa av alla dessa värkänslor som flyger ut ur högtalaren likt obehagligt äkta norrlandsmygg. Kanske beror det på årstiden eller så får jag helt enkelt svälja min stolthet och erkänna att det faktiskt är riktigt bra. Trots allt.

Tove Pålsson

RHAPSODY "Power of the Dragonflame" Limb/Border

I tonårens Trieste lät sig frontmannen Luca Turilli inspireras av Manowar, Blind Guardian och Helloween med Michael Kiske på sång. Och Vivaldi och Paganini. Bästa möjliga förebilder för ett power metalband, men så är också italienska Rhapsody dess kungar.

Sagan om Emerald Sword fortsätter till Yngwieguor, opera, symfoniorgasmer och Ronja Rövardotterrefränger. Det är imponerande. Majestätiskt. Jag ryser under *Lamento Eroico*, jag blir gråtmild och sentimental under *Power of the Dragonflame*. Det här är musik som inte vill någon illa. Tvärtom. Den gör mig bara glad. Visst kan drakar och svärd kännas lite så där, men duger det för Tolkienens och Peter Jacksons tifosi så duger det för vem som helst. Luca Turilli läser förresten aldrig böcker, så han har Jackson att tacka för mycket de kommande åren. Kul också att Rhapsody sjunger på italienska ibland.

Torbjörn Hallgren

ROCKET FROM THE TOMBS "The Day the Earth Met the Rocket from the Tombs"

Glitterhouse/BonnierAmigo
Rocket from the Tombs splittrades innan de ens såg en skivstudio, men deras avkommer Pere Ubu och Dead Boys har gett dem en postum ryktbarhet. Men de behöver knappast rättfärdigas av sina mer kända efterföljare.

Album

MUSIKEN
Ny 12" med
MBMA &
Form One
Ute nu!

Maj: Mics of Fury 7-spårs EP
Feat. Leo, Gubb, P.S. & Aegiz
Juni: Loose Cannons EP
Form One, GlaciuZ, Leo &
Nephilim

Blenda
www.blenda.com

Nya grejer på gång på
RABID RECORDS

The Knife
En spillans ny
singel som heter
"Got 2 Let U"
släpps 6 maj.
Album i september.

Calle P
"Det här" är en hiphop
12" från västkusten som
släpps 20 maj.
Lyssna och läs mer på
www.rabidrecords.com

Kulturverkstan

Kultur | IT | Projektledning

Två år av ditt liv

Ny kursomgång augusti 2002.

Sista ansökningsdag 15 maj.

031-743 99 08

www.kulturverkstan.net

...schyssta plattor i din skivbutik

Jazzanova

In Between

Äntligen! Så kommer det efterlängade debutalbumet från ett av världens bästa DJ-kollektiv.

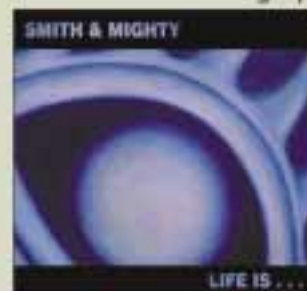
Reclouse

Cardiology

Carl Craigs elev Reclouse på egna ben! Och som han gör det. En klassiker är född.

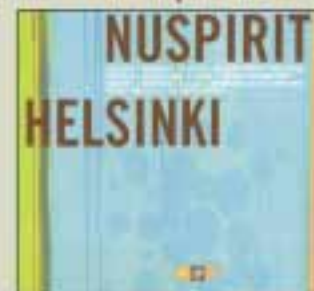
Smith & Mighty

Life Is

Dub-mästarna Smith & Mighty levererar ännu ett kanon album.

Nuspirit Helsinki

Nuspirit Helsinki

Det Finska DJ-kollektivets debutalbum är ett måste för all nu-jazz fans.

The Knife

Got 2 Let U

The Knife är tillbaka efter fjolårets framgångar med en ny fantastisk singel.

Marit Bergman

3.00 A.M., Serenades

Solodebut från Marit, sångerskan från det gamla avironerade punkgänget Candysock. Singeln Waste More Time blev ju flitigt spelad på radio.

Pendletons

Move Along

Ett av Sveriges mest lovande popband släpper sitt debutalbum. Pendletons har figurat ihop med sådana band som Bad Cash Quartet & Håkan Helström.

Cybertribe

Sacred Memories

Fans till Enigma, Deep Forest och alla ambient-freaks kommer att älska denna "didgeridoo-styda" dans-cd!

BURDER
MUSIC

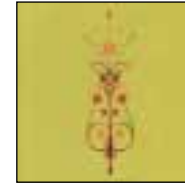
MECAHERTZ
M

SKIVHUGGET

BENFANS

CD SPECIALISTEN

...alltid steget före

The Day The Earth Met... består av en repetition och två liveupptagningar från 1975. Visst är ljudet rätt skruvtigt, men än sen när krafterna väller över alla brädder. I *Search & Destroy* får David Thomas Iggy Pop att låta som en tonåring med pojkrumsångest. Till och med Velvet Underground låter beskedliga bredvid Rockets frustrerart brutala *Foggy Notion*. *Final Solution* i sin tur visar att Bob Hund möjligen har förstätt fallet men knappast hittat lösningen. Hade Rocket från de Tombs spelat in en riktig platta hade den idag varit lika klassisk som *Marquee Moon*, *Kick Out the Jams* eller *Funhouse*. Svårare än så är det inte. Peter Sjöblom

ROCKFOUR "Another Beginning" Rainbow Quartz/Border

När man talar om Israel handlar det oavtligen om krig. Aldrig någonsin om popmusik. Men kvartetten RockFour från Tel Aviv kanske kan ändra på det. Gruppen har funnits en tid, men det är bara några år sedan de började sjunga på engelska. Två album har de gjort, men *Another Beginning* är ett hopkok av dessa. RockFours sound är oklanderligt och det råder ingen som helst tvekan om vad deras skivbackar innehåller. Inledande och väldigt politiska *Government* är en solklar vink till The Zombies, medan *Oranges* och *Everyone* skriker The Byrds och Roger McGuinns 12-strängade Rickenbacker. Och som om det vore nog så kommer även psykedeliska The Beatles med på många hörn, bland annat i *Smell of Sweets* eller *Another Beginning* där kakafonin av instrument för tankarna direkt till *Sgt Pepper*. Hur skulle detta kunna bli dåligt? Man skulle kunna tänka sig att RockFour är obotliga nostalgiker, men jag ser inget som helst fel i det. Texterna har en egen prägel, och virrvarret av influenser bidrar till ett eget sound. Stundvis är det riktigt, riktigt bra. Mot slutet av plattan tappar de däremot tråden i Roger McGuinns cardigan och blir mer intetsägande. Men vem tusan är helt perfekt?

Annica Henriksson

SVENSON "See You in Earth" Carcash

När göteborgarna för ett tag sedan bytte namn till Svenson (tidigare hette de Dieter Schön and California Sunrise) var det som en motreaktion mot stilmedvetenheten som förhärskar svenskt musikliv. Och efter att ha lyssnat på *See You in Earth* inser man att detta gäller musikaliskt också. Det spretar åt alla möjliga håll men de lyckas få till en helhet som man inte kan missta för någonting annat än just Svenson. Alltid med en distans och självsäkerhet som jag inte hört från ett svenskt debutband på mycket länge. Varje låt lever sitt eget liv och man vet aldrig vad som kommer att

hända härnäst. Svenson bryr sig inte om några regler och restriktioner och självklart är de rena mardrömmen för folk som vill kategorisera musik.

En av höjdpunkterna heter *Tonight* där Dieter Schönns sång luktar reggae men i nästa sekund är vackert stämningsfull. Det finns givetvis också utrymme för en saxofon mot slutet. *Lablaza* är ett annat stort ögonblick. En giftigt smygande melodi, en paralyserat monoton slinga och tät rök. Stenhårt punkiga *Fuck Lacan and also Freud* är underbart knäpp. Samma sak med *In the Snow*, endast 1.42 lång. Allt får plats på *See You in Earth* och tack vare en stor dos fantasi och passion blir resultatet perfekt.

Jonas Elgemark

THÅSTRÖM "Mannen som blev en gris" Mistlur/MNW

Det mesta är redan sagt om Thåström. Med ryggen vänd från alla händelser. Instängd i sig själv med sina tankar har han lyckats skriva de starkaste låtarna han kanske någonsin gjort, om man räknar bort Ebba- och Imperiet-låtar. *Släpp aldrig in dom*, *Ungefär så här*, *Ännu mera gift*, *Bara när jag blundar*, *Hål*, *Så kall så het*, *Aldrig nånsin komma ner och Sån*. Det är alltså alla låtar förutom tråkiga singeln *Höghussång* och långsamma *Kaospas-sageraren*. Förutom de så är *Mannen som blev en gris* ett av de starkaste och bästa svenska rockalbum som någonsin gjorts. Här och nu 2002 så är Joakim Thåström bäst. I sommar kommer han att bevisa för alla tvivlare, om det nu finns några.

Per Lundberg G.B.

TRANS AM "TA" Thrill Jockey/MNW

Efter de lysande albumen *Surrender to the Night* och *Red Line* var mina förväntningar skyhöga på *TA*. Så skönt att jag inte känner mig ett dugg besviken! Trans Am har nämligen gjort ytterligare en kanonplatta! De är fortfarande briljanta när de blandar hårt smattrande trummor, ylande gitarrer och mjuka synthmat-tor. Allra bäst är balladen *Different Kind of Love* och *Party Station*. Det enda jag har en liten invändning emot är att även postrockarna Trans Am gått och blivit totalt åttiotalserade. I de flesta av skivans spår funkar det. Det känns schysst kitschigt och smart. Framförallt smart. I två låtar blir det dock lite väl mycket retro och förebilderna lyser igenom lite för uppenbart. *Run with Me* doftar Devo och så långt är väl allt väl, men när de i inledande *Cold War* låter som New Order tycker jag inte det är kul. New Order har ju alltid varit tristaste bandet. Men en dålig låt på en 14-spårsplatta? Ja, det är inget att hänga upp sig på.

Mats Almegård

TRÄD GRÄS OCH STENAR "Ajn Schwajn Draj"

Silence
De gånger jag sett Träd gräs och stenar på scen de senaste åren har alla varit utöver det vanliga, men till skillnad från andra band som hållt på sen 60-talet har det inte handlat om någon nostalgitripp. Träd gräs och stenar 2002 känns som ett helt nytt band med en gnista och ljudbild som slår ut det mesta av de gamla inspelningarna. De spelar bättre och har mer fokus.

Okej, det finns saker på *Ajn Schwajn Draj* som är direkt irriterande, som *Elden är lös* med sin antimelodi, men på något vis hjälper detta till att få bandet intressant, ungefär som hos Pavement. Men det som jag framförallt älskar på den här plattan är det jag uppfattar som jam. Alltså långa elektriska, instrumentala och sinnesutvidgande stycken. *Blixthalka* som med Thomas Mera Gartz jazzigt drivande rytm och de maniska gitarrerna blir allt vad det uttjatade begreppet psykedelia bör står för. Samma sak med *De förtrycktas återkomst (en kärlekshistoria)* som för tankarna till Grateful Deads mer inspirerade stunder. Ett naturligt sväng, trots att det experimentella alltid är närvarande. *Ringring* är klimaxet och allt är mycket stort.

Man trodde inte att skivor som *Ajn Schwajn Draj* fortfarande kunde göras, men det är faktiskt sant. Och detta är ytterligare ett exempel på att det går att göra psykedelia även in på det nya millenniet.

Jonas Elgemark

TOM WAITS "Alice" "Blood Money" Anti/MNW

Tom Waits är en institution. I precis den direkta meningen att han faktiskt har ett helt egen ism, egna lagar, ett paradigm. Folk talar om raplife, men jag har en vän som faktiskt arbetade länge i Göteborgs fiskhamn bara för att det var *Tom Waits*. En svag fiskodör och en liten hatt – "waitlife". Waits musik ger lätt bilder av kvarnknäppta skjortor, mycket sena nätter med tivelaktigt sällskap och ohämmat drickande. Dekadent i en märklig korsbefrukning av 20-talets Berlin och mississippieltavoodoo.

Skivan *Alice* träffade mig först. Med sina bitterljuva ballader och karaktäristiska försiktiga puttrande slagverk. Hoppfullt mitt i det fula. Det Weilska arvet blommar ut. Vackert trots de hemiska kopplingarna till Lewis Carolls dragning till Alice. Märklig är den i sammanhanget buldozeraktiga *Kommienezuspadd* framförd på hätsk låtsastyska.

Blood Money är kärvare. *God's Away on Business*, för alltid och genom hela skivan. Apokalyptiskt fast fortfarande under relativt

sansade former. Inte alls den kaotiska taggiga känslan *Bone Machine* väckte, mer utlämnad i Inferno med få fasta ting att hålla i. Inte heller den lätt skräckfilmslantliga atmosfär *Mule Variations* hade. Balladerna dominerar och Tom Waits förvänar mig inte längre, jag kan trots allt språket. Samtidigt är hans värld alltid spännande att ge sig in i. Efter dessa 90 minuter hittar jag snabbt ut igen, knappt andfådd, och inte det minsta intresserad av att leva waitlife.

Fredrik Eriksson

WIPEOUT "Anthems for the Underachievers" Angelika Köhlermann

Syntmusik för 2000-talet. Wipeout är tre-fyra grabbar i sjömanskostymer som kommer från Österrike, vilket ju är extra roligt eftersom Österrike inte ligger vid havet. Jättekul. Näväl, dessa Querelle-kopior lyckas faktiskt vitalisera syntmusiken, med ett innovativt och kraftfullt techno-komp som låter 2002 samtidigt som det visar på rötterna i 80-talet. Sångaren har en överraskande bredd, och tillika ett överspel värre än Jim Carreys. Han skriker, viskar, gnäller, orerar eller till och med sjunger ballader. Bra integration mellan musik och sång. Wipeout tar sig inte på alltför stort allvar, och tur är väl det. Men roligt är det.

Henrik Strömberg

WOVEN HAND "Woven Hand" Gitterhouse/Border

När bandet tog en paus efter den senaste turnén, hade uppenbarligen 16 Horsepowers sångare David Eugene Edwards rejält med både krut och inspiration kvar. Istället för att låta allt ligga och vänta, tog han saken i egna händer.

Woven Hand är ett sidoprojekt, i princip bestående av Edwards själv, men skulle lika gärna kunna varit en uppföljare till 16 Horsepowers briljanta *Secret South*. Här är samma mörka stämningar, samma tidlöst lantligt amerikanska känsla och likadana av religion genomsyrade texter. Skillnaden ligger främst i att Woven Hand oftare har känsla av folkmelodi och låter mer akustiskt. Låtarna stegar nästan aldrig och brister ut i full blom, som 16 Horsepower kunde göra. Det känns ibland som att det är på väg att tuffa på i lite väl monoton takt, men Edwards har en enastående förmåga att trollbinda, att få en att nästan glömma tid och rum.

Woven Hand är ett måste för alla som någonsin fallit för minsta lilla mandolinton från 16 Horsepower. Brillant och vackert, samtidigt som det känns obehagligt och mörkt som en gammal saga.

Magnus Sjöberg

36 CRAZYFISTS
"Bitterness for Star"
Roadrunner/Universal

Bandet med det fåniga namnet försöker spela tuff hårdrock ungefär i samma skola som System of a Down men saknar helt deras intensitet och aggressivitet. Inte ens när man snor soundet från Sepulturas klassiska *Roots*-album rakt av i *Bury Me Where I Fall* blir det tungt. Med rätt marknadsföring kan det nog vara något för MTV.

Daniel Severinsson

98 MUTE
"After the Fall"
Epitaph/MNW

98 Mute har varit förband till Blink 182. Det lär de fortsätta vara. Eller, det lär knappast nånsin bli tvärtom. Det är nämligen inte någon särskilt spännande punk amerikanerna slänger ur sig. Det finns ingen refräng som fastnar i skallen, ingen låt som sticker ut. Ska man nämna nåt riktigt stark trudelutt så blir det väl *They Say* med sitt snygga intro. Annars känns det mediokert över lag. Det här tillrättalagd och bekväm punk.

Torbjörn Hallgren

A
"Hi-Fi Serious"
London/Warner

Amerikanska brödraband finns det gott om. A är väl kanske inte det mest kända. A låter just som amerikanska rockband ska låta nu för tiden. Alltså hårda gitarrer i en radioförpackad produktion. Dock finns det några låtar som mycket väl kan bli hittar. På det stora hela så är A ett tråkigt dussinband som snart fallit i glömska.

Per Lundberg G.B.

ADEMA
"Adema"
Arista/BMG

Ännu ett band som går under betäckningen nu-metal. Det som skiljer Adema ur mängden och gör dem intressanta är att deras musik är mycket mörk, nästan på gränsen till depprock. Inte så polerat och fult som Linkin Park och Limp Bizkit. Istället levande och hela tiden på väg. Helt klart ett band med potential att slå stort. Helt klart ett band som behövs för att rensa upp i den latrin som Fred Durst simmar omkring i.

Per Lundberg G.B.

ALFIE
"A Word in Your Ear"
Twisted Nerve/Playground

Alfie får mig att tänka både på Arnold (minns ni dem?), Richard Davies och Robert Wyatt. *A Word in Your Ear* är liten, brittisk pop med många mysiga skrymslen där det göms psykedelia, flöjt och dofter av försommar. Det är en skiva att äta kex och dricka blandsaft till. Titellåten är dessutom riktigt bra, liksom sanddynsmjuka avslutningen *The Lighthouse Keeper*.

Peter Sjöblom

EMMA ANDERSSON
"Who I Am"
Edel

Emma har sagt att hon ska bli världsstjärna men det enda som påminner om världsstjärnor på den här skivan är omslaget som förmodligen är tänkt att vara en pastisch på omslaget till *Thriller*. Hennes låtmaterial är så meningslöst och anonymt att det blir smått komiskt när man läser i pressreleasen att hon sagt att man ska höra att hennes låtar är Emma-låtar. Och även om hon på den här skivan får nöja sig med Bosson har Emma sagt att hon en dag ska sjunga duett med Madonna.

Tills den dagen hon skaffar sig självdividians kommer Emma i alla fall ha ett underhållningsvärde.

Thomas Nilson

ANGELIKA KÖHLERMANN
"Care"
Tomlab

Alltså, så här är det: Angelika Köhlermann är egentligen ett skivbolag från Österrike. *Care* är gjord av en fransk artist som tidigare har släppt skivor på Angelika Köhlermann. Det talas i pressreleasen om en gitarrspelande tjej från Paris som åkte till Köln och träffade en kille som gjorde elektronisk musik. Vad är sanning, vad är lögn, levande charader. Frågan är om en bra bakgrundshistoria är en anledning till att ge ut en bunt halvfärdiga låtar med naivistisk lo-fi-elektronisk gitarrmusik. Jovisst låter det som löskycka reseanteckningar, men det betyder inte att det är bra.

Henrik Strömberg

THE ARLENES
"Stuck on Love"
Loose/Border

Country med alla ingredienser. Stämsång, steel, och akustisk gitarr. Inte direkt så att man häpnar. Men åtta makarna Big och Stephanie får det ändå att bränna till i vissa stunder. Inledande *Stuck on Love* är en mycket trevlig sång där just allt finns med.

Per Lundberg G.B.

ARPANET
"Wireless Internet"
Record Makers/Virgin

Om jag inte minns fel var Arpanet föregångaren till Internet. Det är också en indikation på att mycket nördigare än den här gruppen kan man inte bli. Hallå – de har gjort en temaplatta om trådlös kommunikation! Texterna skulle kunnat vara baserade på senaste numret av *Microdatorn*. Vilket givetvis betyder att de kommer vara inaktuella om ett halvår...

Musiken på *Wireless Internet* kan sammanfattas med ett ord. Kraftwerk-kopior. Arpanet försöker inte ens göra en modern variant, utan försöker komma så nära originalet som möjligt. Tyvärr har Arpanet inte samma talang som Kraftwerk, och resultatet känns övertydligt och klumpigt. Det suggestiva titelspåret är en skytt av hur bra de skulle kunna ha blivit.

Henrik Strömberg

ARRESTED DEVELOPMENT
"Classic Masters"
Capitol

Utförsbacken är utstakad redan på förhand när en grupp likt Arrested Development börjar sin karriär med singeln *Tennessee*. Den, liksom efterföljande albumet *3 Years 5 Months & 2 Days in the Life of...*, komprimerar hiphop med sväng, hjärna och försäljningsframgång. Och i ett kollektiv med ett dussin medlemmar blev säkert uppmärksamheten och pengar ett hett samtalsämne samt en black om foten när nästa steg skulle tas. Atlantias stoltheter blev aldrig bättre än på *3 Years 5 Months & 2 Days in the Life of...* vars titel står för hur lång tid det tog att få ett skivkontrakt. Följaktligen finns här sex spår från debuten varav åtminstone två förtjänar att kallas klassiker. Det går rykten om återförening men det känns som att Arrested Development börjar ganska långt ner i utförsbacken. Jag föredrar att stanna med dem långt uppe på höjden, men de är givetvis välkomna upp igen.

BjörnMagnusson

AWESOME MACHINE
"Under the Influence"
People Like You

Hmm... längesedan man hörde en så ettrig trummis. Han är ju grym. Men musik där man sitter och tänker på sånt är ofta inte så intressant. Finns det inte låtar och stämningar som lyckas ta dig iväg långt bort så är det risk för att man hakar upp sig på en trummis. Det bränner till några gånger hos göteborgarna i Awesome Machine. Men

Under the Influence är en lite för ojämn historia. Låtar som *Mother's Gone* och *One* är precis som jag skulle vilja ha dem hela tiden. Lite Alice in Chains-drogigt sådär, en suggestivt malande flod. En annan höjdare är *Under the Veil* som påminner mig om Budgys första, en kanonplatta. Tur att det finns finesser som fjärrkontroll och repeat.

Jonas Elgemark

BANDULU
"Redemption"
Music Man/VME

Bandulu serverar på *Redemption* upp en ganska trötsam och stånkig elektronisk musikkompott som mest får mig att förnimma huvudvärken i antagande. Kalla, precisa ljudlandskap utan vokala inslag att låta upp, tvivlar på om detta ens funkar på dansgolvet. Jo, det gör det nog – men de som har roligt på den klubben hämtar övervägande delen av sin inspiration från varandra och baren.

Gary Andersson

BIG YOUTH
"Ride Like Lightning 1972-78"
Trojan/Border

Ännu en dubbelsamling med Big Youth, och i likhet med Blood & Fire-volymen *Natty Universal Dread* innehåller *Ride Like Lightning* för mycket musik. Konstigt problem kan tyckas, men det var liksom aldrig tänkt att detta skulle förpackas i ett tvåtimmarsformat. Big Youth gör sig bäst i en halvtimme i stöten – hans toasting var klart begränsad, särskilt under de första åren. Om detta inte är ett hinder, så är *Natty Universal Dread* ändå snäppet bättre.

Peter Sjöblom

LEON & ERIC BIBB
"A Family Affair"
Hatman/MNW

Eric Bibb gör en tribut till sin far Leon som också medverkar på plattan. Gammalt och nytt material blandas. *Look Over Yonder* och *Sylvie* har det charmigt mississippiubiesiga. Klassikern *Five Hundred Miles* är tårdröpande vacker och Eric's röst lyfter den ännu ett snäpp. Stor musik. Bibbs höjdpunkter har sträckt sig från *Spirit and the Blues* som är just vad namnet säger, spirituellt blues, via den mer singer/songwriterorienterade *Me to You*, till liveskivan *Roadworks*. *A Family Affair* är bland de bästa med allt från blues, folk, country, soul och gospel. En livfull skiva full av kärlek som varmt rekommenderas.

Jonas Elgemark

BIFFY CLYRO
"Blackened Sky"
Playground

Det finns tydliga grungevibrationer hos skottarna Biffy Clyro. En hel del mäktiga och storartade kompositioner som inledande *Joy Discovery* och *Invention* men som helhet är det alltför ofta ett sömnpiller. Kanske saknar de idéer, klart är att de åtminstone inte kommer till sin rätt. För ofta går det på tomgång, det känns löst strukturerat. Jag tror en annan producent delvis kunde räddat projektet, en som lyckats dölja det faktum att låtmaterialet är i tunnaste laget. Såna finns faktiskt.

Jonas Elgemark

MICHAEL BLAKE
"Elevated"
Knitting Factory

Michael Blakes musik präglas av Alice Coltrane, John Coltrane och Pharoah Sanders. Andligheten kommer bäst till uttryck i de två första, dronande låtarna, *In the Arms of Ali* och *Surfing Sahara*. Då låter det nästan som en korsning av *In a Silent Way* och *Arbete & Fritid*. Sedan släpper spänningen, vilket är synd. *Elevated* skulle dock kunna stimulera mer jazzrädda lyssnare.

Peter Sjöblom

BLIND MELON
"Classic Masters"
Capitol

Hade glömt bort gamla Blind Melon men det var ett ganska trevligt återseende. Indierunge var det någon som sa, och visst – vill man ge ett band dåligt rykte så kan man hålla med. Denna samling täcker upp hela karriären på ett rättvist sätt. Låtar som nerviga *Galaxie* förhöjer det ibland lite enformiga utbudet. Men det fanns en spelig lädje hos Blind Melon som många av banden i den brittiska tidiga 90-tals-vågen hade. Detta ger ett trovärdigt intryck och man accepterar även mer tveksamma låtar.

Jonas Elgemark

BLUE FOUNDATION
"33"
April/WME

Blue Foundation är Danmarks svar på Massive Attack. Och jag som trodde trip-hop var ute. Hade 33 kommit för fem år sedan hade jag varit riktigt imponerad. Men idag... Det är ett bra album, jovisst. Funkar bäst när abstinensen efter nytt Portishead-material är som störst. Den kvinnliga sångerskan som förekommer på flera spår har tyvärr inte samma karisma som Beth Gibbons eller Björk (som hon ibland liknar), men man kan ju inte få allt.

Henrik Strömberg

THE BLUETONES
"The Singles"
A&M/Universal

Poppojkarna i Bluetones släppte sin första skiva för sex år sedan och ytterligare två plattor har dykt upp efter debuten *Expecting to Fly*. De flesta hitsen kommer från debuten, som *Bluetonic* eller *Slight Return*, medan den här samlingen singlar även innehåller en del nytt material.

Och det är en hyfsad samling söta poplåtar som luktar indie långa vägar. Som det var för typ fem år sen då alla andra britpopband också slog igenom. Som alla flickor och pojkar drömde om att vara. Och som fortfarande håller i sig till viss del.

Det tråkiga är att alla dessa popband känns på något sätt standardiserade. De gör en skiva som stöps i en mall och låter till förvirring lika. Ändå är Bluetones samling starkare än vad jag väntat mig. Hyfsat varierade melodier med intelligenta gitarrer som gör att Mark Morris röst inte låter fullt så nasalt skör som skulle förvandla singelsamlingen till något alldeles för mjukt och mesigt.

Det nya materialet verkar kaxigare med en bredare ljudbild. Och det känns som att de tagit popen med sig in på en lite roligare stig än vad 90-talet bjöd på. Bara de fortsätter i samma spår som de lovar i omslagshäftet.

Evalisa Wallin

BOB HUND
"10 år bakåt & 100 år framåt"
Silence

Ena CD:n innehåller en ett år gammal konsert från London framför en till stora delar svensk publik, den andra är fullproppad med versioner av 22 spår (inklusive 3 gömda gamla godbitar) som inte tidigare funnits på några album. Live sparkar bob hund ärschle som vanligt med vilt viftande hårföraren Thomas Öberg på barrikaderna, vilket de redan bevisade på liveplattan *bob hund sover aldrig* från 1999. Och om du inte redan har en massa bob hund-singlar slås du av styrkan hos studiolåtarna som så att säga blivit över. Vilken lätskatt dessa killar sitter på! Och förresten: sötaste bob hund-låten nänsin är fortfarande *Det skulle vara lätt för mig att säga att jag inte hittar hem, men det gör jag; tror jag*.

Gary Andersson

CHANA
"Here To Stay"
Polar/Universal

Hösten 1987 toppade den 17-åriga Hawaii-bon Glenn Medeiros listor världen över med *Nothing's gonna change my love for you*. Det var en fantastisk ballad. Texten skrevs av Gerry Goffin, som under sextioalet skrev texterna till väldigt många klassiska poplåtar komponerade av hans dåvarande fru Carole King (The Shirelles *Will you love me tomorrow* är kanske det bästa exemplet), fast det här var knappast någon av hans mest inspirerade stunder. Musiken skriven av Micheal Masser var däremot precis lika förtjusande storslagen som på *The Greatest Love of All* och alla de andra Masser-kompositionerna som Whitney Houston spelade in runt den här tiden.

I den svenska duon Chanas händer förvandlas dock *Nothing's gonna change my love for you* till lika intentsägande r'n'b-pop som allt annat på deras jättejättetrista debutalbum. Ignorera allt som har med Chana att göra och ladda ner Glenn Medeiros version olagligt från nätet.

Thomas Nilson

CHASING DOROTEA
"Chasing Dorotea"
Summersound
DIVERSE ARTISTER
"Labrador Kingsize"
Labrador

Så olika samma himmel kan tyckas. Den svenska indiepopen som de senaste tio åren mer och mer kört ner sig i ett till synes outhärdligt tråk av japandrömmar och olyckliga skottar har många vägar vilja glänsa på.

Två av de mysigaste bolagens, Summersound och Labrador, utgivningar belyser läget ifrån två vitt skilda perspektiv. Chasing Dorotea fördjupar alla mina farhågor om vårt språkliga handikapp och brist på distans till den kliché som popmusik faktiskt är idag. Det som skiljer dem från sina förebilder är ett brådjuv av självinsikt över när en sak är patetisk och när den berör. När man hör Mark Kozelek utgjuta sig över sina egna trassliga förhållanden gör han det med viss brutalitet som i sammanhanget är nödvändig. Kontrasten mellan det bitterljuva och det fula behövs om det inte bara ska bli sentimentalt och platt. Och platt Nick Drake-pop faller hårt.

Betydligt mer uppåt blir jag efter Labradorsamlingen. Nästan alla bidrag på *Kingsize* förmedlar en lycklig kärlek till popmusiken och melodin. De platta texterna om kärlek blir till en del av en poptradition och inte ett självändamål. Nästan allt utslutande i ett vårrusigt tempo. Ifrån Mondial och Club 8:s disko till Leslies och Starlets yrpop och Rondelins mesdito, ler jag brett. Svårt att ta på allvar men säkert är det inte heller det som är meningen. Vägen till Japan är vidöppen och vinterbadarna öppnar hela famnen.

Fredrik Eriksson

JOE COCKER
"Respect Yourself"
Parlophone/Capitol

Har alltid tyckt att Joe Cocker sett ut som den enarmade mannen i Twin Peaks. Respect Yourself låter vuxet på ett dåligt sätt. Tror nog att Joe ändå kommer att sälja drivor av denna skiva till alla Bingo-lottotittare plus till några som kanske tröttnat på Van Morrison och Neil Young.

Per Lundberg G.B.

PHIL CODY
"Big Slow Mover"
Münich/Playground

Vi har fått vänta sex år på uppföljaren till Phil Codys debut *The Sons of Intemperance Offering* och inledningen är briljant. *City of Destruction* är en explosion av alternativ country där Ryan Adams blandas ihop med

BOMFUNK MC'S
"Burnin' sneakers"
Sony

Bomfunk MC's *Freestyler* blev en traumatiskt stor hit som några år för sent satte Finland på euro-kartan. Jag hatade den. Och jag hatar det här. Om Ibiza-house uppmuntrar till ecstasymissbruk är det här dansmusik för ta anabola steroider till.

Thomas Nilson

BOTTOM
"Feel So Good When You're Gone"
Riseabove/Playground

Trots att sångerskan är en tjej låter hon ibland förbluffande lik Billy Corgan från Smashing Pumpkins. Inte illa. Det är faktiskt ofta sångerskan Sina som räddar plattan med sina energiska utbrott. Sköna riff i *Forever Gone* och de får till ett sväng som man inte kan missta för något annat än det som är typiskt just för en trio. Luftig ljudbild trots dist. Avslutande *Angermeister* är ett steg i rätt riktning med mer nyanser som vänder sig mer mot lyssnarens hjärna än det gamla vanliga headbangandet.

Jonas Elgemark

BRAINSTORM
"Online"
EMI

Eurovision-finalen i Globen för ett par år sedan var inte enbart minnesvärd för bedärande 16-åriga Alsou från Ryssland i silverglittrande topp utan även för den maniska blicken hos lettiska Brainstorms sångare Reynard Cowper. Mannen var helt enkelt lettisk star quality i sin renaste och mest oförfalskade form. Brainstorms tracksetta *My Star* var dessutom en ganska gullig popbagatell.

Att de svenska tonårsflickor som då förläskade sig i Reynard skulle bry sig den här gången också känns dock lite tveksamt. Brainstorms anglofila pop är väldigt snäll och harmlös och samtidigt väldigt lätt att ignorera. Och utan en ny hitlåt är Brainstorm tyvärr lika chanslösa på svensk mark som Lettlands landslag i Hockey-VM.

Thomas Nilson

THE BRÜKNAHM PROJECT
"The Brücknahm Project"
Knitting Factory

Brücknahm Project är relevant i sina försök att föra jazzen mot nya horisonter av hiphop och electronica, men ur ett jazzperspektiv. Det är i alla fall intellektuellt intressant. Som lyssnare får jag ut mindre av den. Den dras med en kylighet som får mig att tänka på lokaler med stora fönster, glasbord och kromade möbler. Dock är *Ellitist Bullshit* fantasieggande spräck till beats.

Peter Sjöblom

CAM'RON
"Harlem's Greatest"
Epic/Sony

Harlem-sonen Cam'ron sammanfattar karriären som startade genom ett möte med Notorious B.I.G. Och visst har Cam'ron talang men *Harlem's Greatest* representerar ett svart hål i hiphop med tungrodda beats och Sting-samlingar som idag känns väldigt osexigt.

Björn Magnusson

CANNIBAL CORPSE
"Gore Obsessed"
Metal Blade/Border

I Florida verkar det bo en massa konstiga typer typ Glen Benton från Deicide. Cannibal Corpse sjunger om yxor som krossar skallben, tarmar som väller ur uppsprättade magar och ögon som sprängs. Trevligt? Nja, kanske inte texterna – men musiken är mörkdånde hård death metal som till och med svänger.

Per Lundberg G.B.

både Dylan och Tom Petty. Det är just på de countrydoftande spåren Cody är som bäst, exempelvis *Run out of Town*. Cody försöker experimentera med funkiga loops men låtarna känns ändå trötta och mossiga. Han gör inte heller Townes van Zandt *If I Needed You* tillsammans med Emmylou Harris någon rättvisa. *Joyride* är ett av de spår som i början verkar ha potential men blir förstörd av den löjliga refrängen. Cody har bra influenser i van Zandt och Guy Clark, men hans röst är inte ens i närheten av deras.

Annica Henriksson

JUDY COLLINS

"A Maid of Constant Sorrow/Golden Apples of the Sun"

TOM RUSH

"Tom Rush/Take a Little Walk with Me" Elektra/Warner

Det är ett faktum att Bob Dylan ändrade attityden till folksången. Före hans skivdebut 1962 var den antingen något finstämt eller ännu värre akademiskt. Att Judy Collins två första skivor härrör från tiden före Dylan vräkte konventionerna över ända i Greenwich Village är tydligt. Med duktig röst framför hon oklanderliga men närmast högstämt respektfulla versioner av *Maid of Constant Sorrow*, *Wild Mountain Thyme* och *Fennario*. Bättre än Joan Baez, men det dokumentära värdet är större än lyssnarglädjen.

Tom Rush hade gjort ett par plattor innan han kontrakterades av den vakna Elektra-etiketten. Hans debut för bolaget kom 1965, och även om han knappast kan matcha Dylan i in- och utlevelse, förhåller han sig friare till sitt material än Judy Collins till sitt, och presterar hyggliga versioner av bland annat *Milk Cow Blues* och *The Cuckoo*. På uppföljaren kastar han sig till och med in i rock'n'rollen. Att han var en folkie och inte en rocker är dock tydligt i *Who Do You Love, Too Much Monkey Business* och *Money Honey*. När han återvänder till sin mammas gata i är ordningen återställd. *Galveston Flood* är suverän!

Peter Sjöblom

COPARCK

"Birds, Happiness & Still Not Worried" Labels/Virgin

Holländska Coparck påminner både om sena Talk Talk och Nicolai Dunger, men är för originella för att riktigt passa in på en sådan beskrivning. De kan vara både flyttigt flummiga och koncentrerat strikta, men alltid med en personlig skröv. Inte minst tack vare de korthuggna, plötsliga elektroniska ljuden som flimrar förbi som rispor över en filmduk. Är däremot inte så förtjust i sången som låter lite manerad och sänker helhetsbetyget.

Peter Sjöblom

DEMON CLEANER

"Demon Cleaner"

Molten Universe

Fuzzfantomer som svenska Demon Cleaner verkar ha bestämt sig för att soundet är viktigare än låtar. Med den grundinställningen så måste man ha ett väldigt häftigt sound för att det ska bli intressant. Demon Cleaners sound med fuzzmattan och den lågt mixade sången är bara irriterande. Som de flesta band i genren så är variationen obefintlig. Som bäst blir resultatet hypnotiskt, som sämst såsigt och malande. Tyvärr är det för mycket av det sistnämnda. Fler låtar som avslutande *Black River* behövs, ödslig och stämmningsfull.

Jonas Elgemark

DIVERSE ARTISTER

"CBGB's and the Birth of U.S. Punk" Ocho/Goldhead

Här är de! Arton legendariska band som spelat på den kända New York-klubben CBGB's och utgjort stommen till punkrörelsen. Från garagesnubbar som The Seeds

och The Sonics via The Velvet Underground, The 13th Floor Elevator och New York Dolls till Television, Blondie och Iggy & The Stooges. Artister som betytt oerhört mycket och som fortfarande influerar många.

Gott så. Men det mesta är standardmaterial som redan ingår i miljontals skivsamlingar och själv vet jag inte om jag orkar höra låtar som *Blank Generation*, *Rip Her to Shreds* eller *I'm Waiting for the Man* fler gånger. Åtminstone inte nykter. Men tack och lov finns här ett och annat glädjeämne. Som den tidiga demoversionen av Ramones *Judy is a Punk*, originalmixen av Dead Boys *Sonic Reducer* och en halvborglörd mixning av *Born to Lose* med Johnny Thunders & The Heartbreakers. Med andra ord fungerar albumet mest som en introduktion till nämnda artister.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER

"Futurism"

City Rockers/Border

Skivbolaget City Rockers släpper en efterlängtd dubbel-CD, både med eget material och ilicensierat från andra bolag. Egna flaggskeppet Felix the Housecat prioriteras givetvis, så även relativt nya signingen FC Kahuna. I övrigt märks artister som Green Velvet, Chicks on Speed och Zombie Nation, vilket sätter standarden för ljudlandskapet över de två skivorna. Electrodisco-punk formgjutet för ett urbant technolandskap och naiva storstadsmelodier insjunkna i den digitala 80-tals-vaggans skyddande värld. Designermusik, fast inte utan själ. Dessutom riktigt svängigt. Ett stort plus för det otroligt rosa omslaget!

Peter Jernberg

DIVERSE ARTISTER

"Goliath 10 – The Anniversary"

VME

Goliathklubben i Schweiz släpper en jubileumsskiva med anledning av att de ska hålla sitt tionde storra. Arrangörerna räknar med upp till 20 000 besökare! Och musiken är därefter. Det här är dansmusikens motsvarighet till stadiumrock. Bombastiska 4/4-delsmalande trummor, struttande basgångar och symfoniska synthslingor dominerar hela ljudbilden. Alla som gillar 666 eller Scooter bör nog kolla upp detta. Eller de som gillar musik som man kan gympa till.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"Harmless Sampler"

Harmless/Goldhead

Skivbolaget bestämmer sig här för att släppa en best of-samling från sina samlingsskivor... Ja, det låter sjukt men det är sant. Harmless har de senaste åren släppt titlar som *Africafunk*, *Pulp Fusion* och *Mellow Mellow* där den basdrivna partyfunken legat latent. Om du inte äger nån av dessa samlingar kan du väl alltid fundera på att införskaffa denna sampler eftersom den trots allt innehåller grandiosa svarta klubbrökare komplett med både blås och porrsväng. Som Betty Davis *Anti Love Song* eller Al Greens *I'm Glad You're Mine*.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

"How We Rock"

Burning Heart

Egentligen så behöver man inte lyssna på *How We Rock* för att fatta att det är en bra samling. Det är bara att läsa upp banden som medverkar. Hives, Zeke, Donnas, Hellcopters, TINC, Sahara Hotnights, Danko Jones och Rocket from the Crypt. Det här är skivan som räddar festen från att bli så där pinsam med tryckt stämning. Det definitiva utropstecknet på *How We Rock* är att Supersuckers medverkar med en tidigare utgiven låt. Man kan aldrig få för mycket av countrypunk med soulkörer, så det så.

Per Lundberg G.B.

DIVERSE ARTISTER

"Nationalsånger"

National

Nationalteaterns klassiker har spelats och sjungits, vrålets och knötts in i ett 70-tals-blomligt omslag av några av Sveriges mest framgångsrika artister. The Ark har valt att i "äka kollektivistisk anda dela upp solosången mellan medlemmarna", Weeping Willows reggaedoftar tillsammans med Stefan Sundströms taggiga röst och Sophie Zelmani sprödsjunger med Uno Svenningsson. För att bara nämna några exempel.

Alla utom tre av de fjorton spåren finns med på *Nationalteatern Greatest Hits* vilket säger en del om *Nationalsånger*. Ett starkt låtmateriale har dammats av och sjungits in av "riktiga" musiker till skillnad från den teatergrupp som originalartisterna egentligen var. Utan några större förändringar eller utsvävningar.

Men visst är det bra; såväl den stora majoriteten spår som doftar likadant som på 70-talet som den mer experimenterande delen av skivan. Den enda låt jag ställer mig tveksam till är *En dag på sjön* tolkad av Pelle Ossler. Som dessutom är från Ulf Dagebys solokarriär i början av 80-talet.

Även häftet bjuder på underhållning i form av anekdoter från ett urval av artisterna. Därbland Regina Lund som upplevde den tid som omsjungs; hennes mamma var medlem i Nationalteatern och tog med dottern och sonen på turnéerna. I andra kommentarer framgår hur mycket gruppen betyder, och fortfarande betyder, med sin beskrivning av verkligheten som inte kunde höras någon annanstans i musiklivet.

Så visst är skivan väl värd att addera till skivsamlingen. Men se till att ha originalen till hands. Känslan blir lite mer äkta då.

Evalisa Wallin

DIVERSE ARTISTER

"Smooth Jazz"

Beechwood/Music

Så här trist kan alltså jazz låta! Med storerheter som Miles Davis, Wayne Shorter och Herbie Hancock lovar denna skiva gott på pappret. Men i praktiken är det svagt. Det här är överproducerad studiomusikerjazz som jag trodde självdött för länge sedan. Det säger ingenting, inte ens i en hiss. Visst, Miles kan hantera en trumpet, men hans smetiga version av *Time After Time* får mig att längta efter Cindy Laupers original.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"The Roots of Ry Cooder"

Catfish/Kommunikation

Även om Ry Cooders tolkningar av ursprungsmusik ibland känns lite präktiga kan man inte förneka hans betydelse som traditionsbärare. Det är helt naturligt att han följer efter Johnny Cash och Bob Dylan i Catfishs *Roots*-serie med originalversioner till låtar nämnda herrar valt som covers. Precis som tidigare volymer bjuder *Roots of Ry Cooder* inga större överraskningar för den som redan grävt lite i amerikansk blues och besläktade genrer. Däremot fungerar skivan fint som introduktion för lyssnare som ännu inte vågat ta steget in i den gamla bluesvärlden. Med giganter som Leadbelly, Robert Johnson, Woody Guthrie och Blind Willie McTell behöver man absolut inte vara en Ry Cooder-fan för att skivan ska ge utbyte.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER

"The Scorpion King"

Universal

Usla filmer får också urusla soundtrack. Till kalkonrullen *Scorpion King* har någon duktig person lyckats skrapa ihop följande: POD, Godsmack, Coal Chamber, Rob Zombie och Ozzy Osbourne. Som om det inte vore nog så är man tvungen att stå ut med

Creed och Nickelback. Det hela verkar gå ut på att om man har en film där en broiler spänner stjärten och svingar sitt svärd så ska man ha musik som passar. Här finns idel stjärtpännarband utan vare sig sväng eller cred. Men Ozzy då, tänker den vakna läsare? Och? Vadå Ozzy!? Vem är han?

Per Lundberg G.B.

DIVERSE ARTISTER
"Trojan Mod Reggae Box Set"
Trojan/Border

Det var förstås tack vare de västindiska invandrarna som jamaicanska tongångar hittade till London. De trendiga modsen i metropolen var inte sena att ta till sig den fräcka, energiska och dansvänliga skamusiken och 1964 införlivades musikstilen i rörelsen. Som varade under några år men dog ut för att vakna till liv igen strax före 80-talet. Efter en lång tids frånvaro existerar modsvågen ånyo.

När Trojan väljer att dokumentera skamusiken som spelades i England blir det som vanligt i en box med 50 låtar fördelade på tre skivor. Och det handlar om baktakt-slåtar från hela 60-talet, alltså även tidiga grejor som fungerat som inspiration för senare rörelser än den första. Här samsas klassiker som John Holts *Ali Baba*, The Skatalites *Lucky Seven* och The Crystalites *Stranger in Town* med spår från artister som Duke Reid, Laurel Aitken och Tommy McCook. Riktigt bra musik som man nästan måste äga.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER
"Trojan UK Hits Box Set"
JIMMY CLIFF
"Jimmy Cliff"
Trojan/Border

Trojans serie av trippel-CD-boxar med både klassisk och obskyr jamaicansk musik. *UK Hits* innehåller just det, brittiska hits 1965 till 1979. Den bekräftar att det inte prompt är det bästa utan oftare det mest lättlyssnade som blir hits. Första CD:n är den klart bästa, med bland annat Skatalites *Guns of Navarone*, Dandy Livingstons *Rudy a Message to You* och Maytals *Monkey Man*. Sedan göms pärlorna under allt mer schmaltz tills man knappt orkar längre.

Till det bättre i boxen hör Jimmy Cliffs *Vietnam* vilket också är höjdpunkten på hans klassiska självbetitlade platta från 1969. Cliff var i grunden soulpopsångare men trots det en av de som mest framgångsrikt förde reggaen utanför Jamaica, inte minst tack vare filmen *The Harder They Come*. Nyutgåvan av *Jimmy Cliff* är utökad med hela 14 extralåtar varav två tidigare outgivna. Här finns flera av hans hits, *Many Rivers to Cross*, *Wonderful World*, *Beautiful People*, och bland bonuslåtarna, *You Can Get It if You Really Want*. Största poängen är dock den sällsynt lyckade remastringen. Ljudet är imponerande kraftfullt och nära, en njutning att höra.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER
"Victory Style 5"
Victory/Border

Punk- och hardcorebolaget Victory som huserar i Chicago samlar sina artister på en skiva. Snapcase, Strife och Blood for Blood bidrar med gammalt material. Däremot så kan man höra outgivna låtar med bland andra Grade och Voodoo Glow Skulls. Den här samlingen känns ganska onödigt och kommer inte att göra många människor glada.

Per Lundberg G.B.

DIVERSE ARTISTER
"WOW Gospel 2002"
Zomba

Den moderna versionen av gospel är väldigt kommersiellt gångbar i USA, dessutom lånar den tillbaka inspiration från r'n'b, funk och hiphop vilket garanterar fortsatt

popularitet. Innerligheten och hudlösheten i budskapet är dock densamma.

Ibland kan vissa låtar kännas väl käcka för ironiska svenska öron, men sammantaget ger en dubbel-CD som den här chans till andlig berikning vare sig man är troende eller inte.

Gary Andersson

NICOLAI DUNGER
"The Vinyl Trilogy"
Virgin

De som aldrig skaffade Nicolai Dungers tre vinylskivor får en ny chans att skaffa alla på ett bräde i form av tre CD:n i en box. *The Vinyl Trilogy* befäster mina åsikter; att *Blind Blemished Blues* är lika underbar som transcendent; att *A Dress Book* är intressant och rätt bra även om jag saknar Nicolais suveräna sång, och att *Sweat Her Kiss* är sömrig. Skönt i alla fall att se att Nicolais mer experimentella sida görs mer lättåtkomlig för andra än bara vinylisterna.

Peter Sjöblom

BOB DYLAN
"Highway 61 Revisited"
Columbia/Sony

Överflödigt utgåva av en av de mest klassiska av alla klassiska rockplattor. Enda skillnaden är att den kommer som digipak och återger mono-LP:ns omslag trots att skivan spelar den vanliga stereoverversionen. Ingen remastring, och som vanligt låter Dylans plattor från före CD-åldern inget vidare på CD. Det är sannerligen dags för Sony att ta Dylan-katalogen på allvar och göra något vettigt med den istället för att försöka platta till Dylanfansens plånböcker med ytterligare meningslösheter.

Peter Sjöblom

STEVE EARLE
"Sidetracks"
E-Squared/Sony
JASON RINGENBERG
"All Over Creation"
Playground

Sidetracks är ett hopplock av filmlåtar, överblivna inspelningar och covers, och som man kan misstänka blir det en platta som spretar åt för många håll för att hänga ihop. Bäst låter det när Earle gör det han är bäst på, bluegrass. När han ger sig på Chambers Brothers, Nirvana och Slickers reggae-klassiker *Johnny Too Bad* blir det inte alls särskilt bra. Och Little Feats fina *Willin'* har sällan låtit sömnigare. Både Sheryl Crow och Supersuckers tittar in.

Steve Earle medverkar också på Jason Ringenbergs nya platta, en skiva där Ringenberg samarbetar med så skilda musiker som Hamell on Trial, Tommy Womack och Lambchop. Ringenberg har aldrig varit rädd för att rocka, men det är i de få lugnare låtarna som *All Over Creation* funkar bäst. Och just särskilt Earle-samarbetet *Bible and a Gun* som lätt hade platsat på Ringenbergs förra, den utmärkta *Pocketful of Soul*. Stilpoäng för Gun Club-covern *Mother of Earth*.

Peter Sjöblom

EI-P
"Fantastic Damage"
Def Jux/MNW

Efter Company Flows splittring ligger gamla frontmannen EI-P naturligtvis inte på latsidan utan driver både skivbolaget Def Jux och håller igång en solokarriär. Om jag fick bestämma skulle han lägga all sin tid på Def Jux. EI-P har definitivt förmågan att leta upp talanger och få dem att blomma ut, men hans egen musik är fortfarande lika jobbig som den var i mitten på 90-talet. Han gör visserligen en del tunga beats som till exempel i *Tuned Mass Dampener*, men dristar man sig till att lyssna på hela plattan i sträck får man ont i öronen av alla jobbiga industriljud. Som rappare är EI-P heller inte så vass även om han skriver en del roliga rim som i *Deep Space 9mm*

där han dissas sitt gamla skivbolag med "signed to Rawkus/I'd rather be buttfucked by nazi's unconscious". Gamla Company Flow-fans kommer i alla fall garanterat inte att bli besviken.

Daniel Severinsson

ENTWINE
"Time of Despair"
Spikefarm Records

Finsk goth metal-pop som varken kittlar eller upprör. Storslaget på ett svulstigt och trågt sätt. Bort.

Per Lundberg G.B.

THE ETHIOPAINS
"Train to Skaville – Anthology 1966 to 1975"
Trojan/Border

När rocksteady med sina sliskiga kärleksballader dominerade de jamaicanska hitlistorna i mitten av 60-talet, fanns det de som sökte efter ett tyngre groove, som Wailers, Maytals och vokaltion Ethiopians. *Train to Skaville* presenterar Ethiopians karriär från de tidigaste hitsen med titellåten och *The Whip* till upplösningen 1975 (efter att en av medlemmarnas körts ihjäl) på två bräddfyllda CD:n. Visserligen är två och en halv timme lite för mycket att smälta i ett enda svep, men ta *Train to Skaville* i ett par mindre tuggor, och den visar sig vara en alldeles utmärkt samling djup, sjäfull musik.

Peter Sjöblom

FIVE FOR FIGHTING
"America Town"
Columbia/Sony

Amerikansk middle-of-the-road-rock har alltid varit en gåta för mig. Den är så mesig och tillrättalagd att man börjar uppleva kräkreflexer efter redan en låt – att jänkare dessutom kan lyssna på radiokanaler som spyr ut sådan här musik dagarna i ända tyder bara på total avtrubning! Det som äcklar än mer är att band som Five for Fighting låtsas "rocka till det" genom att använda ett par lite hårdare gitarrackord här och där eller sjunga "kick your ass"! På detta sätt får de med sig även "rockälskare" trots att de egentligen spelar icke-användbar mespop. *America Town* är en riktigt tråkig platta – om man nu inte går igång på Bon Jovi eller John Mellencamp.

Gary Andersson

FLUNK
"For Sleepheads Only"
Beatservice/VME

Det låter precis som titeln säger. Flunk gör musik som avnjuts bäst under lata eftermiddagar då solen så sakteliga börjar gå ned och man börjar fundera på vilket vin man ska ha till pastan eller om man står i valet och kvalet om att ringa efter en pizza och köpa folköl istället. Med andra ord väldigt tillbakalutat. Kul att de gör en annorlunda version av New Orders *Blue Monday*. På det hela taget så är *For Sleepheads Only* en trevlig skiva att lyssna på.

Per Lundberg G.B.

FREDERICO GALLIANO AND THE AFRICAN DIVAS
"Frederico Galliano and the African Divas"

F Communications/Playground
Denna dubbel-CD innehåller bara 14 spår men världsmusiken på plattan sträcker sig (naturligt nog) över stora geografiska områden, dessutom är de medverkande musikerna otaliga.

Frederico Galliano här arbetat med inspelningarna i fyra år och resultatet är som en björnkram efter en lång och frostig vinter. Rytterna flödar i breda sjök, musiken är ursprunglig och, tycks det, ostoppbar. Känslan som överförs till lyssnaren är behaglig, man mär bra av musik som den här. Kan vara bra att veta.

Gary Andersson

FREEFORM
"Audiotourism. Reinterpretations. Sources."

Quatermass/Border

Freeform, Simon Pyke, tog med sig en bandare på resan till Vietnam och Kina. Av det samplade materialet satte han ihop ett album, *Audiotourism*, som kom ut för ett tag sedan. Men idén var för bra för att sluta där, tyckte han, och skickade sålunda materialet till sina kompisar för att se vad de hittade på med det. Ena halvan av den här dubbel-CD:n innehåller alltså åtta tolkningar från folk som Atom™, Bill Laswell, Autechre och Jan Jelinek. Den andra CD:n innehåller källmaterialet, för de som vill göra sina egna versioner.

Idén är definitivt intressant. Resultatet är tyvärr inte lika intressant. Det är helt enkelt inte vidare bra låtar. De är inte direkt dåliga, men man lägger dem inte på minnet. Förutom Mash'tas *Buddhistgroove-masters*, som lyckas kombinera teori med praktik. Den svänger, till skillnad från mycket av resten av plattan.

Henrik Strömberg

BURNT FRIEDMAN & JAKI LIEBEZEIT
"Secret Rhythms"

Nonplace/Border

Visst känner man igen soundet från både Friedman och Liebezeit. Men när herrarna samarbetar drar de mer åt det coolt jazziga och experimentella. Med elektronik, trummor och mer ovanliga instrument som kalimba, dholak och melodica utforskar duon ett drömskt och ganska spännande musiklandskap som utvidgas av Morten Gronvad på vibraharp.

Robert Lagerström

PETER GABRIEL

"Shaking the Tree"

Virgin

Hade börjat tro att Peter Gabriel lagt ned sin solokarriär för att helt ägna sig åt sitt skivbolag Real World och filmmusik. Men så dyker en remastrad version av den tolv år gamla *Shaking the Tree* upp. Denna samling släpptes alltså 1990 och ger en bra bild av det Peter Gabriel gjorde efter Genesis och före skivan *Us*.

Låten *Solsbury Hill* är med i soundtracket till filmen *Vanilla Sky*. Kanske kan detta vara en anledning till att Gabriel ser en chans att tjäna lite extra pengar, men låten kommer alltid att vara mäktig.

Jonas Elgemark

MARY GAUTHIER

"Filth & Fire"

Munich/Playground

Med *Drag Queens in Limousines* fick Mary Gauthier ordentligt med uppmärksamhet. Visserligen är uppföljaren *Filth .& Fire* bra mätt med alt-country-mått, men ärligt talat, så vidare originellt är det inte.

Gauthier är en god observatör av skuggsidan, men ackorden och melodierna har vi hört förr, hos Dylan, hos Cohen, hos Neil Young och alla deras efterapare. Behöver vi verkligen höra dem från Gauthier också?

Peter Sjöblom

GONZALES

"Presidential Suite"

Kitty-Yo/Virgin

Jämfört med förra plattan *The Entertainer* är *Presidential Suite* snäppet glättigare, innehållsfattigare och fjantigare. Skämttexterna drar inga skratte och musiken passar på daghem där Markoolio är måttstocken. Usch. Flottige kanadensaren Chilly Gonzales, eller Jason Beck som han egentligen heter, verkar vara mest intresserad av att röka braja och vara skojsigt slapp hemma i Berlin. Inte mig emot. Så länge jag inte behöver lyssna på sånt här trans igen.

Gary Andersson

THE GOO GOO DOLLS

"Gutterflower"

Warner

Jag gillar verkligen John Rzezniks röst och hans gitarrspel. Och här finns också ett gäng fina låtar, exempelvis *Think About Me* med en melankoliskt skön popkänsla som nästan för tankarna till Teenage Fanclub. Det är bara det att allt rörs samman till en fläsigt producerad gröt och av det som en gång var låtar finns inte mycket kvar. Synd på så fint låtmateriale. Men när Rzezniks röst bärs upp av endast en akustisk gitarr som i *Tucked Away* förstår man hur det borde låta oftare.

Jonas Elgemark

GROUPA

"Fjalar"

BÅSK

"Släkt"

Xource/MNW

Efter drygt 20 år i branschen har Groupa med denna släppt bara sju skivor. De satsar på kvaliteten istället för kvantitet. *Fjalar* är en av gruppens hittills bästa. Spännande i sina stilmöten utan att behöva ta till klumpfotad rock. Stämningssladdad utan att förfalla till new age. Experimentellt rytmisk utan att halka i world music-leran. Groupa är bättre än Hedningar och Garmar tillsammans.

Båsk är lite av en supertrio, med musiker från bland annat Filarfolket, Den Fule och Tritonus. Groupas flöjtspelare Jonas Simonsson medverkar också. Trion har ett mjukare anslag än Groupa, och deras sound rundas med Sten Källmans saxofon. Den som hellre utmanas än pysslas om gör dock klokt i att välja den våghalsigare *Fjalar*.

Peter Sjöblom

BO HANSSON

"Sagan om ringen"

"Ur trollkarlens hatt"

Silence

Äntligen börjar Bo Hanssons musikaliska livsverk tas på allvar. Silence remastrar och utökar hans kvartett 70-talsplattor, och först ut är *Sagan om ringen* och *Ur trollkarlens hatt*. Tyvärr är det något som känns fel. Där bägge skivor från början lät täta och fyllda, är remastringarna glesa och genomskinliga. *Ur trollkarlens hatt* verkar till och med ha försetts med extra reverb!

Icke desto mindre är *Sagan om ringen* fortfarande ett mästerverk. Hansson extraherade mystiken och magin ur Tolkiens litterära förlaga så precis att den idag, 32 år senare, fortsätter hypnotisera och trollbinda. *Ur trollkarlens hatt* däremot saknar en hel del av debutens inre skimmer. Här är det, till skillnad från *Ringens* meningslösa *Tidiga skisser från Midgård*, bonusspåret som är bäst, den underbara, grovjobbiga *Vals i gryningen*. I övrigt går tyvärr skivan bort sig i för många forcerat länkade idéfragment.

Peter Sjöblom

DARREN HAYES

"Spin"

Columbia/Sony

Darren Hayes solodebut efter tiden med Savage Garden påminner mig om det sena 80-talets och det tidiga 90-talets tryckballader. Den här skivan hade kunnat ses som en hyllning till den tiden. Darren Hayes kaströst påminner om George Michaels och produktionen är så 80-tal att den nästan får en komisk poäng. Hitsingeln *Insatiable* tar mig tillbaka till ett disco i mellanstadiet där alla flickor har jättemycket härspray och ens popularitet räknas i hur många tryckare man blir uppjuden till. Men nostalgivänligt eller inte så är det inte särskilt bra. Det är tjatigt och fånigt på många sätt. Min absoluta favorit är dock skivans första spår *Strange Relationship*. Jag har alltid varit svag för snygga stråkar och tillsammans med de coolt samplade

ljuden av tvåbrömsande bilar blir helheten sexig och farlig. Den hade kunnat passa som soundtrack till *American Psychos* yuppiemiljö. Men dessvärre blir även den tjatig mot slutet där refrängen repeteras en gång för mycket.

Moa Eriksson

THE HEADS

"Troppio Ampio!"

Booster Rock/Border

Ta lite stoner och lägg till lite kraut, blanda därefter massor av psykedelia å la Syd Barret från Pink Floyd. Bristolbandet Heads andra skiva är förbluffande bra. Heads inte likt något annat. Loop, The Fall och Can om jag blir tvungen att jämföra. *Troppio Ampio!* är en syndigt cool platta som alla borde äga ett ex av.

Per Lundberg G.B.

HEIKKI

"Heikki"

A Westside Fabrication

Jari Haapalainen tycks aldrig vila. Bear Quartet spottar ut sig skivor titt som tätt och Jari själv har fingrarna i många pajer, exempelvis producerade han Vegas debutlatta förra året. Men den här gången är det något helt annorlunda. Heikki består av Jari och Maria Eriksson från Concretes. Ljudbilderna är skum och skev och stundvis riktigt träffsäker. Inledningsspåret *I Always Know* är min favorit där duon lyckas låta som vore de ett skramligt tjejband från 60-talet. I *Single Girl* å andra sidan kryper folkrocken fram.

Denna mini-CD innehåller sju spår som mestadels utgörs av lågmälda, avskalade låtar. Det är förstas Maria som sjunger och hennes röst är kanske inte bandets stöttepelare nummer ett, men i viss mån charmig. Hon låter som en blandning av Stina Nordenstam och Cranes-sångerskan. Hela produktionen är faktiskt mycket charmig, då den är inspelad i deras hem i Lännersta. Det saknas bara en trasdocka på framsidan. Däremot skulle jag hellre vilja höra en hel skiva i samma stil som inledningsspåret.

Annica Henriksson

HUMAN BLUE

"Electric Roundabout"

Spiral Trax

Det här är riktigt bra trancetechno som får tankarna att flyga iväg över futuristiska landskap. Det är välproducerat och mycket suggestivt. Perfekt att åka tåg eller köra bil till. Dessutom kommer Dag Wallins musik att göra sig perfekt på ravedansgolven världen över.

Mats Almegård

INDIGO GIRLS

"Become You"

Sony

Become You är en skiva i mitten. I mitten mellan singer/songwriter-folk och poprock. I mitten mellan naken och producerad. Och i mitten mellan bra och dåligt. Indigo Girls – fortfarande en duo – är överhuvudtaget lite ett mittenband. Alltid tillräckligt bra för att de ska vara trevliga att lyssna på, men sällan tillräckligt intressanta för att utmärka sig. Så i det avseendet är *Become You* en rätt typisk Indigo Girls-platta. I mitten.

Peter Sjöblom

INFAMOUS MOBB

"Special Edition"

IM3/Goldhead

Queensbridge-pågarna med det fantasilösa namnet Infamous Mobb släpper fullängdare. Då måste man naturligtvis ha ett omslag där man håller fram sina händer och visar att man har likadana tatueringar, och låta halva CD-boken bestå av bilder på bortgångna polare som Killer Black och III Will. Mobb 4 life 4 real helt enkelt. Ty Nitty, Godfather och Gambino påpekar också gärna i sina texter att de är hårda killar och att QB är farligt, vilket blir lite nererverande i längden. Infamous Mobb har

i alla fall haft den goda smaken att låta The Alchemist producera halva albumet vilket borgar för kvalitet. Man har även anlitat Havoc och DJ Muggs och musikaliskt är *Special Edition* riktigt njutbar. Tyvärr hjälper inte det när Gambino trösklar fram över beatsen med en av de absolut jobbigaste rösterna inom amerikansk hiphop.

Daniel Severinsson

CHRIS ISAAC
"Always Got Tonight"

Reprise/Warner

Chris Isaak kan inte ha det lätt. Flera av hans album handlar om en gammal flickvän som han ännu inte kommit över. Och så har han ju redan skrivit tidernas vackraste låt, *Wicked Game*. Vad tusan gör man då? Killen är för smart för sig själv, alla vet väl att man inte ska göra ett mästerverk i början av karriären. I tolv år har han således brottats med det omöjliga. Ibland har han nästan lyckats besegra sin Goliat. *Graduation Day* och *Somebody's Crying*, båda två från 1995:s *Forever Blue* var stora bevis på att han fortfarande kan. *Always Got Tonight* är långt ifrån hans bästa, men ibland behöver man bara höra hans röst, så är man såld. Lyssna på *One Day* och *Life Will Go On*. Suck. Det är inget mästerverk, men hjärtskärande bra.

Annica Henriksson

JAMES YORKSTON & THE ATHLETES
"Moving Up Country"

Dominio/MNW

James Yorkston & The Athletes är inte spännande. De är inte ens kul. De kommer inte att förmå någon att entusiastiskt studsa upp ur soffan och hämningslöst skaka sig lös. Det är inte meningen. Inte ens Yorkston själv verkar kunna uppbringa sådan entusiasm, åtminstone inte att döma av de tio saktmodiga Velvet Underground- och Nick Drake-doftande kompositioner fullängdsdebuten *Moving Up Country* bjuder på. Istället erbjuder engelsmannen Yorkston och hans stillsamma atleter en skiva fylld av sållsynt smakfull och, i ordets minst nedlåtande betydelse, kompetent popmusik. Utan jäkt lunkar låtarna bekymmerlös fram, grundsättningen gitarr, bas och trummor diskret utfylld av sporadiska men välmotiverade inslag av såväl munspel och piano, som stämsång och fiol. Aldrig närmar de sig vare sig nyskapande eller originalitet, än mindre spänning eller skoj. Bara kvalitet.

Dan Andersson

JAN LUNDGREN TRIO
"Jan Lundgren Trio Presents Miriam Aida & Fredrik Kronkvist"

Sittel

Jan Lundgren Trio har flera inspelningar bakom sig, medan sångerskan Miriam Aida och altsaxofonisten/flöjtisten Fredrik Kronkvist skivdebuterar. Duktigt men med ett vanliga vokaljazzproblem, att den lätt låter präktig och ärtig. När får vi höra en svensk Flora Purim?

Peter Sjöblom

KACI
"Paradise"

Curb/Warner

Liltjejen Kaci är rätt så bra på att härma Britney, Christina och alla andra unga framgångsrika sångerskor som försöker anspela på sex utan att riktigt anspela på sex. Alla låttitlar heter som de ska och produktionen ligger bekvämt nedbäddad i den fluffiga rosa musikstudiosoffan. Det enda egna Kaci får med sig till *Paradise* är ett latinskt temperament i låtar som hon även helt eller delvis sjunger på spanska. Schlagervarning måste dock utfärdas, men det förvänar väl ingen.

Gary Andersson

KANE
"So Glad You Made it"

BMG

Holländska kvartetten Kane gör musik i samma ådra som Hootie and the Blowfish, innerlig medelklassrock utan vassa kanter, och emellanåt påminner de faktiskt om ett U2 på halvfart. Förmodligen kan de skörda stora framgångar i USA via hög rotation på radio, och självklart är det då heller ingen nackdel att riffa på i värsta grungestil.

Gary Andersson

KILLA BEEZ

"The Sting"

In the Paint/Edel

Wu-översteprästen RZA har samlat ihop kända och okända Wu-samuraer till denna samling där vissa låtar lunkar fram och andra sparkas igång lite snabbare. All rap är (som vanligt) insnärjd i små sneda melodiloopar och monotona beats, men världen har ännu inte tröttnat på detta sound. Favoritlåtar innefattar souliga *Take Up Space* med Lord Subperb och Solomon Childs, *Rollin'* med RZA/Bobby Digital själv och Black Knights, *When You Come Home* med Shyheim och sjuka barnramsan *Doe Rae Wu* med ODB och Kinetic.

Gary Andersson

KING CRIMSON

"Cirkus – The Young Persons' Guide to King Crimson Live"

Virgin

Cirkus släpptes egentligen redan 1999 för att fira King Crimsons 30-årsjubileum, men först nu får den svensk distribution. Med tanke på det orimligt stora antal liveplattor som Robert Fripp släppt med sin grupp, är *Cirkus* nästan nödvändig översikt och introduktion för den oivngide. Grymma versioner av den oundvikliga *21st Century Schizoid Man*, *Easy Money* och *Thrak* toppar ett representativt och funktionellt urval. Och då Crimson inte var ett så lyckat improvisationsband som de själva tyckte, är det tacknämligt att *Cirkus* fokuserar på kompositioner mer än improvisationer.

Peter Sjöblom

KONTOVERS

"Kontrovers"

P.F.C.

Konceptet verkar vara att klämma in så många låtar som möjligt på samma platta. Kontrovers går lite åt samma håll som Obligatorisk Tortyr, alltså stenhårt, vrålsnabbt och gapigt. För att förenkla kan man kalla det för grindcore. Kontrovers självbetitlade album lyssnar man inte på från början till slut. Kontrovers funkar allra bäst i små doser på jävligt hög volym.

Per Lundberg G.B.

KORNSTAD TRIO

"Space Available"

ATOMIC

"Feet Music"

Jazzland

Koprnstad Trio kommer alla ur den nya norska jazzgenerationen. Paal Nilssen-Love är än så länge ett av de mest kända namnet, bland annat för sitt samarbete med Mats Gustafsson. Nilssen-Love gör så gott han kan för att få till ett sväng bakom trummorna, men Håkan Kornstad själv håller besynnerligt emot med saxofonen. Stor kraft går till spillo genom marsch på stället. Trion både ropar högt och viskar lyriskt, men det gör ingen skillnad. Framåtörelsen saknas.

Paal Nilssen-Love ingår också i kvintetten Atomic, där hans insatser lönar sig mer. Atomic låter ledigare än Kornstads trio med ett mer sammanhållet ensemblespel som är fokuserat i både vilt och vila. Favoriten heter *El Coto*, en i positiv bemärkelse underdramatiserad sak som inte lämnar ro.

Peter Sjöblom

KYD & KANGO
"High Above"

VME

Under ett år samarbetade Raymond Hansen och Jann Marius Dahle under namnet K&K. Sammanlagt släppte de nio 12". *High Above* är en samling som innehåller sju av spåren från de nio maxisinglarna. När Jann flyttade till Oslo sprack emellertid samarbetet. Synd tycker jag, för jag gillar verkligen denna samling. Det är djup skön house med ett lagom stort inslag av latinorytmer. Sen märks det i och för sig att det är en samling och inte ett fullängdsalbum. Det spretar hit och dit, men det gör inte så mycket. Härlig instrumenthouse för dansgolvet och för hemmabruk.

Mats Almegård

PETER LACEY

"Thru a Glass Brightly"

Pink Hedgehog/Border

Tidigare har Peter Lacey jämförts med Paul McCartney i sitt låtskrivande. Inte en helt orättvis jämförelse, för här finns en känsla för lättsamma melodier. Nu har ju dock McCartney också visat prov på sviktande omdöme vad gäller låtars kvalitet – minns bara 1980-talet. Peter Lacey's eventuella omdömeslöshet ligger väl egentligen bara på arrangemangsplanet. För hela albumet har klätts i någon slags skepnad av lounge-ig amerikansk musikadress, något som ofta får allt att låta väldigt pretenitiöst. Men *Thru a Glass Brightly* innehåller bitvis riktigt bra låtar i singer/songwriter-genren, bara man kan fjärma sitt öra bortom det lite högravande.

Magnus Sjöberg

LAST DAYS OF APRIL

"Ascend to the Stars"

Bad Taste/MNW

Kom ihåg att jag gillade LDoA:s andra skiva. Där fanns en ton som tilltalade mig. Därför blir jag lite besviken när jag lyssnar på *Ascend to the Stars*. Inte för att LDoA:s poplåtar suger. Utan mer för att jag hade höga förväntningar. Visst finns det många bra låtar som håller väldigt hög klass. Tanker på *Slow Down* och *Too Close*. Men förra plattan var mer direkt. Kanske kommer den här att växa med tiden. Hoppas det för LDoA är ett bra band med bra låtar och en mycket bra sångare.

Per Lundberg G.B.

LINDBERG HEMMER FOUNDATION

"Brazilian Architecture"

April/VME

En duo på bas och hammondorgel, plus diverse gäster. Gamla rytmboxar och modern programmering, och här har vi nio latino-jazziga spår att snabbspola igenom. Musik som är så krystat jätteglad att jag blir deprimerad. Lindberg och Hemmer gillar brasiliansk arkitektur. Men så ge ut en fotobok då. Sådana låter i alla fall inte.

Henrik Strömberg

LISA LOEB

"Cake And Pie"

A&M/Universal

Gulliga Lisa Loeb är tillbaka med ännu en gullig skiva. Det står klart redan efter en lyssning att hon inte kommer att upprepa succén hon hade med låten *Stay*. Istället blir det just bara gulligt och mysigt. Hon har en bra röst men låtarna är alldeles för svaga. Nästa gång så kanske det går.

Per Lundberg G.B.

LOK

"Ut ur diskot och in i verkligheten"

Stockholm Records

Göteborgs bästa band? Ja, varför inte. Om man ser till Loks tekniska kunnande. Ta bara en kille som Johan Reivén som man skulle kunna göra en film om med titeln "Johan! Överjävig på alla instrument". Personligen så tycker jag nog att Ut ur diskot och in i verkligheten är Loks klart bästa platta. Orsaken är nog den gamla

slitna klyschan "de har mognat". Tycker att de två föregående skivorna känts pubertala och ogenomtänkta. Tillsammans med Per Sunding i Tambourine-studion låter det råare och punkigare. Ta bara en låt som Resterna av ditt liv som sätter tonen och nivån. Martin är fortfarande upprörd över saker och ting i tillvaron. Ibland verkar det som om han gett sig ut på ett Don Quixote-uppdrag och fajtats med väderkvarnarna. Men det är inte Martins texter som jag i första hand tänker på när jag lyssnar på Lok. Utan på det hejdundrande öset och svänget som får låtarna att bli till njutning.

Per Lundberg G.B.

MANUAL

"Ascend"

Morr Music

Jonas Munk är så pass produktiv att han recenserades senast i förra Groove, då som en del i kvartetten Limp. Som solo går han under namnet Manual, detta är hans andra platta. Den består som väntat av gitarrekvilibrism och elektronisk musik i skön förening. Jonas har förfinat formen sedan förra skivan. Det är inte direkt jättespännande, men det är vackert och stämningsfullt.

Henrik Strömberg

SOUAD MASSI

"Raoui"

Island/Universal

Den unga algeriska sångerskan Souad Massi har jämförts med Tracy Chapman vilket är ganska orättvist. Souad har ett annat klipp i rösten och hennes sätt att sjunga är mer intensivt. Medan Chapman är ledsen hela tiden så finns det mer hopp hos Souad. Om man nu ska jämföra och hitta referenser, så skulle jag hellre säga Joni Mitchell. Hon har samma inlevelse som Mitchell.

Souad sjunger övervägande på arabiska men även på franska. Hoppas att detta blir hennes genombrott för den stora europeiska singer/songwriter-publiken, men förmodligen har hon språket emot sig.

Jonas Elgemark

THE MAXWELL IMPLOSION

"Small Circle of Friends"

Bungalow/Virgin

SÅ där sitter du på din söderhavsatoll, i det hypermoderna strandhuset, omgiven av en liten krets nära vänner. Du smuttar på din cocktail. Livet är skönt. Enda irriteringsmomentet är att spela artificiell easy listeningmusik, ansträngt avslappnad. Känslokall snarare än sval.

Henrik Strömberg

MIND OVER MIDI

"Project 3"

Beatservice/VME

Tänk dig brusigt minimalistisk house/techno i berlinsk Chain Reaction-stil. Addera sångröster. Det låter... riktigt bra. Meditativt och svängigt, på samma gång. I alla fall låtarna med kvinnlig sång, de manliga sångarna låter gärna väl pretentiösa, med värsta Bowie-komplexet.

Helge Tømmervåg är stolt över att han spelar in sina låtar analogt, i en tagning. Här fixar vi minsann inte till det i datorn efteråt! Tyvärr räckte inte kreativiteten riktigt till hela albumet, några av spåren har alltför mycket av utfyllnad över sig. Men i det stora hela ett intressant album.

Henrik Strömberg

MÚM

"Finally We are No One"

Fat Cat/Border

I isländska Múms musik flödar vad en konstkritiker skulle kalla ett nordiskt ljus. Skimrande vemod, stillsamt. Ett gott hantverk. Efter lyckade remixer och säkert ett par vändor till London presterar Múm kvalitetsmuzak av det mer eftertänksamma slaget. Stina Nordenstam-sång. Obluesigt i en varm elektronisk soppa utan vare sig

kanter eller hookar. Ändå förbannat behagligt. Det är inte ofta man slås av tidsbundheten i musik. Men *Finally We are No One* har inget beständigt. Utan låter precis vad det är: asexuellelektroniskdeppas. Jät-tebra nu, astrist i morgon.

Fredrik Eriksson

FRED NEIL

"Tear Down the Walls/Bleeker & MacDougal"

TIM BUCKLEY

"Tim Buckley/Goodbye & Hello"

Elektra/Warner

Fred Neils röst var djup som Atlanten men mjuk som siden. Redan på debuten ihop med Vince Martin 1964, *Tear Down the Walls*, lyckas Fred Neil ge folkbluesen en mening som få andra vid samma tid. Och uppföljaren i eget namn, *Bleeker & MacDougal*, är ännu säkrare och bättre. Många håller Fred Neils senare skivor för Capitol som hans bästa, men min favorit är ändå *Bleeker & MacDougal* Stor musik från en man som hade stämbanden fästa direkt mot själen.

Också Tim Buckley hade en förbluffande röst. Den kunde gå från krispig som skare till stormande desperation. Debuten från 1966 är om inte fulländad så trots allt övertygande som förstillingsverk. Uppföljaren *Goodbye & Hello* är en bättre platta, trots att den tyngs ner en smula av en del överlastade arrangemang. I gengäld är låtarna som *Hallucinations*, *Once I Was*, *Morning Glory* och *Phantasmagoria in Two* desto mer tidlösa. Och bland de bästa sånger som skrivits. Någonsin.

Peter Sjöblom

OZY

"Tokei"

Force Inc/Border

Islänningen Örnólfur Thorlacius har hållit på i många år med diverse elektronisk musik. På debutalbumet som Ozy gör han svävande och varm deep house med influenser från techno som förädlas med hjälp av ett öppet sinnelag och knaster, ekon, brus och sköna ljud. Tankarna går ibland till artister som Kit Clayton och samlingsplattor som *Clicks and Cuts*.

Robert Lagerström

AUGUSTUS PABLO

"The Very Best of Augustus Pablo – Gold"

Jet Star/Playground

Nu är det snart tre år sedan melodikungen och topproducenten Pablo avled i en nervsjukdom. Det här samlingsalbumet täcker in hans karriär och rymmer 20 slögungande instrumentala reggaespar och dublåtar som *Mr Bassie*, *East of the River Nile* och *King Tubby Meets Rockers Uptown*.

Robert Lagerström

THE PEARLFISHERS

"The Strange Underworld of the Tall Poppies"

Marina Recordings/Border

Trots att ledstjärnan heter Brian Wilson känns skotska The Pearlfisher väldigt lama. Sångaren David Scott var med i olika bandkonstellationer i mitten av 80-talet innan han hittade Jim Gash, Mil Stricevic och Brian McAlpine. 1989 föddes The Pearlfishers, men medlemmarna har kommit och gått. På denna, *The Strange Underworld of the Tall Poppies*, som släpptes första gången 1997 medverkar bara Scott och McAlpine. Förra året släpptes deras bästa platta *Across the Milky Way*, då utan McAlpine men ett återinräde av Gash. En rörig historia kring ett alltför snällt och ointressant band.

Annica Henriksson

ANDREW PEKLER

"Station to Station"

~Scape/Border

Den lilla etiketten ~Scape utvecklar sig. Behåller det karaktäristiska varma soundet

å la Pole och Kit Clayton men går ett steg till. Andrew Pekler gör nämligen dynamisk electronica-jazz-dub och bygger skickligt upp luftiga stämningar med hjälp av elektronik och släpiga rytmer samt trumpet, saxofon och piano. Som en lugn och sansad Amon Tobin men med ännu större fingertoppskänsla.

Robert Lagerström

PENDLETONES

"Move Along"

Torpedo Records

Som många andra värderar jag musiken från 60-talet väldigt högt, men främst de band som förde musiken framåt, de som hela tiden fortsatte att experimentera och så småningom lyckades skapa ett eget sound. Fortfarande idag funkas Beatles, Zombies och Beach Boys tidiga plattor. Men de är inte farliga överhuvudtaget, snarare charmiga, gulliga. Men man måste tänka på att det var annorlunda på den tiden. Men som Grace Slick sa: "You don't wanna hold her hand, you wanna fuck her", apropå Beatles hitsingel. Det finns en anledning till att tidigare nämnda band överlevde, och det för att de fortsatte sträva framåt. Däremot hur många har koll på Gerry & The Pacemakers? Eller Peter Sarstedt, The Merseybeats? Jo, de som lyssnar på Oldies but Goodies-samlingar eller radiokanalen Vinyl 107. Pendletones ligger i facket snällpop, det är charmigt och gulligt. Men inte det minsta farligt. Det är ingen musik som berör mig. Nu låter det kanske som om jag avskyr den här plattan, det gör jag verkligen inte. Men jag vill bli berörd.

Annica Henriksson

PHONEHEADS

"Plays: Second Sight Remixes"

Infracom!/Border

Folk som E-Z Rollers, Different Drummer, Seba, Earthbound, Grand Unified och liknande har remixat Phoneheads *Second Sight*. Musik med drum'n'bass som grundelement, från riktiga dansgolvsrökare till mer laidback triphop. Det låter faktiskt förvånansvärt fräscht. Fellman & Louise lyckas till exempel sampla någon gammal bluesgubbe och får det att låta bättre än Moby någonsin lyckats med. Alla låtar på plattan är dock inte lika kul, det är en hel del som mest harvar på i väl upptrampade spår. *Plays* är kanske inte världens mest innovativa platta, men den är rätt skön att ha på i bakgrunden.

Henrik Strömberg

PHRANK

"What's Your Pleasure"

Future Sounds/GMR Music Group

Det som är kul med detta industri-techno-band från Sverige är konvolutet. Deras *What's Your Pleasure* är en parafra på Boney M:s *Love For Sale* från 1977. Fast dessa posörer är en aning hårigare än Boneys sexslavar och de bär hästhuvuden. Det är dock inte bara på grund av detta man tror att Phrank är tyskar. Musiken är lika med Tyskland. Tänk er machograbbarna i Rammstein, tänk er blod, eld, kedjor och oppochnedvända kors. Slå ihop det med skinnklädda tyska bögar med läderkepor och pilotglasögon och låt dem dansa till Scooter. Tja, där har vi Phrank. En liten stjärna kan de få för PIL:s *This is Not a Love Song*.

Annica Henriksson

PINEFOREST CRUNCH

"Panamarenko"

Shangri-La/Exergy Music

Pineforest Crunch har inte haft det alltför lätt i den svenska pressen de senaste åren. De har setts som musikskolelever utan själ och som bortskämda överklassungar. Något de själva är medvetna om. När de nu släpper sitt tredje album *Panamarenko* tycker jag nästan synd om dem. Jag önskar fak-

tiskt att jag slapp recensera den. Det är inte dåligt men det saknar personlighet och själ. Åsa Eklund sjunger mer med hjärnan än med hjärtat. När man lyssnar på en sång i taget funkade det men att lyssna på hela skivan blir enerverande. I presspapperet står det att det här är musik för kära och kåta. Vad jag kan höra är det lika könslöst som vanligt. Men det finns undantag. *Leave it All Behind* är faktiskt en riktigt bra popdänga. Mycket på grund av den småkomiska killkören i bakgrunden. *Situation Endless* och *Slowly* är även de riktigt hyfsad melodisk pop med klatschiga refränger. När de är bra påminner de om The Cardigans *The First Band on the Moon* och även något om det bortglömda svenska popundret Mismates. Men i regel är det en jämn smet av smör och spunnet socker.

Moa Eriksson

PLUXUS "European Onion" Pluxemburg/Playground

Pluxus sprittande instrumentala synthpop får mig genast på glatt humör. Jag kapitulerar direkt inför denna uppvisning i galna ljud. *Agent Tangent* får garanterat fart på benen. *Blåval, rödval* är ett perfekt soundtrack till en vacker vårdag då livet känns lätt och enkelt.

Men ganska snart får jag samma känsla som infinner sig när man äter för mycket godis. Den söta smaken som kändes så fräsch och god känns snart kladdig och tung. Musikens naiva struktur går mig på nerverna. Det är spralligt och glatt, humoristiskt och kul, men det är allt. Den lite långsammare *Molltolerans* balanserar detta intryck något, men även den känns för ytlig. Jag saknar djupet och tuggmotståndet i Pluxus smågodispop.

Mats Almegård

THE POSIES "Success + Nice Cheekbones and a Ph.D." Houston Party/Border

Det är svårt att toppa en platta som *Frosting on the Beater*, vilket Posies aldrig heller lyckades göra. Tvärtom disintegrerade bandet i en till synes aldrig sinande ström av förvirrade upplösningar och återföreningar. *Success* blev Posies svanesång som hel grupp. Även om den har en del bra låtar som guldkornet *Somehow Everything*, så är det en ofokuserad historia både till sound och låtmateriale. Varför just den återutges är ett mysterium.

På senare år har Auer och Stringfellow turnerat runt som en akustisk spritluktande duo och då och då pytsat ut skivor, däribland miniplattan *Nice Cheekbones and a Ph.D.*, som medföljer som bonus. Visserligen bättre än *Success*, men fortfarande långt från vad gruppen åstadkom när den var som bäst. Utmärker sig gör en entusiastisk cover på David Crosbys *Lady Friend*.

Peter Sjöblom

POST "Allt är bra nu" Sparkling

Post djupdyker i 80-talet och hittar depprock, synt och affekterad, klagande sång. Texterna går i matchande svartklädd tonårsängest. Det är aldrig roligt att säga unga kämpande band, men Post vältrar sig i manér som blir direkt plågsamma redan efter ett par låtar. Det som var patetiskt redan på 80-talet blir inte mindre patetiskt av retro.

Peter Sjöblom

CHUCK PROPHET "No Other Love" New West/Playground

No Other Love är visserligen en bra skiva, men det beror delvis på Chuck Prophets underbara röst. Lättnässigt är den inte lika stark som en del av Prophets tidigare plattor. Det är som om han den här gången sat sat mer på produktionen. Jim Waters har

hjälp till vid konsollen, och att han tidigare mixat Jon Spencer och R.L. Burnside hörs. Ljudet är bluesigare, skitigare. Snyggt på ett swampigt vis, men jag hade ändå önskat lite starkare låtar.

Peter Sjöblom

REMY ZERO "The Golden Hum"

Warner
Kring 1950 föddes Remy Boligee i Chelsea, Alabama. 16 år gammal stack han hemifrån, tog jobb vid järnvägen och började skriva låtar. Han sprang in i Sam Bruno som skaffade en ljudbandspelare och tillsammans fyllde de över trettio timmar band med musik, konversationer, tågvisor och hundskall. Sam och Remy tappade kontakten efter detta och Sam gav bandspelaren och banden till tolvårige Shelby Tate. Där börjar historien om den andra uppsättningen av Remy Zero. Shelby lyssnade på banden hela tiden i brist på andra och 1988 bildade Shelby ett band tillsammans med brorsan Cinjun och ett gäng kompisar. I början spelade de bara låtar från Remy och Sams gamla ljudband av vilka de gjorde egna tolkningar. *The Golden Hum* är bandets tredje fullängdare och därifrån är singeln *Save Me* hämtad, en låt som skulle kunna bli tagen för britpop. Även *Belong* doftar engelskt å la Mansun. Cinjun Tate har en klar röst som påminner om Marion-sångaren Jaime Harding, om nu någon minns dem. I övrigt är de en helt vanlig rockcombo med fina melodier. Ett harmöst Harvey Danger eller ett heterosexuellt Placebo. Tyvärr är historien bakom bandet roligare än musiken.

Annica Henriksson

ROBERT JOHNSON & PUNCHDRUNKS "The Birdnest Years"

Birdnest
ARE YOU READY FOR SOME TROPICAL EXOTIC RAMA LAMA FA FA FA???

Skvätt tequila omkring er, kasta fezen i taket, skruva upp volymen och skåla så tikistatyerna vinglar, för med världens näst bästa Link Wray är det fest i fuzz, kitsch och mono! Punchdrunks är bland det roligaste man kan ha utan att klä av sig. Och med de två första plattorna, *Feels Like Buzz Aldrin* och *Aloha from Hawaii*, på en och samma dubbel-CD blir det bara dubbelt så roligt. När *desutom* alla singlar från 1995-97, spridda spår och åtta tidigare utgivna låtar spetsar plattan är det ingen mätta på kuligheterna. Do the Punch!

Peter Sjöblom

BERNT ROSENGREN/FREDRIK NORÉN/ PALLE DANIELSSON/LARS SJÖSTEN "Inside Pictures – A Tribute to Lars Gullin Vol. II"

Mirrors
Detta är andra Fredrik Norén-ledda hyllningen till den svenska saxofonisten och jazzlegenden Lars Gullin. Passande med just dessa fyra musiker, då de samtliga faktiskt spelade med Gullin vid olika tillfällen. Det handlar om kärleks- och insiktsfulla tolkningar av Gullin-låtar, från tidigt 50-tal fram till hans död 1976. Känt och mindre känt blandas; mest uppeendeväckande är kanske de två låtar som upphovsmannen själv aldrig spelade in, titellåten och *Colored Pastel*.

Peter Sjöblom

ROYCE DA 5'9" "Rock City" Columbia/Sony

Under den period då jag lyssnat på *Rock City* ett 20-tal gånger har plattan hela tiden haft en stigande formkurva vilket förbryllar mig en del. I och för sig kändes den inte fantastisk vid första genomlysningen, men att den fortfarande växer är ändå remarkabelt.

Låtarna är kanontajta sammansatta av

ett helt knippe producenter (Neptunes, Premier, Eminem med flera) och Royce flyter på på ett kontrollerat sätt. Han glänsar inte och groovet blir aldrig helt galet – *Rock City* skulle kunna släppts på Bad Boy Records (vilket alla kanske inte går ner i spagat över) men det låter faktiskt väldigt proffsigt. Killen är hård men ändå mänsklig. Framförallt hänger hela plattan ihop otroligt bra. Jag har inget favoritspår. Och det är positivt.

Gary Andersson

RUTS DC VS. MAD PROFESSOR VS. ZION TRAIN "Rhythm Collision Vol. 1 & Remix Versions"

Select Cuts/Border
The Ruts var ett brittiskt postpunkband som bara hann ge ut ett album innan deras sångare Malcolm Owen dog av en överdos. Efter detta la man till DC (da capo) till sitt namn och bytte stil till instrumental dubreggae. 1982 släppte man albumet *Rhythm Collision* som var ett samarbete med Mad Professor och som nu har återutgivits. Som bonus får man också en remix-CD av Zion Train. Eftersom *Rhythm Collision* inte varit särskilt svåråtkomlig känns hela projektet väldigt onödigt. De nya versionerna är snarlika originalen, enda skillnaden är ofta att man lagt till lite blås i låtarna.

Daniel Severinsson

SAFARI SEASON "The Sound of the Sun" Zip/Border

Någonstans i Stockholms skärgård finns en strand av kalifornisk modell, inte olik den dit yngste Wilsonbrodern Dennis i början av 1960-talet flydde undan skolarbete och pappa Murrys krävande familjediktatur. Inte många känner till den, men Lars Ryen och Anders Lindberg har hittat dit. Antagligen kan inte de heller surfa. Istället berättar de på *The Sound of the Sun* om samma saker som Dennis lockade Brian till stranden med, historier om flickor, bilar och, inte minst, surfing. Mötet mellan Brians kärlek till vokalgurupper som The Four Freshmen och Dennis bekymmerslösa värld förlöste The Beach Boys. På samma sätt sjunger Safari Season om surfromantik och visst är det ungdomstidens och strandfesternas The Beach Boys, innan *Pet Sounds* drog upp dem ur tonårskulturen, som tydligt ljuder genom fullängdsdebuten, precis som på debut-EP:n *Growing Young* för knappt ett år sedan. Frågan är bara vad de själva tar med till festen?

Dan Andersson

STEVIE SALAS "Shapeshifter" Surfdog/Playground

Gitarristen Stevie Salas har spelat med så skilda storheter som Mick Jagger, Rod Stewart och George Clinton. Han kan dessutom både sjunga och skriva musik hjälpligt och på sitt debutalbum *Shapeshifter* visar han upp ett brett register. Det är inslag av allt från organisk funk till metal, även om det mesta är bredbetad vuxenrock. Tyvärr är hela albumet präglad av en viss försiktighet och det känns som om man tagit ett gäng studiomusiker och sedan försökt få det att låta smutsigt och farligt i studion. Det finns i alla fall en handfull potentiella hits för amerikansk collegeradio.

Daniel Severinsson

RONNIE SANDIN "Morphei" Häpna

Häpna fortsätter tappert vara marginalmusikens fanbärare. Absolut respektabelt, men "marginellt" betyder inte självklart "bra". Ibland verkar det räcka med att det musikern är "annorlunda" för att den ska ges ut. Och ibland blir den inte ens annorlunda, utan bara varianter på redan kända teman. Som *Morphei* som inte blir annat än ett

trött experiment i frekvensomfång. Enerverande höga toner som skulle göra hundar tokiga spelar mot en extremt tyst lågfrekvent bakgrund (detta är en av de tystaste skivor jag någonsin hört!). Och det är allt. Musiken verkar inte vilja något, vill inte kommunicera, vill inte ta sig ut ur sin egen bubbla, vill inte förnya formen. Med resultatet att *Morphei* känns onödig.

Peter Sjöblom

ÅKE SANDIN
"Förlorat i toner – Samlade verk 1965-1970"

Subliminal Sounds/Border

Det sägs att de som är födda i Vattumannens tecken är lite originella och inte alltid så lätta att förstå sig på. I Åke Sandins fall stämmer det. Han föddes 10 februari 1927, mitt i Vattumannens månad. Han gjorde musik i underhållningsgenren, men med texter så underliga och rim så bisarra att han redan från början hade bränt sina chanser att hamna på Svensktoppen. Och hade det inte varit så att han köpte upp ett litet skivbolag, är väl frågan om han alls hade fått sina låtar utgivna – jag menar, vilken köpare av slagdängor som *Jag tror på sommaren* skulle vilja höra Åke Sandin kritisera den svenska byråkratin i den besynnerligt experimentella *Kvarnen del 1?* Och garanterat ingen skulle låtit honom ge ut en LP med titeln *Rariteter i kokäkta konvolut*, med omslag av, öh, kokäkta tyg.

Åke Sandin hör på sätt och vis hemma bland excentriker som Eilert Pilarm och Peter Grudzien. Samtidigt som det ibland är rent påfrestande att lyssna på, kan jag inte låta bli att beundra Sandin för det han gjorde under sin femåriga musikkariär. Han gjorde som *han* ville och han gjorde det utan att ursäkta sig.

När Sandin avled 1997 förstördes hela hans kvarlåtenskap med masterband och allt för, som man sade, "vem vill väl höra sånt här"? Tja, det vet jag inte, men många borde göra det. Om inte annat så för att försöka rubba sina idéer om hur musik "ska" vara.

Peter Sjöblom

SCISSORFIGHT
"American Cloven Hoof Blues"

Eccentricmanrecords/Border

Amerikanerna i Scissorfight gillar sitt meningslösa riffande så mycket att de väljer att fylla en hel platta med just detta. Tungt visst, men med odynamiska arrangemang och en hopplös sångare som försöker sig på våldsamma texter är det inte mycket att imponeras av.

Jonas Elgemark

SHELLEYDEVOTO
"Buzzkunst"

Cooking Vinyl/Kommunikation

Skönt att Pete Shelley och Howard Devoto inte försöker göra *Buzzkunst* till just en regelrätt återförening av Buzzcocks. Visserligen känns ljudbilden lite ofräsch med många förlegade syntar, men herrarna själva är inspirerade. *Buzzkunst* låter entusiastisk, och det gör den till en helt okej skiva.

Peter Sjöblom

SIMPLE MINDS
"Cry"

Eagle/Playground

Jaha. I min enfald har jag länge trott att Simple Minds gjort sitt. Men det fortsätter komma skivor. Tydligen försöker Jim Kerr och hans anhang att i sitt sound återvända till det glamorösa 1980-talet, utan framgång. Det är uppenbart att man sedan länge förlorat känslan för musiken, och det räcker inte med en retroidé för att återskapa den. Det är syntmattor och rytmer man hört förr, och egentligen inte längtat efter att höra igen. En excess i tristess.

Magnus Sjöberg

SIR ÅSLING & THE T-BONE ORCHESTRA

"Let's Jump Tonight"

Box/Playground

Sir Åsling och hans gäng är sju man med förflutet hos exempelvis Peps, Buckaroos och Mopedes. Omslaget till deras skivdebut lovar jump, blues och swing. Det stämmer, men de lyckas ändå inte få mig att vilja dansa vilt ens till låtar av T-Bone Walker och Roy Milton. Jag kan tänka mig att det blir ett fett sväng på en liten klubbscen, men i skivstudion låter det alldeles artigt.

Peter Sjöblom

SIX BY SEVEN

"The Way I Feel Today"

Mantra Recordings/Playground

Detta är brittiska Six By Sevens andra försök att få ihop något som matchar första plattan, *The Things We Make*, utan att lyckas. Visserligen flammor *The Way I Feel Today* upp ordentligt i början, men falnar med lyssningarna, Trots variationen ska sägas – plattan går från sommarsoff till rena punken, men till sist är det bara ett par låtar som verkligen håller. Som *Cafeteria Rats*, vilket också är den som påminner mest om debutens tunga malande.

Peter Sjöblom

SLOWPHO

"Hi-Fi Sounds for Young Norwegians"

Beatservice/VME

Ljudkreatören Christian Watkins och sångerskan Hilde Drange utgör norska duon Slowpho som övertygar med sin musik bestående av åtskilliga lager nu jazz/trip-hop/drum'n'bass tillsammans med vän sång. Ibland är känsloläget dramatiskt, ibland tillbakalutat – vilket som känns hela övningen spännande. Upptäckarlustan i rytm- och harmoniland är stor, därför verkar jag inte tröttna på låtar som *Hotel Sleep*, *Jävlar* och filmspårssvepande *Falling*. Men visst, det låter väl mycket Portishead om *Hi-Fi Sounds for Young Norwegians*.

Gary Andersson

SLUTSTATION TJERNOBYL

"Vi är alla stjärnor"

Kamel/MNW

Det var ett tag sedan man hörde svensk punk med distans till både det för punken tillrättalagda och rebelliska. Här ett Umeå-band som uppenbarligen varken är ursinniga eller gubbtrötta. Kanske mer uppgivet irriterade. Slutstation Tjernobyel rör sig i den melodiska myllan svensk punk trampat upp de senaste 10-15 åren. De har också uppenbarligen känsla för melodier och harmonier, men överarbetar dem gärna. Det känns som att låtarna ibland krystas till och blir kantiiga istället för naturliga: det blir lite för trist för att rycka tag i en. *Vi är alla stjärnor* blir efter ett par genomlysningar till en besvikelser, för man tycker sig ana så mycket mer kapacitet än vad som uppvisas.

Magnus Sjöberg

SMITH & MIGHTY

"Life is..."

K7/Border

Visst kan Bristol-trion Rob Smith, Ray Mighty and Peter D Rose producera musik. Det visar grabbarna på sitt tredje album där stilar som reggae och dub blandas upp med hiphop och breakbeats, drum'n'bass, twostep och soul. Dessvärre är låtarna ganska trista, sånginsatserna operonliga och soundet både kyligt och avslaget.

Robert Lagerström

FRIDA SNELL

"Black Trillium"

Stockholm Records

Jag hoppas Frida Snell tas bra om hand. Hon är en sådan som skivbranschen åter till frukost; ung, begåvad, med ett fördelaktigt utseende och en röst som är större än hennes 19 år. Låt henne inte bli bara ännu

en säljenhet, för hon förtjänar så mycket bättre än så.

Singlarna *Lucky Day* och *Valentine's Day* bevisar klart och tydligt att kvalitet och kommersiell potential inte är oförenliga. Och *Mercy* är en knockout i folkton som borde kunna få högrotation i radion också den. Visserligen har *Black Trillium* ett par mindre originella spår, men hey, det här är ju en debut. Får hon bara utvecklas ännu mer, lär hon kunna få ihop en hel platta med underbara *Mercys* och *Lucky Days*. Jag hoppas så att hon får utrymme till det. Verkligen.

Peter Sjöblom

SPOKANE

"Able Bodies"

Jagaguwar/Border

Det kan lätt bli för mycket av det goda. Som frontfigur för Richmonds residerande dysterkvistar Drunk var Rick Alverson aldrig sämre än fascinerande. Bandet hann på endast fyra album uppvisa en sällsynt bredd och variationsrikedom. Det är sant, Alverson var aldrig de stora gesternas man. Självyanserade han sällan det musikaliska uttrycket utöver att han ibland viskade fram sina låtar marginellt närmre mikrofonen. Men med uppåt fem bandmedlemmar i ryggen kunde han låta allt från dragfullt melodiska gitarrer fylla ut luckorna. Som bäst frammanade bandet lågmält intensiv folkmusik. Som sämst var de bara skämande, men alltid fascinerande. Sedan Alverson tillsammans med flickvännen Courtney Bowles och violinisten Karl Runge bildade Spokane, i praktiken ett nedbantat Drunk, har utvecklingen stannat upp. Efter tre skivor på lika många år trampar Alverson med nya albumet *Able Bodies* samma mark de inmutade med debuten *Leisure & Other Stories*. Och som sagt, det blir lätt för mycket av det goda.

Dan Andersson

STATEMACHINE

"Less Than Perfect EP"

Subspace Communications/Playground

Vi lever idag i en värld där synthpop hypas hårt och där klädmodet går i Miami Vices fotspår. Det är väl inte riktigt den värld Statemachine befinner sig i. Deras synthmusik är hårdare, mörkare och omslaget går i svart och grått. Men deras rötter är djupt rotade i 80-talet.

Denna EP var ursprungligen tänkt som en singel, men växte sig sedan 45 minuter lång. Den innehåller tre versioner av titelspåret, två nya låtar, en remix av förra singeln och två Rolling Stones-covers. Influenserna från Depeche Mode går inte att ta miste på. Sångaren lider av seriösa Dave Gahan-komplex och hela ljudbilden påminner om DM:s *Violator*. Produktionen är snygg, men musikaliskt är det inte särskilt engagerande. Versionen av Stones *Paint it Black* är riktigt smärtsamt dålig.

Mats Almegård

SIMON STEENSLAND

"The Phantom of the Theatre"

UAE

Simon Steensland är en avantgardist med självdistans. På omslaget till *The Phantom of the Theatre* skriver han att han "gör musik som ingen vill lyssna på". Och det är onekligen svårt att hitta en naturlig plats i vardagen för musik som låter som en bisarr blandning av Residents, Joe Meek och Frank Zappas ensembleverk. Det är trots allt teatermusik, och som ofta med sådan känns den vingklippt utanför sitt sammanhang.

Peter Sjöblom

STOOPI

"Unspoken Word"

Loudspeaker/MNW

Ska man spela hardcore så får man banne mig lägga manken till för att det ska bli bra. Det räcker inte med att man kan skri-

ka. Vad som behövs förutom låtar och ett vasst sound är rätt attityd. Ingen av dessa har Stoopi. Det är därför *Unspoken Word* är en dålig skiva.

Per Lundberg G.B.

SUGAR PLANT

"Dryfruit"

Shibuyahot/Border

Sugar Plant består i huvudsak av Chinatsu Shoyama och Shin'ichi Ogawa, vilka startade bandet 1993. Och ja, de kommer från Japan, Tokyo närmare bestämt. Musikaliskt rör de sig i samma område som Stereolab och svenska Club 8. I bakgrunden ligger bossanova och jazzen och det är Chinatsu som står för den väna kvinnorösten. Och precis som för tidigare nämnda band bygger Sugar Plant upp låtarna på drömska atmosfärer. En väsentlig skillnad är dock Sugar Plants brist på trallvänliga melodier som kanske skulle kunna få upp dem på topplistorerna. Men det är avslappnade och vackert som en solig vårdag och avnjuts nog bäst över en latte i en trendig kaffebar.

Annica Henriksson

SUPERHEROES

"Superheroes"

Crunchy Frog

I Danmark har detta band blivit väldigt uppmärksammat. Tydligt stal de hela showen när de lirade på Danish Music Awards. Detta är tredje plattan där det bjuds på 80-tals-influerad synthpop. I *Rich and Famous* låter syntarna som *Just Can't Get Enough* och Erasme, medan i *Do You Wanna Dance* påminner om tidiga Prince blandat med Bowies *Let's Dance*. Intressant blandning. Lite roligt är det också när den manliga sångaren sjunger "she's wearing my lipstick" i *Cool Girl*. Den mest spännande ljudbilden hittar man i *Watch Out for the Lord*, då det glättiga byts ut mot det suggestiva och mörka. Men jag vet ändå inte om det rådande klämodet kommer att få folk att köpa 80-tals-influerad synthpop. Och Superheroes sound känns inte det minsta uppdaterat och anpassat till 2002.

Annica Henriksson

SUSPERIA

"Vindication"

Nuclear Blast/MNW

Om Simson fick sitt långa hår tillbaka hade han garanterat velat headbanga till Susperia. För det här är headbangarmetal så det flashar! Cyrus och Tjodalv har lyssnat på många av alla metalband som fanns från 1986 fram till 1999, låtit sig inspireras och sedan skapat musik som pekar med hela handen. Jag är djupt imponerad, både av musikerna och kompositionen. Och av Tjodalvs trummor.

Susperia är ett norskt band med (nästan) samma namn som en av skräckfilmsregissören Dario Argentos mästerverkliga filmer. Deras första platta *Predominance* ledde till stor framgång, och med *Vindication* kommer de att gå ännu längre. Det råkar nämligen vara en mästerverklig platta. Aggressiv, väl genomtänkt i alla låtar och väl producerad. Och de har varit noggranna även med detaljerna. Lyssna på pausen precis innan versen börjar i *Anguished Scream*, lyssna på kompgitarrerna på intro till *Bleed Yourself*.

De främsta spåren är *The Bounty Hunter*, *Completion* och *Bleed Yourself*. Eller kanske *The Bitter Man?* Eller kanske *Anguished Scream?* Eller kanske...

Torbjörn Hallgren

SWEARING AT MOTORISTS

"This Flag Signals Goodbye"

Secretly Canadian/Border

Swearing At Motorists har alltid förstått att göra föredömligt korta skivor. Tidigare banrekord har uppgått till 34 (*More Songs From the Mellow Struggle*) respektive 27 (*Number Seven Uptown*) minuter. Med *This Flag Signals Goodbye*, duons tredje och överlägset starkaste album för Secretly

Canadian, levererar de nästan på sekunden 30 minuter tillika 14 låtar av den intensiva gitarrrock som står att finna på rätt sida emo-fällan. Ändå saknas inget, antagligen för att Energizerkaninen Dave Doughman aldrig hänger kvar vid en låtidé längre än den fungerar. Swearing At Motorists levererar, precis som Daytonkollegerna Guided By Voices, ett bedövande enkelt koncept med, när det fungerar, förödande effekt. Och det gör det oftare än inte.

Dan Andersson

TEETH OF LIONS RULE THE DIVINE

"Rampton"

Dreamcatcher/Playground

He Who Accept All that is Offered heter inledande låten som är en halvtimme lång. Lee Dorrian som tidigare varit med i Cathedral och Napalm Death ger sig här ut på ännu mörkare utflykter än tidigare. Outhärdligt och ondskefullt, ett långt mantra kompat av oregelbunden trumtakt och en distmatta. Sista fem minuterna är det bara ett bakgrundsmuller och den avstannande gitarrtonen som vägrar ringa ut. *New Pants & Shit* är bara sju minuter lång där ett sympatiskt gitarriff maniskt upprepas tillsammans med vanställd sång. Med avslutande *The Smiler* som är närmare 18 minuter har man börjat fatta vad de är ute efter. Effektsökeri på högsta nivå utan en gnutt distans eller humor.

Jonas Elgemark

THE THIRD AND THE MORTAL

"Memoirs"

VME

När norska Third and the Mortal debuterade med mini-CD:n *Sorrow* var det med intryck från både folkmusik och tung symfonisk rock. De gjorde en handfull album, men de senaste fem åren har det varit tyst om gruppen, så *Memoirs* är något av en comeback. Idag står de närmare en rymlig och luftig electronica, men de melankoliskt mättade stämningarna finns kvar utan att tynga ner och döva.

Peter Sjöblom

JENNY TOOMEY

"Antidote"

Misra/Border

En märklig CD. Ena skivan heter Chicago och den andra Nashville. Det är den första skivan från Jenny Toomey sedan 1997. Chicago är som du säkert förstär mer "blå" och aningen ruffigare medan Nashville bjuder upp till linedance kompat av fiol och trumpet. Antidote är helt klart en förvånande upplevelse. Dels för att jag aldrig hört talas om Jenny Toomey och vars röst ibland låter Emmylou Harris, men det är den enda likheten. Dels för att det är en jävligt bra skiva. Snyggt förpackad, inte i den tråkiga singer/songwriter-produktionen. Utan i en ny skrud där både jazz, blues och country får vara med och ta plats.

Per Lundberg G.B.

THE TORBJÖRN ZETTERBERG HOT FIVE

"The Torbjörn Zetterberg Hot Five"

Mosirobie

En av de fånigaste sakerna med jazz är när folk klappar efter solon. Jag menar, vänta åtminstone till låten är klar. Men så sitter jag här och vill applådera när Per "Texas" Johansson eller Jonas Kullhammar dragit iväg på en kullerbyttetripp med sina instrument, med klarinetten djupt ner i basregistret eller saxofonen rätt upp i luften. Och det är ändå bara på skiva. Helvete, den är ju inte ens liveinspelad!

Som väl är lättare de på bultarna ibland, släpper fram både lyriken och mystiken och ger lite andrum. Men de förlorar inte tätheten, de hanterar bara energin annorlunda.

Torbjörn Zetterberg själv är basist, och efter att i fem års tid spelat med bland många andra Fredrik Norén Band, Nicolai Dunger och Goran Kajfes har han fått ihop

sitt Hot Five med ovan nämnda blåsare, samt Torbjörn Gulz på piano och ett nytt snille bakom trummorna, Daniel Fredriksson. Fredriksson imponerar verkligen; han är lika suverän när det lunkar stilla som John Coltrane efter regnet eller när det vråker på som en desperado-Dolphy eller en metal-Mingus.

Det här är fjärde plattan från Kullhammars eget Moserobie, och med den har han verkligen gjort bolaget till landets intressantaste jazzetikett. Skivorna har fortfarande bara en begränsad distribution, främst via hemsidan www.moserobie.com. Slår man liksom Moserobie ur underläge, får man slå hårt. Det gör de också, ännu en gång, med Zetterbergs Hot Five.

Peter Sjöblom

TORSSON

"Terese och Valdez"

Rim & reson/Border

"Jag läste i tidningen på nöjessidorna, att det lottades ut resor till Middliverna, allt man skulle göra var att hitta på en slogan och nämna tre låtar med Johnny Logan..." Så inleds Torssons nya album och låten *Århundradets klipp*. Det kryllar som vanligt av denna torra, men smått genialiska, humor. En annan av mina favoriter heter *Österbymo* med den självklara texten: "Nu är jag trött på Örebro så jag låter Örebro bero, jag far till Österbymo och där ska jag bo..."

Ljudbilden känns skönt gammal och med lite mer gitarrarm än vanligt och den sköna hammonden är det ett steg i rätt riktning mot det första klassiska albumet *Att kunna men inte vilja*.

Jonas Elgemark

TRANSPORT LEAGUE

"Grand Amputation"

Hoffa

Hårdrock behöver inte vara komplicerad och fyllt av poser för att vara bra. Ta ett band som Transport League, där förvisso sångaren posar duktigt, dock med pondus få rockstars förunnat. När andra hårt rockande band försöker låta anpassade för radio och tv gör Transport League tvärtemot och platsar ändå in på vilken playlist som helst. Det enda negativa med *Grand Amputation* är väl att den bara är sex låtar lång. Tur att det finns repeatfunktion på dagens CD-spelare.

Per Lundberg G.B.

TRIAL BY FIRE

"Ringin In The Dawn"

Jade Tree/Border

Therapy? är inget band jag skulle lyssna på längre, men när deras *Troublemug* släpptes 1994 var jag mycket imponerad. De lyckades spela hård musik med snygga melodier och skarpa texter som kunde gripa tag i vilken olycklig tonåring som helst. Trial By Fire påminner om dem, men det som saknas är hitlåtsmaterial. Trial By Fire har en gapig sångare, snabba trummor och hårda monotona gitarriff. I och för sig är det inte detta som är det dåliga med Trial By Fire, snarare bristen på variation. Man märker knappt när låtarna byter av varandra. Men i stundens hetta kan jag finna kvalitet hos dessa amerikanska killar, om jag försöker tillräckligt. Det är röjigt, men intetsägande.

Annica Henriksson

TWEET

"Southern Hummingbird"

Elektra/Warner

Charlene "Tweet" Keys är sentimental och sjunger (som sig bör i r'n'b/soulsvängen) i långa svepande, känsloladdade strofer på *Southern Hummingbird*, och som för att understryka den wailande kvaliteten på plattan gästar Bilal med undersköna Prince/D'Angelo-kvidanden i låten *Best Friend*. Och visst, många låtar är sällsynt sköna och sexiga men i längden blir det hela tra-

dig, 17 spår är väl mastigt att ta sig igenom när omväxlingen är minimal.

Gary Andersson

UBBA

"Slag under bältet"

Birdnest Records

Brutal fulpunk av sällan skådat slag, jo det finns väl en del i denna kategori av trallat-tackpunk, men kan man få för mycket? Nja, den frågan ska väl lämnas obesvarad. Vill man ha djupa texter att sippta rödvin till kanske inte detta är något att rekommendera, men är man bara ute efter röjigt meskparty så är det alla tiders. Jo, de har ju faktiskt verklighetsuppfattning och sjunger komiska och okomplicerade sånger om allt som är fel och allt som är rätt. Men det är ganska skönt faktiskt. Det är liksom enkelt att lyssna på men ändå inte samma vattenkänsla som Fives nya listetta. För det var ju så det skulle vara från början, det här med punken, enkelt och rakt på sak så att alla kunde svänga loss. Det är bara det att UBBA inte är riktigt lika förbannade som de flesta. För att sammanfatta: UBBA, härskare av alla definitivtskivor!

Tove Pålsson

SVEN VÄTH

"Fire"

Virgin

På sitt nya album tittar tyske Våth ordentligt i backspegeln. För på samma gång som han gör modern techno låter mycket av materialet som någonting som kunde ha getts ut på bolaget Mute för 20 år sedan. Med andra ord ganska bra men samtidigt lite väl retro även om konceptet säkert fungerar live. Och att spela in *Je T'Aime... Moi Non Plus* så pass originaltroget känns bara meningslöst.

Robert Lagerström

WANNADIES

"Before and After"

National

Wannadies är för mig en symbol för 90-talets svenska popvåg. Så långt väl. Problemet ligger att de aldrig riktigt gått vidare. Det är samma trallvänliga pop, samma frisyrier, samma uttjatade apparition, nu som då. Och allting är lite för käckt. Ibland märks det knappt alls som i albumets bästa låt *Skin*. Den är småkåt på ett kul sätt, och har för övrigt en otroligt cool video. Men stundtals blir det odrägligt att lyssna på som i *Piss on You*. Wannadies känns som ett typiskt svenskt festivalband. Med en öl i handen en solig sommardag kan jag tänka mig att den här musiken kan gå hem rejält men det blir aldrig mer än så. Det är ingenting som verkligen berör. Jag lyssnar hellre på någon som vill något mer än att skramla med tamburiner.

Moa Eriksson

WELLE ERDBALL

"Die Wunderwelt der Technik"

Energy Records

Så här bakar du din egen Welle Erballkaka: 1 dl harmlös synthpop, 1 tsk domedagsstämning, 1 krm kvinnlig körsång, 4 msk stel bassång (som vill låta DAF), 6 dl retrofuturismkitsch (gamla sciencefiction-serier med lustiga apparater), 1 krm dålig humor, 8 dl Kraftwerkinfluenser (koncept, textidéer, musik och annat). Baka ihop alltsammans till en kladdig smet. Spela på medelhög volym i 70 minuter och 11 sekunder. Den färdiga kakan kan du slänga ut genom fönstret för den stinker och smakar satan.

Mats Almegård

BENJAMIN WILD

"With Compliments"

Forcetracks/Border

När den tyske elektronmusikern Wild albumdebuterar blir resultatet ganska så trivsamt. Han gör städad, sparsmakad och lätt kylig deep house i gränslandet till techno och electronica som säkert kan fungera

både i barer och på dansgolv. Och till och med hemma i vardagsrummet. Bäst uppskattar jag den suggestiva *Zerstoiber*.

Robert Lagerström

DESMOND WILLIAMS

"Delights of the Garden"

ESL

Jamaicanen Desmond Williams har experimenterat med olika genrer i över femton år, främst elektronisk musik. På *Delights of the Garden* samsas dub, soul, reggae och funk. Ofta är det en afro-känsla i rytmerna och i låtar som *Unfavor* kommer bossakänslan fram. Detta är en av plattans starkaste spår och i ett par andra funkar det också, men som helhet blir det lite för stelt. Men när dubtendenserna tar över känns det som han hittat sin grej.

Jonas Elgemark

HANK WILLIAMS JR.

"The Almeria Club Recordings"

HANK WILLIAMS III

"Lovesick, Broke & Driftin'"

Curb/Warner

En sökning på All Music Guide visar att Hank Williams Jr:s katalog omfattar ett 70-tal plattor. Så man kanske får ursäkta om *The Almeria Club Recordings* känns lite fyrkantig. För det tycker jag den gör. Trots rockabilly, blues och hillbilly rör den sig lika godvilligt som tvär åsna. Bästa låten påminner om en tung Richard Thompson – hoppas bara att texten till *America Will Survive* är ironiskt menad till de trångsynta amerikaner som fick stärkt tro på öga-för-öga-metoden efter den 11 september förra året. Om inte är det en besk avslutning på en trist skiva.

Jag har mycket roligare i Hank Williams III:s sällskap. Han låter bra mycket busigare och fräschare än sin farsa på *Lovesick, Broke & Driftin'* som är hans andra platta. Det svänger bra och det är bra låtar. Det är förresten förbluffande hur mycket Hank Williams III låter som den 60-åriga Bob Dylan i låtar som *7 Months*, *39 Days* och titellåten. *Cecil Brown* i sin tur är en ballad av fint, dystert snitt. Tredje generationen Hank vet hur man gör.

Peter Sjöblom

WYNONA

"Lost Hill"

Glorius/Playground

Dansk combo som låter som Cowboy Junkies parade med Daniel Lanois. Lika livlöst som duktigt.

Peter Sjöblom